

Erle Stanley Gardner

KỂ MẠO DANH

Tuần Anh dịch

**PERRY
MASON**

CHƯƠNG 1

Sue chờ đợi ngày nghỉ cuối tuần nhưng có điện tín cho biết bà Amelia Corning ở Nam Mỹ dự trù sẽ về tới công ty vào sáng thứ hai, do đó cô phải hoàn tất một số báo cáo và kết toán tài khoản vào phút chót mà Sue chưa kịp hoàn tất đêm thứ Sáu. Vì vậy cô hứa với Endicott Campbell, Giám đốc công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting, cô sẽ đến sở sáng thứ Bảy và đánh máy tiếp bản báo cáo và soạn đầy đủ hồ sơ trên bàn làm việc của ông, để sẵn sàng các kết toán tài khoản vào sáng thứ Hai.

Tình trạng sức khỏe của bà Amelia Corning thật khó khăn vì bị thấp khớp nên phải ngồi trên xe lăn và càng trở ngại hơn nữa là mắt bà càng ngày càng bị giảm thị lực. Ở Nam Mỹ người ta còn đồn rằng mắt bà đã bị mờ hẳn, chỉ còn phân biệt được ban ngày và ban đêm mà thôi, bà nhìn người ta chỉ thấy lơ mờ và không phân biệt được các cử chỉ của họ.

Sue Fisher đã làm việc với công ty trên một năm và chỉ được biết bà Amelia Corning qua chữ ký cứng nhắc và khó đọc xuất hiện ở cuối các lá thư ngắn gọn và thường hay cáu giận để chỉ thị các công việc làm ăn.

Mười giờ ba mươi, Sue Fisher đang vui đầu trong công việc, bỗng nghe tiếng chân chạy, sau đó có tiếng gõ cửa và một giọng con nít vang lên.

- Cô Sue! Cô Sue!

Sue hơi bức mình nhưng rồi dịu mặt lại. Sau đó cô nhúu cặp lông mày tò vò khó chịu. Carleton Campbell, cậu bé bảy tuổi con trai của ông giám đốc, cậu yêu thích cô và coi cô như thần tượng và ngược lại cô cũng bị lôi cuốn bởi cậu bé. Nhưng còn Elizabeth Dow, cô bảo mẫu, theo Sue nghĩ thì cô ta càng ngày càng có khuynh hướng đưa đẩy trách nhiệm cũng như các vấn đề dạy dỗ cậu bé sang cho Sue.

Sue tắt điện cơ chạy máy đánh chữ, bước ra khỏi phòng thư ký sang bên phòng tiếp khách và mở cửa.

Carleton Campbell với cặp mắt sáng rỡ, ôm một hộp đựng giấy định khoe với cô.

- Chào cô Sue, chào cô Sue. - Cậu bé nói.

Elizabeth Dow còn ở ngoài hành lang đang cố ý chậm rãi đi tới.

Sue đưa hai tay ra trước ôm cậu bé nhắc bổng lên và hôn trên má rồi đứng đợi Elizabeth Dow. Cô bảo mẫu vẫn không hề rảo bước và cũng chẳng thềm chào hỏi từ xa mà vẫn bình thản tiến lại gần đến đúng khoảng cách mà cô không cần phải cất cao giọng để chào hỏi :

- Chào cô Sue. - Cô bảo mẫu nói.

- Chào cô Elizabeth.

- Tôi ghé vào đây vì họ nói cô có mặt ở đây sáng nay.

- Vâng, tôi có việc phải làm - Sue nói, và ngừng một chút rồi tiếp - Công việc rất quan trọng. Chúng tôi phải tranh thủ đúng thời gian.

- À ra vậy - Elizabeth Dow nói với giọng hoàn toàn lãnh đạm không liên quan gì đến vấn đề khẩn cấp đó cả. Elizabeth Dow chỉ quan tâm đến những gì liên quan tới Elizabeth Dow mà thôi. Còn những vấn đề của người khác thì chẳng hề mảy may quan trọng đối với Elizabeth Dow cả.

- Sue - Cô ta nói - Cô có thể vui lòng trông giùm Carleton hộ tôi ba mươi phút được không? Tôi có hẹn và không thể đem theo em bé được... và cô thấy đấy, em chỉ theo có một mình cô thôi.

Sue nhìn đồng hồ đeo tay. Cô biết ba mươi phút có nghĩa là bốn mươi lăm phút và có thể là một tiếng đồng hồ.

- Vâng.... - Elizabeth Dow ngần ngừ một chút rồi nhìn đồng hồ và nói tiếp - Nếu chỉ là việc riêng của tôi không thôi thì tôi cũng không dám nhờ cô, nhưng Carleton có chuyện muốn nói riêng với cô và sáng nay em có vẻ hơi khó chịu. Tôi biết có thể nhờ bà quản gia trông giùm, nhưng trong tình trạng hiện tại em có thể bị bức rứt khó chịu và gây phiền phức cho bà ta.

- Ồ, cô Sue - Carleton nài nỉ - Cô bằng lòng đi - Cô cho em ở đây với cô, em muốn nói chuyện với cô.

- Thôi được - Sue nói - Nhưng em phải ngoan nghe Carleton. Em phải ngồi yên trên ghế và xem cô làm việc. Cô phải hoàn tất những mục kết toán tài khoản rất quan trọng.

- Em sẽ ngoan - Carleton hứa và trèo lên ghế ngồi, đặt hai tay lên trên chiếc hộp đựng giày.

Elizabeth Dow e ngại có thể Sue sẽ đổi ý nên vội vàng vừa bước ra cửa vừa quay lại nói :

- Chắc chỉ ít phút thôi.

Sue cười với Carleton.

- Cái gì trong hộp vậy?

- Kho tàng.

Sue nhìn chiếc hộp và bất chợt e ngại hỏi :

- Carleton, em có bỏ con cóc hay con gì đó trong hộp không?

Carleton cười và lắc đầu.

- Đây là cái hộp kho tàng của em, của Bố đây.

- Em nói vậy nghĩa là sao?

- Bố giữ cái hộp kho tàng của Bố ở trên lầu. Tối qua Bố cho phép em để kho tàng của em trong tủ của Bố. Bố nói Bố bằng lòng đổi kho tàng của Bố lấy kho tàng của em, bất cứ lúc nào em muốn. Vì vậy sáng nay em lấy kho tàng của Bố.

Giọng trẻ nít của Carleton với âm điệu lú lo, tiếng nọ như muốn đề lên tiếng kia. Sue nhìn kỹ chiếc hộp và nói.

- Có phải chiếc hộp này là kho tàng của Bố không?

- Bây giờ nó là kho tàng của em - Carleton nói - Bố bảo chúng em có thể đổi kho tàng cho nhau. Khi nào Bố muốn lấy lại thì Bố sẽ trả lại kho tàng của em.

- Thế thì hộp kho tàng của em ra sao? Cái hộp đó loại gì?

- Giống hệt như cái này - Carleton trả lời - Bố không mua giày ở tiệm. Bố mua bằng thư đặt hàng. Khi hàng đến, Bố lấy giày ra khỏi hộp và cất vào tủ.

- Ủ, cô biết - Sue nói và cười - Cô viết phiếu đặt hàng mua giày cho Bố mà. Bố có cỡ chân đặc biệt và mua giày ở một hãng riêng. Thế Bố có biết em đang giữ hộp kho tàng của Bố không?

- Bố nói có thể đổi lại.

- Khi nào?

- Một lúc nữa thôi.

- Cô nghĩ rằng Bố đã đi đánh gôn vào buổi sáng nay rồi.
- Nhưng Bố nói có thể đổi lại cho nhau. - Carleton lặp lại.
- Thôi Carleton, hãy thử coi xem trong hộp kho tàng của Bố em có gì?

Carleton làm cử chỉ co rúm người lại, ôm lấy hộp vào trong bụng và cúi người xuống.

- Không! Cô Dow cũng đòi như vậy.
- Cô Dow đòi làm sao? Carleton?
- Cô Dow muốn lấy chiếc hộp đi.
- Sao vậy?
- Em không biết.
- Cô không có ý định lấy chiếc hộp đi đâu - Sue nói - Cô chỉ muốn xem có gì bên trong thôi. Em nghĩ sao?

Carleton im lặng và vẫn ôm cứng chiếc hộp.

- Thế em không biết trong hộp chứa cái gì à?
- Kho tàng mà.
- Thế còn trong hộp của em.
- Nhiều thứ lắm.
- Cô không biết Bố có nhiều kho tàng như em không? Em có biết không?
- Em không biết.
- Thế em không thích tìm hiểu sao? - Giọng Sue nói với vẻ khuyến khích.
- Hộp đã buộc chặt rồi. - Carleton trả lời.

Sue mỉm cười với Carleton.

- Cô rành về cách cột nơ lắm - Sue nói và nhún mắt ra điều tỏ vẻ suy nghĩ - Ồ, các nơ này có vẻ đặc biệt lắm. Hãy xem xem.

Carleton để cho Sue kiểm tra sợi dây buộc quanh hộp. Khi vừa nhìn thấy nút cột nơ Sue biết rằng đó không phải là nút do trẻ con cột. Như vậy sự trao đổi hộp kho tàng có đúng theo như lời Carleton hay không, thì chiếc hộp này cũng chắc chắn là của người lớn.

- Để cô xem nó nặng bao nhiêu - Sue nói. Carleton ngần ngừ một chút rồi đưa chiếc hộp cho Sue. Cô lấy hai tay nâng lên hạ xuống nhiều lần ước lượng sức nặng sau đó đưa trả lại.

- Nặng quá. - Cô nói.

Carleton gật đầu.

Hành động trao trả chiếc hộp mà không có ý định mở ra coi làm cho cậu bé thấy yên tâm, Sue nhìn cậu bé một cách gợi ý.

- Cô không hiểu cái gì mà nặng dừ vậy. Nếu Bố cất các giấy tờ làm ăn ở trong ấy thì phải cẩn thận đừng để lạc mất.

Cậu bé gật đầu một cách bảo đảm, ôm chặt chiếc hộp.

- Em sẽ không để lạc.

- Thế em có phân biệt được nút Vuông và nút Bà ngoại không? - Sue hỏi.

- Bà ngoại chết rồi - Cậu bé nói.

- Không, không. Không phải bà ngoại của em mà là cái nút cột có tên là nút Bà ngoại đó. Em xem này, nút cột này là nút Vuông. Để cô chỉ cho em.

Cậu bé chăm chú với chiếc hộp vẫn ở trên đùi. Sue nhẹ nhàng tháo gỡ nút cột.

- Em xem cái nút này dễ mở phải không? Còn nút Bà ngoại thì khó hơn nếu không học thì không biết cách cột.

Giả vờ chỉ cho Carleton cách thức cột nút, Sue cố ý làm tuột sợi dây. Vẫn để yên chiếc hộp trên đùi cậu bé, Sue cố ý mở hé nắp hộp một chút để nhìn thấy bên trong khi cô giả vờ điều chỉnh nút cột.

Cái mà Sue nhìn thấy làm cô toát mồ hôi. Chiếc hộp chứa đầy những xấp giấy bạc một trăm đô-la.

Carleton có vẻ như e ngại bị mất chiếc hộp của mình.

- Cô Dow có biết hộp kho tàng này là của Bố không? - Sue hỏi.

- Có chứ. Cô Dow định lấy nó. Cô định lấy kho tàng của em. Em không thích cô Dow. Cô ấy xấu lắm.

- Cô Dow chỉ muốn giúp em thôi. Có lẽ cô nghĩ rằng Bố không muốn em lấy kho tàng của Bố.

- Bố nói chúng em có thể đổi mà.

- Cô không hiểu bố em có giữ được an toàn kho tàng của em không? Em có nghĩ rằng Bố em có thể để lạc mất nó không?

Gương mặt cậu bé hơi lo âu.

- Cô nghĩ rằng - Sue nói - Chúng ta nên tìm Bố em và bảo Bố rằng phải giữ kỹ kho tàng của em. Hoặc có thể trả lại hộp cho Bố và em lấy lại hộp của

em, như vậy em có thể giữ kho tàng của em cho khỏi mất. Sân gôn là một chỗ rộng lắm. Dễ mất đồ như không.

- Em không biết Bố ở đâu. Bố đi xe hơi.

- Cô nghĩ rằng Bố chơi gôn sáng nay. Em không muốn kho tàng của mình bị lạc mất chứ?

- Em sẽ giữ kỹ kho tàng của Bố. - Cậu bé trả lời, hai tay ôm chặt lấy chiếc hộp.

Sue biểu hiện trên gương mặt làm như vừa tìm được giải pháp.

- Liệu chúng ta có nên mở tủ sắt, chiếc tủ lớn đó và cất hộp kho tàng này vào đó không?

Carleton có vẻ lưỡng lự.

- Chúng ta sẽ đóng cửa tủ, khóa lại - Sue nói và hạ thấp giọng tiếp - Như vậy cô Dow không thể lấy được. Không một ai có thể lấy được. Chúng ta khóa lại và kho tàng sẽ an toàn và chúng ta có thể lấy lại bất cứ khi nào chúng ta muốn.

Cặp mắt Carleton sáng lên.

- Được rồi - Cậu bé nói và hạ giọng tiếp - Mở tủ đi.

Sue tiến đến bên tủ sắt lớn, vặn các núm số liên hợp và mở cánh cửa tủ. Cô mở nốt khóa bên trong cánh cửa tủ và sắp xếp lại giấy tờ bên trong dành chỗ cho chiếc hộp.

- Được rồi - Sue thì thầm - Nhanh lên. Mình cất vào tủ trước khi cô Dow trở lại.

Carleton nhảy lên khoái chí.

- Mình đóng cửa tủ lại và không cho cô Dow biết nó ở đâu cả.

- Ồ, chúng ta có thể nói cho cô Dow biết nó ở đâu chứ, nhưng cô Dow không thể làm gì được vì cô không thể mở được tủ sắt đâu. Không ai có thể mở tủ sắt được ngoại trừ Bố và cô mà thôi.

- Như vậy tốt quá. - Carleton nói.

Sue đưa tay cầm lấy chiếc hộp. Carleton hơi ngần ngừ khi phải rời xa chiếc hộp, nhưng rồi cậu bé đẩy chiếc hộp vào tay Sue.

- Chúng ta để nó ngay tại ngăn này nghe. - Sue nhích người một chút và lấy thân che ánh mắt của Carleton, đồng thời lấy ngón tay giờ nắp hộp lên.

Trong hộp đầy tiền, toàn giấy một trăm đô-la sắp thành từng xấp một và cột dây thun. Sue quan sát sơ qua thấy nhiều xấp từng năm ngàn đô-la một.

Cô vội vàng đóng cánh cửa trong, vặn khóa, rồi đóng cánh cửa sắt nặng nề bên ngoài lại. Sau đó kéo tay nắm khóa chốt cánh cửa và khóa mã số lại.

- Bây giờ - Sue nói một cách vững dạ - Chúng ta đã cất nó ở chỗ mà không ai lấy được.

Carleton khoái chí theo cung cách con nít.

- Chúng ta không cho cô Dow biết chiếc hộp ở đâu.

- Nếu cô Dow có hỏi, mình nên nói cho cô biết và em nên giữ thái độ kính trọng cô Dow vì cô Dow muốn giúp em mà.

- Cô ấy tồi lắm - Carleton nói - Cô ấy không ưa em.

- Không, cô ấy yêu em lắm - Sue nói - Em biết không, công việc của cô ấy là trông nom em vì vậy đôi khi phải bắt em làm những điều mà em không thích. Nhưng những điều đó tốt cho em.

Sue lại làm ra mặt trịnh trọng.

- Em biết không - Sue nói - Chúng ta phải tìm Bố em và xem ông ấy có giữ hộp kho tàng của em không?

- Em không biết Bố đi đâu. - Carleton nói.

- Để cô đề nghị với em - Sue nói - Chúng mình gọi điện thoại đến câu lạc bộ ngoại thành. Cô nghĩ rằng sẽ gặp Bố ở đó. Cô biết Bố có ý định chơi gôn sáng nay và ở quanh quần đấu đó.

- Cô có thể cất luôn kho tàng của em vào trong tủ sắt được không? - Carleton hỏi.

- Được chứ! Cô nghĩ rằng Bố em cũng sẽ đồng ý. Chờ gặp Bố đã.

- Tối nay Bố sẽ về nhà.

- Cô biết, nhưng Bố chơi gôn và Bố không thể cầm theo chiếc hộp khi chơi gôn được. Có lẽ Bố sẽ để chiếc hộp của em ở trong xe hoặc ở đâu đó. Như vậy em có muốn chiếc hộp của em bị lạc mất không?

- Em không muốn!

- Vậy thì phải đi tìm bố.

Sue nổi mạch tổng đài và gọi đến câu lạc bộ ngoại thành.

- Tôi có thể liên lạc được với ông Endicott Campbell không?

- Tôi sẽ nổi mạch cho cô với văn phòng sân gôn, xin chờ một chút. - Nhân viên tổng đài nói.

Sau một lát, một giọng đàn ông vang lên :

- Đây là sân gôn.

- Có ông Endicott Campbell ở đó không? - Sue hỏi - Tôi muốn nói chuyện với ông ấy về vấn đề rất quan trọng. Tôi gọi từ văn phòng của ông ta và nếu ông...

- Nhưng ông ta không có đây. - Giọng nói cắt ngang.

- Không có ở đó à? - Sue hỏi, giọng nói đầy vẻ thất vọng.

- Đúng như vậy, ông ta không có đây suốt cả sáng nay. Ông ta có đăng ký trước dành cho nhóm bốn người, nhưng đã được hủy bỏ. Rất tiếc.

- Cảm ơn ông. - Sue nói và cúp máy.

Cô ngồi suy nghĩ một lúc lâu trong khi Carleton với cặp mắt mở to nhìn cô một cách tò mò của con trẻ.

Sau đó bất thành linh chuông tổng đài reo báo hiệu có điện thoại tới và ánh đèn đỏ trên mặt tổng đài chớp sáng.

Sue ngần ngừ một chút rồi như một cái máy, cô cảm phích liên lạc và nói.

- Đây là Công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting.

Một giọng đàn bà the thé nói.

- Tại sao không có ai ra đón tôi?

- Xin lỗi - Sue nói với giọng thật dịu dàng - Bà có thể cho biết bà là ai, ở đâu và....?

- Tôi là Amelia Corning, đang ở phi trường.

- Trời! - Sue kêu lên.

- Cô có nghe tôi nói không?

- Vâng... vâng... Nhưng chúng tôi không ngờ bà lại đến trước hẹn ấn định vào ngày thứ Hai.

- Thứ Hai cái gì! - Tiếng nói gắt gỏng - Tôi đã gửi điện tín cho các người. Đáng nhẽ các người phải đến đón tôi. Thật là hết tin cậy. Tôi phải nhờ thiên hạ đẩy xe đến phòng điện thoại và quay số giúp. Còn bây giờ thì hãy đến đón tôi. Cô là ai đang nói chuyện với tôi đó?

- Tôi là Sue Fisher thư ký riêng của ông Endicott Campbell.

- Ông Campbell ở đâu?

- Ông ta không có mặt ở đây sáng nay. Bây giờ là sáng thứ Bảy thưa bà.

- Tôi biết hôm nay là thứ mấy. Đừng nói với tôi như vậy. - Tiếng người đàn bà gắt gỏng.

- Thôi được, đến đây đi, tôi đợi. Tôi vất vả về đồ đạc và các thứ linh kinh quá. Tôi thấy mệt lắm rồi.

Tiếng dẫn mạnh cúp máy ở đầu bên kia dây nói.

Sue cảm thấy sững sốt, cúp máy và quay sang Carleton nói.

- Em có biết cô Dow đi đâu không?

- Em nghĩ cô ấy đến nhà băng. - Carleton nói.

- Đến nhà băng à! - Sue ngạc nhiên.

- Vâng, em nghĩ là nhà băng.

- Vào sáng thứ Bảy à? - Sue nói - Nhà băng không mở cửa vào thứ Bảy mà... Ồ, mà khoan đã. Có một chi nhánh mở cửa.

Sue lật quyển điện thoại niên giám tìm số điện thoại của nhà băng, vừa lúc đó nghe thấy tiếng chân bước ngoài hành lang, sau đó cửa mở ra và Elizabeth Dow đứng ngay giữa cửa.

- Em có quấy lắm không? - Dow hỏi.

- Em ngoan - Sue nói - Dễ thương. Nhưng tôi có việc phải đi ngay, và tôi cần phải tìm băng được ông Campbell. Cô có biết ông ấy ở đâu không?

- Theo tôi nghĩ chắc ông ấy đang chơi gôn. Cô cứ thử gọi câu lạc bộ ngoại thành xem, nhưng nếu có việc thật quan trọng. Còn không thì tôi chắc ông ấy không muốn bị làm phiền đâu.

- Tôi có trách nhiệm về chuyện đó - Sue nói - Tôi đã thử gọi Câu lạc bộ nhưng không có ông ta ở đó. Tôi chỉ muốn biết ông ta ở đâu thôi.

Cô bảo mẫu lắc đầu.

- Cô có biết tên những người thường chơi gôn với ông ta không?

Cô bảo mẫu lại lắc đầu.

- Thôi, chẳng nên mất thì giờ về chuyện đó - Sue nói - Tôi đóng cửa văn phòng đây. Chúng ta đi thôi.

- Cô định đi đâu? - Cô bảo mẫu hỏi.

- Tôi phải đi giải quyết công việc của hãng. Một công việc rất quan trọng và khẩn cấp. Nếu cô gặp ông Campbell, nói giùm ông ấy liên lạc với tôi ngay lập tức. Ngay lập tức, cô hiểu chứ. Đây là một vấn đề khẩn cấp hàng đầu.

Elizabeth Dow nhìn Sue một cách tò mò nói.

- Tôi nghĩ rằng tôi cần được biết rõ hơn nữa để có thể chuyển lại cho ông ta một tin tức hầu có ý nghĩa rõ ràng.

- Cứ nói với ông ta liên lạc với tôi ngay lập tức về vấn đề cực kỳ quan trọng, và nói với ông ta đây là vấn đề khẩn cấp hàng đầu - Sue nói - Còn bây giờ, chúng ta rời khỏi nơi đây ngay.

Elizabeth Dow không có ý vội vàng. Cô nhận lại Carleton một cách chậm rãi và nói :

- Chiếc hộp của em đâu?

Carleton định nói nhưng ngừng lại nhìn Sue rồi mới nói.

- Chúng em giấu đi rồi.

- Cô nghĩ rằng em không nên giấu như vậy. Chúng ta phải giữ lấy kho tàng của em. Nó ở đâu rồi?

- Bây giờ đã cất an toàn rồi - Sue nói - Tôi sẽ lấy nó ra sau.

Sue hầu như đầy cô bảo mẫu ra khỏi cửa sau đó đóng cửa phòng lại, cúi xuống ôm hôn Carleton rồi đi như bay về phía thang máy và bấm chuông.

- Cái hộp - Elizabeth nói với theo - Carleton muốn lấy cái hộp và....

Buồng thang máy đã lên tới. Nhân viên phụ trách cười nói.

- Xong rồi hả cô Fisher?

Sue nghe thấy tiếng bước chân của cô bảo mẫu đang tiến đến khúc quanh nơi hành lang. Cô mong sao cho nhân viên phụ trách thang máy đừng nghe thấy tiếng họ đi tới.

- Vâng - Sue nói - Tôi cần phải gọi tắc xi đi gấp.

- Vậy hả? Thôi ta đi. - Nhân viên thang máy nói. Cánh cửa thang máy vừa bắt đầu đóng lại đúng vào lúc Elizabeth Dow đang nắm chặt tay Carleton Campbell quẹo qua hành lang. Nhân viên phụ trách thang máy không nhìn thấy họ, nhưng trong khoảnh khắc cặp mắt Elizabeth bắt gặp ánh mắt của Sue Fisher. Và khi cửa thang máy đóng lại, trên mặt cô bảo mẫu thoáng hiện một

nét giận dữ. Sau đó Sue chỉ còn nhìn thấy các bóng đèn chớp sáng báo hiệu số tầng mà thang máy đang đi xuống.

Cô nhanh nhẹn băng qua phòng tiếp đón và tìm được tắc xi ở bãi đậu gần khúc quẹo. Cô phóng vào trong xe và nói.

- Tôi phải lên phi trường. Làm ơn đến đó thật nhanh giùm.

Khi đã khởi hành, Sue xem lại ví, không hiểu có đủ tiền để trả tắc xi hay không. Cô móc ra được bốn tờ một đô-la, rồi chìa khóa, son môi và hộp phấn. Cô đếm tiếp các tiền lẻ còn lại trong ví. Sau khi thấy vừa đủ tiền, cô ngả người dựa trên đệm ghế, nhắm mắt lại và cố suy nghĩ giải quyết vấn đề.

Bà Corning là một người dễ nổi cáu nhưng lại là một nhà kinh doanh rất khôn ngoan. Sue biết bà ta sẽ hỏi Sue những câu hỏi về ông giám đốc, nhưng Sue linh cảm thấy bà Amelia Corning sẽ hỏi mình những câu hỏi mà có thể rất khó trả lời. Thật sự thì Sue đã tự đặt những câu hỏi cho mình trong mấy ngày qua trong lúc mọi người đang kết toán tài khoản để sẵn sàng trả lời khi bà Corning tới.

Thí dụ như câu hỏi về mỏ Mojave, hay còn gọi là Mojave Monarch. Trên sổ sách của công ty dĩ nhiên là có ghi Mojave Moarch hoạt động hai bốn trên hai bốn, ba ca, mỗi ca tám giờ một ngày. Nhưng tuần trước vào ngày Chủ nhật, Sue lái xe đến Mojave, cô chỉ thấy có tấm bảng cũ đã hư hỏng nằm bên con đường đất, trên có ghi hai chữ: Mojave Monarch. Sue đi theo con đường này đến một nơi có những dãy nhà không được sơn phết, nằm dài dưới ánh nắng bên sườn một ngọn núi.

Không những các dãy nhà không có người ở mà người ta còn thấy rõ nét hoang phế của nó: một không khí đặc biệt bao trùm lên các dãy nhà bỏ hoang chứng tỏ từ lâu đã không có người cư ngụ. Hình như chỉ có phòng quản lý là có người, nhưng không thấy ai trả lời khi cô gõ cửa.

Ngạc nhiên, Sue lái xe trở lại Mojave và hỏi một trạm xăng về Mojave Monarch. Người đàn ông cô hỏi không biết một tí gì, nhưng ông ta quay lại hỏi một người thợ mỏ tóc hoa râm vừa mới đến trạm xăng.

Người thợ mỏ nói với cô rằng quanh đây chỉ có một Mỏ Monarch và đã ngưng làm việc từ hai năm nay. Khi đó, Sue chắc chắn rằng có sự lầm lẫn nào đó. Phải có Mỏ Monarch mà người thợ mỏ già không biết và cái mỏ mà cô

vừa đến là một cái mỏ nào khác mà trùng tên gọi. Monarch là một cái tên thông dụng rất dễ bị trùng lặp.

Trong tuần qua, Sue đã dành thì giờ tham khảo các hồ sơ về Mỏ Monarch. Tại Mojave có một văn phòng điều hành và quản trị công việc của mỏ. Công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting vẫn thường xuyên chuyển ngân phiếu chi tiêu cho nó.

Trong hồ sơ của hãng, vẫn có những báo cáo của mỏ. Những báo cáo này cho biết các kỹ sư đã tìm được một khối lượng lớn quặng có chất lượng cao. Các danh từ kỹ thuật đối với Sue hầu như mù tịt khi cô đọc lướt qua các báo cáo. Họa chăng cô chỉ biết được thế nào là vách hầm và sàn hầm mà thôi.

Sue biết được đã có một cái gì đó về hồ sơ của Mojave Monarch qua thư từ đi lại với bà Amelia Corning. Các báo cáo địa chất đã gửi đến Nam Mỹ cho bà.

Tuy nhiên điều đó cũng chỉ là một trong nhiều lý do làm cho bà Amelia Corning sau năm năm rời xa đất nước, trở về nhà để đích thân kiểm tra công việc làm ăn của công ty.

Sue lo sợ về những điều mà cô sẽ bị hỏi. Cô quyết định sẽ đẩy mọi chuyện về phía ông giám đốc Campbell và phải làm như không biết gì.

Đến phi trường, cô trả tiền xe, phải móc đến đồng tiền lẻ cuối cùng để thưởng cho người tài xế ba mươi lăm xu.

- Tôi rất tiếc về tiền thưởng hơi ít - Cô nói - Tôi có công việc khẩn cấp và... đây là những đồng tiền cuối cùng mà tôi còn.

- Không sao cô - Người tài xế tắc xi nói với nụ cười, đưa trả lại cho cô ba mươi lăm xu - Cô cầm lấy đi, tôi biết chắc cô sẽ còn phải gọi điện thoại nữa... hãy cầm lấy đi.

Cô nhìn vào gương mặt nhiệt tình với nụ cười qua khóe mắt của người tài xế, bất chợt cô đưa tay ra bắt tay.

- Ồ, cảm ơn ông - Cô nói - Tôi thấy ông lấy quá rẻ. Thực ra tôi có thể trả hơn nữa và ghi vào sổ chi tiêu của hãng nhưng... tôi không mang tiền mặt theo.

- Không sao đâu - Ông ta nói với Sue - Thật là hân hạnh được lái xe cho một người như cô.

Xe phóng đi và Sue vội vàng đi đến phòng đợi tìm Amelia Corning. Cô nhìn thấy bà ngay khi bước vào phòng đợi của phi trường. Thực ra thì không thể không thấy bà ta được. Bà ngồi trên một chiếc xe đẩy mặt hướng về phía cửa. Hai chiếc va ly và một túi xách đặt bên cạnh xe đẩy. Đồ đạc dán đầy những nhãn hiệu của các trung tâm nghỉ mát và khách sạn ở Nam Mỹ. Gương mặt không hề tỏ ra một chút ân cần và đầy vẻ dửng dưng với chiếc cằm nhọn, sống mũi thẳng đứng, gò má nhô cao và cặp kính đen thật lớn che phủ hoàn toàn cặp mắt.

Sue tiến thẳng lại phía người ngồi trên ghế. Người đàn bà ngồi im bất động. Nếu bà ta có nhìn thấy Sue Fisher đến gần đi nữa thì chắc bà ta đã không hề tỏ cử chỉ gì hết.

- Thưa có phải bà là bà Corning không? - Sue hỏi, cố giữ giọng nói cho khỏi run.

Gương mặt xương xẩu từ từ ngẩng lên. Sue có cảm tưởng đằng sau cặp mắt kính đen thui đó, con mắt đánh giá đang nhìn cô.

- Phải.

- Tôi là Sue Fisher, thư ký của ông Campbell, tôi đã tiếp chuyện qua điện thoại với bà khi tôi ở văn phòng.

Sue chờ đợi lời phê bình nhưng cô ngạc nhiên khi thấy giọng nói của bà đột nhiên mất hết vẻ hung dữ.

- Cô Sue, cô đến nhanh quá.

- Tôi cố đến thật nhanh với hết sức mình.

- Dĩ nhiên tôi biết. Tôi nghĩ là phải chờ đợi lâu vì cô phải đi một đoạn đường thật dài. Như vậy là cô đã khởi hành ngay, phải không? Cảm ơn cô.

- Dạ không có chi. Chúng tôi... Chúng tôi rất lấy làm hân hạnh được đón tiếp bà - Sue nói - Thưa bà bây giờ tôi gọi tắc xi chứ?

- Dĩ nhiên chúng ta đi tắc xi thôi.

- Để tôi mang hành lý của bà ra và...

- Hãy gọi nhân viên khuân vác.

- Vâng thưa bà Corning. Tôi... Xin lỗi tôi....

- Có gì vậy? - Người đàn bà gắt lên và đột nhiên mất đi vẻ dễ chịu - Tôi ghét những người bọc đường vào viên thuốc đắng. Có chuyện gì trở ngại?

- Dạ, tôi không có tiền - Sue nói - Tôi vừa trả hết tiền xe tắc xi đến đây.
- Thế cô không có tiền ứng trước của văn phòng cho những trường hợp khẩn cấp sao? Tại sao không có tiền dành cho nhân viên sử dụng?
- Dạ tôi không biết. Tôi không thấy có tiền đó.
- Thế văn phòng có kết đọng tiền không?
- Dạ có chứ.
- Cô có mã số để mở chứ?
- Vâng.
- Còn ai biết mã số nữa không?
- Có ông Campbell và kế toán trưởng.
- Phải có ít nhất vài trăm đô-la sẵn sàng để có thể sử dụng trong những chuyến công tác khẩn cấp. Thế ngộ nhờ tôi ghé qua đây và cần cô bay cùng với tôi ngay lập tức sang Nam Mỹ thì sao?

Sue Fisher đứng im lặng không biết trả lời ra sao.

- Khi nào nói chuyện với ông Campbell cô nhớ nhắc ông ta phải thực hiện ngân quỹ đó. Có thể tôi muốn cô sẽ đi Nam Mỹ cùng với tôi. Cô là một cô gái dễ thương. Đừng sợ hãi gì cả. Nếu cô hiểu tôi cô sẽ không còn e sợ gì cả. Nhưng có điều cô phải biết tôn trọng quyết định của tôi, cô phải thi hành mệnh lệnh của tôi một cách không do dự, không do dự. Cô có hiểu không?

- Vâng thưa bà Corning.

- Được lắm - Bà ta nói và mở túi xách lấy ra ví tiền và rút ra năm tờ giấy bạc - Mắt tôi kém nhìn không được rõ. Tôi chẳng bao giờ biết rõ số tiền tôi đem theo mình cả. Nhưng tôi dự trù luôn luôn mang theo đủ tiền để sử dụng. Đây, năm tờ giấy mười đô-la. Cứ giữ lấy sử dụng như tiền công tác phí.

Sue nói với giọng hốt hoảng.

- Bà Corning, mấy tờ này không phải mười đô-la mà là một trăm đô-la.

- Cám ơn cô. Tôi thường để những giấy một trăm ở một ngăn ví và giấy mười ở ngăn kia. Có lẽ tôi cầm ngược ví tiền nên lầm đó.

Những ngón, tay xương xẩu của bà mở bên ngăn kia của ví lấy ra năm tờ.

- Phải giấy mười đây không?

- Vâng.

- Được rồi. Đó là năm mươi đô-la. Tiền chi tiêu phí tổn, trả tiền tắc xi và gọi nhân viên khuân vác. Cô đã đăng ký chỗ ở cho tôi chưa?

- Chúng tôi đã đăng ký khách sạn cho ngày thứ Hai, nhưng ... chắc là có phòng.

- Cô không nhận được điện tín của tôi sao?

- Thưa bà không.

- Phải nhận được chứ.

- Có lẽ nó chưa đến.

- Chưa đến cái gì! Cái gã giúp việc ở phi trường, tôi nhét cho hắn ta dư tiền để trả tiền điện tín. Chắc hắn ta đã đốt tiền vào túi và đi uống rượu. Đời sống ngày nay như vậy đây. Không trách nhiệm. Không nhẫn nhục. Không ngay thẳng. Thôi, Sue, mình về khách sạn đi.

Sue gọi nhân viên khuân vác mang hành lý ra xe và khởi hành. Trên đường đi cô đã tìm ra những câu trả lời khi được hỏi về công việc làm ăn của công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting.

Khi đề cập đến một vấn đề, Sue liền trả lời.

- Xin phép bà hãy hỏi thẳng ông Campbell.

- Thế cô không phải là nhân viên của tôi sao?

- Có chứ. Nhưng tôi dưới quyền trực tiếp của ông Campbell.

- Tôi không cần biết cô dưới quyền trực tiếp của ai cả. Cô là nhân viên của tôi. Cô làm việc cho tôi. Cô nhận lương bổng từ túi tiền của tôi. Tôi muốn có sự trung thành, tôi muốn có sự hiệu quả và tôi muốn có sự cộng tác. Cô bé, hãy trả lời câu hỏi của tôi và tôi không muốn nghe nói “Xin hỏi ông Campbell” nữa.

- Tôi sẽ về khách sạn vừa đủ thời gian để nhận phòng và cất đồ đạc, sau đó chúng ta sẽ đến văn phòng và cô dự trù suốt thời gian còn lại trong ngày để trả lời những câu tôi hỏi.

- Tôi à? - Sue thốt lên một cách thất vọng.

- Đúng vậy cô bé. Và cô phải trả lời trung thực. Tôi không muốn có bất kỳ một sự che giấu nào cho bất cứ ai. Cô hiểu không? Cả chính cô hoặc bất cứ một người nào khác.

- Vâng thưa bà Corning.

- Bây giờ, tôi cho cô biết lý do tôi đến vào sáng thứ Bảy thay vì thứ Hai là vì tôi biết rất rõ Endicott Campbell sẽ đi đánh gôn hoặc làm việc gì đại loại như thế. Và tôi muốn đến thẳng văn phòng để kiểm tra các hồ sơ trước khi tôi gặp ông ta. Tôi đã đưa điện tín cho nhân viên ở phi trường nhưng tôi biết chắc rằng anh ta sẽ không gửi. Cô đã biết mã số của tủ hồ sơ, chúng ta sẽ mở tủ và kiểm tra. Mắt tôi yếu nên phải dùng kính thật nặng để đọc. Tôi sẽ kiểm tra các số liệu và cô sẽ cung cấp cho tôi những dữ kiện cần thiết. Và bây giờ, tôi muốn hỏi thẳng cô một câu. Cô có bất kỳ lý do nào để tin rằng ông Endicott Campbell không ngay thẳng hay không?

- Tôi... nhưng... không ạ.

- Không nói với tôi như vậy.

- Thưa như vậy là sao?

- Cô đã lường lự khi trả lời câu hỏi. Tôi không thích có sự lường lự. Tôi muốn những câu trả lời thẳng một mạch. Cô có bất kỳ lý do nào để tin rằng ông Endicott Campbell không ngay thẳng hay không?

- Tôi không rõ.

- Lẽ dĩ nhiên cô không thể biết rằng ông ta không ngay thẳng, nhưng cô có bất kỳ lý do nào để tin rằng ông ta có thể không ngay thẳng hay không? Hãy trả lời có hay không?

- Như vậy thì - Sue trả lời - Có một vấn đề tôi thắc mắc là mỏ Mojave Monarch.

- Và đó cũng chính là điều làm tôi thắc mắc. Tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ rất ăn ý nếu như cô quen với cách trả lời câu hỏi một cách mau lẹ, thẳng thắn và ngay thật.

Theo khuyến cáo của bà Corning, Sue không những theo bà vào khách sạn mà còn ký tên thay bà Corning trên sổ tay đăng ký của khách sạn. Sau đó cả hai lên phòng đã được đăng ký trước cho ngày thứ Hai mồng năm. Phòng này vẫn chưa có khách và có thể sử dụng ngay được.

Rồi sau một khoảng thời gian ngắn, Sue đưa bà Corning đến văn phòng công ty.

- Cô bé bây giờ tôi muốn xem các biên lai chi tiêu của Mỏ Mojave Monarch. Chắc cô biết, tôi đã chỉ thị cho ông Campbell sẵn sàng tất cả mọi

thứ cho tôi.

- Các tài liệu sổ sách nằm trong tủ sắt - Sue nói - Nhưng tất cả các chi tiết khác thì hình như nằm ở mỏ Mojave.

- Được rồi. Các sổ sách cho biết đại khái các mục chi tiêu cho mỏ. Thế còn các giấy tờ liên quan đến doanh thu do các quặng mỏ khai thác được ở đâu?

- Tôi không thấy các hồ sơ đó. Có lẽ nó nằm ở Mojave. Có những báo cáo đã tìm ra mạch mỏ nhưng tôi chỉ nghe ông Campbell nói là đã khai thác được các quặng lấy ra từ mỏ, nhưng không thấy giấy tờ.

- Thế cái quặng được đưa đi đâu?

- Tôi không rõ.

- Cô hãy mở tủ sắt xem. Ta xem sổ sách ghi những gì.

Sue mở tủ sắt, mở khóa cánh cửa sắt bên trong và lôi ra các sổ sách thuộc Công ty Tìm kiếm và khai thác Mỏ vàng Mojave Monarch.

Bà Corning lăn chiếc xe đẩy đến sát tủ sắt, cúi người về phía trước nhìn vào bên trong tủ qua cặp kính đen.

- Cái gì đây? - Bà ta hỏi và chỉ vào chiếc hộp mà Sue đã giữ giùm Carleton Campbell.

Cô bối rối một chút rồi trả lời.

- Đó là đồ riêng của tôi, mấy thứ đồ riêng cá nhân. Tôi vừa mới cất vào đó cách đây mấy tiếng đồng hồ vì tôi không muốn mang nó theo lên phi trường và...

- Nó là cái gì vậy? - Bà Corning gặng hỏi.

- Đồ riêng tư.

- Thư tình hả?

- Không hẳn là như vậy.

- Thế nó là cái gì, mà bỏ vào trong tủ sắt của công ty? Cô không nên bỏ các đồ cá nhân ở trong tủ.

- Đáng nhẽ tôi không cất vào tủ đó đâu. Bà đã gọi điện thoại đến văn phòng làm thay đổi toàn bộ thời khóa biểu và hơn nữa đáng nhẽ hôm nay cũng không phải là ngày làm việc của tôi. Đây chỉ là việc riêng của tôi thôi.

- Được rồi Sue, mắt tôi không được bình thường. Tôi chỉ có thể đọc được với kính đọc sách nặng độ, nhưng mỏi mắt lắm. Tôi phải trông cậy vào cô thôi. Thế các giấy tờ kế toán chi tiêu đâu?

Sue đưa cho bà ta.

- Đọc cho tôi nghe các con số. - Bà Corning nói.

Sue đọc các con số một cách chậm rãi và rõ rệt.

Người đàn bà nhíu mày và lắc đầu.

- Không cần phải phí thì giờ như vậy. Cứ đọc thẳng các con số đó ra. Tôi sẽ nhớ được. Cứ đọc như thường lệ.

Sue đọc các con số.

Khi Sue đã đọc xong, bà Corning chất vấn cô về các con số đó. Bà lặp lại các con số một cách chính xác đến từng xu giống hệt như bà có phiếu kết toán ngay trước mặt.

Sau đó bất thành linh bà thay đổi đề tài.

- Thế còn tài sản Oklahoma Royal ra sao?

Sue trở lại tủ sắt và lôi ra một bảng kết toán tài khoản. Cô đọc các con số kết toán theo yêu cầu của bà Corning.

Bất thành linh bà Corning tuyên bố.

- Tôi nghĩ rằng ông Endicott Campbell là một người gian lận.

Sue thấy điên người.

- Đưa tôi cái va-li - Bà Corning ra lệnh - Tôi sẽ đem tất cả các giấy tờ này theo và sẽ nhờ chuyên viên giải nghiệm chữ viết xem xét lại tất cả. Tôi nghĩ rằng hầu hết các ngân phiếu đều là bậy hết. Tôi nghĩ rằng tất cả đều được duyệt bởi Endicott Campbell.

-Ồ, bà Corning - Sue thốt lên - Như vậy... Như vậy có thể...

- Đúng như vậy - Bà Corning ngắt ngang - Có thể là giả mạo hoặc lừa đảo hoặc cả hai. Bây giờ tôi muốn có một cái gì để chứa các hồ sơ này. Tôi cần cái va-li, hai cái thật chắc. Đây...

Bà Corning cầm chiếc túi xách lên mở ra lấy ví tiền, lấy ra hai tờ một trăm đô-la, nói.

- Cô hãy tìm một tiệm bán va-li ở đâu quanh đây, tiệm nào cũng được. Lấy cho tôi hai cái va-li thật chắc chắn. Tôi không cần cái hào nhoáng, chỉ

cần cái thật chắc. Dem về đây càng sớm càng tốt.

- Thừa bà vâng. - Sue trả lời.

- Thôi nhanh lên đi. Tôi biết một chuyên viên giải nghiệm chữ viết ở thành phố này. Ông ta sẽ làm việc này cho tôi. Tôi không hài lòng về những việc đã xảy ra và chắc cô cũng vậy.

- Ý bà muốn nói gì?

- Cô đã biết rõ tôi muốn nói gì rồi cơ mà. Cô đã có mặt ở đây vào ngày thứ Bảy, ngày nghỉ của cô để giải quyết vấn đề. Cô đã tự hỏi cô phải nói gì khi tôi đến. Cô hy vọng rằng cô sẽ không phải trả lời các câu hỏi, mà là ông Endicott Campbell sẽ phải trả lời.

- Tôi... Tôi nghĩ rằng, tôi không được phép đề cập đến vấn đề ông Campbell với bà, bà Corning. Hơn nữa, tôi làm việc cho...

- Đừng nói cái giọng ấy với tôi nữa - Người đàn bà gắt lên - Hãy xuống nhà lấy va-li cho tôi. Tôi muốn bắt tay ngay vào việc. Tôi muốn có tất cả mọi yếu tố trong tay tôi vào sáng thứ Hai, và tôi biết cách xử sự với Endicott Campbell. Tôi không thể khơi khơi tự nguyện đưa ông ta ra tòa được. Tôi không có gì chứng minh cả. Nếu muốn kết tội, tôi phải có chứng cứ. Sự việc hiện nay cho thấy tôi sẽ đưa ra tòa và tôi muốn có những dữ kiện hỗ trợ. Cô hãy thi hành đi.

- Vâng thưa bà. - Sue nói và cảm thấy mình nhỏ bé quá, không làm gì được cả và đồng thời cảm thấy phải đề phòng.

Cô dùng thang máy xuống nhà và sau mấy lần tìm kiếm tiệm bán va-li không thấy mở cửa, nhất là vào chiều thứ Bảy. Cô phải nhờ đến người tài xế tắc xi đưa đến một tiệm nhỏ nhưng có đủ đồ, cô vội vàng lựa lấy hai chiếc va-li chắc chắn, sau đó lên xe trở lại văn phòng.

Sue xách hai chiếc va-li đến bên bà Corning đang ngồi trên ghế đẩu sát bên cửa sổ, tay đang cầm những ngân phiếu hủy bỏ đã lãnh tiền rồi, đưa ra trước ánh sáng chói. Bà dùng một chiếc kính dày để đọc các tờ ngân phiếu.

Bà Corning nói khi Sue bước vào phòng.

- Hừ, đúng như tôi nghĩ. Tất cả đều giả mạo hết. Cô bé có mua được va-li không?

- Có ạ.

- Để nó ở trên bàn. Hãy bỏ cái ngân phiếu này vào đó. Bây giờ tôi muốn có quyển sổ ghi hồ sơ và tất cả các tập kế toán này. Tôi sẽ xem xét nó tối nay ở khách sạn. Còn bây giờ Endicott Campbell ở đâu? Tôi muốn hỏi là cô đoán xem ông ấy ở đâu?

- Tôi không biết. Tôi có gọi cho câu lạc bộ sân gôn sáng nay để tìm ông ta. Ông ấy đăng ký trong nhóm bốn người nhưng đã được hủy bỏ.

- Tôi muốn gặp ông ta - Bà Corning nói - và tôi muốn gặp ông ấy đêm nay tại khách sạn tôi ở. Đừng để ông ấy đến đây. Tôi không muốn gặp ông ấy bây giờ. Tôi không muốn gặp ông ta trong tình trạng ông ta có lợi thế. Tôi muốn gặp ông ta trong lợi thế của tôi. Hãy gọi điện thoại tìm ông ta.

- Tôi phải đến tổng đài - Sue nói - và...

- Tôi không cần biết cô phải đi đâu - Bà Corning gắt, tay ném những xấp ngân phiếu hủy bỏ đã lãnh tiền rồi vào một trong hai va-li - Hãy dùng điện thoại tìm ông ta. Gọi câu lạc bộ sân gôn. Nếu không có, hãy hỏi tên của những người trong nhóm bốn người. Gọi cho từng người một. Hãy tìm cho ra ông Campbell. Thế còn nhà ông ta... ông ta không có ở nhà à?

- Tôi không rõ. Tôi hoàn toàn không biết ông ta đã đi đâu.

- Ông ta góa vợ phải không?

- Bà vợ bỏ ông ấy. Họ có đứa con gái tên là Eve ở với bà ta và cậu con trai Carleton ở với ông Campbell. Ông ta có thuê một cô bảo mẫu trông nom cậu bé.

- Cô bảo mẫu là ai vậy?

- Một cô người Anh quốc.

- Cô ta là ai? Tên là gì?

- Elizabeth Dow.

- Thôi được - Bà Corning nói - Cứ gọi điện thoại cho cô ta, hỏi xem tin tức. Tôi muốn Endicott Campbell có mặt tại khách sạn tôi ở vào tối nay đúng tám giờ bốn mươi lăm. Đúng giờ, cô hiểu chứ... và nói với ông ta tôi không muốn trễ hẹn. Khi tôi nói tám giờ bốn mươi lăm là đúng tám giờ bốn mươi lăm. Cô gọi điện thoại đi, tôi sẽ sắp xếp các thứ tôi cần vào các va-li này.

Sau mười lăm phút gọi điện thoại, Sue không biết gì hơn các tin tức sáng nay. Bốn người trong nhóm chơi gôn đã được hủy bỏ sáng nay, thì hai người

trong bọn họ đã kết hợp với hai người khác thành một nhóm bốn người. Họ đã được Endicott Campbell báo cho biết cuộc chơi được hủy bỏ từ sáng sớm. Người còn lại trong nhóm bốn người là một vị mục sư tên là Harvey Benedict. Không có cách nào Sue có thể gặp được ông ta vào thời gian cuối tuần này. Trên điện thoại niên giám không có ghi số điện thoại tư gia của ông ta.

Điện thoại gọi đến tư gia của ông Campbell thì được cô Elizabeth Dow cho biết bà quản gia không thấy ông Endicott Campbell suốt cả ngày nay. Ông ta dự trù sẽ về nhà vào lúc sáu giờ rưỡi và có dọn ăn cơm chiều vào đúng bảy giờ.

Khi Sue báo cáo lại cho bà Corning, bà ta ngồi im trên ghế suy nghĩ chừng ba mươi giây. Gương mặt bà với gò má cao, chiếc cằm dài nhọn, sống mũi thẳng, tạo nên vẻ kỳ dị trong sự bất động tư duy. Sau đó bà ta nói.

- Thôi được, các va-li này khá nặng đối với cô, hãy xuống dưới nhà cho nhân viên phụ trách thang máy vài đô-la, bảo anh ta đem giùm những thứ này xuống đường. Mình sẽ gọi xe tắc xi và về khách sạn.

Sue đi đến thang máy, giải thích cho người phụ trách, anh ta đến liền và mang cái va-li xuống nhà. Sau đó Sue đóng cửa văn phòng và đi cùng với bà Corning ra thang máy xuống dưới nhà và ra đường. Sue gọi xe tắc xi.

- Địa chỉ của cô bé ở đâu? - Bà Corning hỏi.

Sue trả lời cho bà địa chỉ của mình.

- Tốt lắm - Bà Corning nói với người tài xế tắc xi - Ông đến địa chỉ này trước để cô gái về nhà cô ta, sau đó đưa tôi đến khách sạn Arthenium. Bây giờ giúp tôi gấp chiếc xe đẩy này lại.

Cung cách ăn nói của bà Corning gây ấn tượng đặc biệt cho người tài xế. Ông ta kính cẩn đưa tay lên mũ và nói :

- Thưa bà vâng.

Bà Corning với cử chỉ khéo léo, đưa chiếc xe gấp vào trong xe. Sue thấy bà ta có thể sử dụng được cặp chân với sự giúp đỡ của người tài xế để bước vào trong xe. Nhưng khi bà bám lấy vai Sue, cô cảm thấy những ngón tay của bà bóp mạnh như muốn đâm vào da thịt. Sau đó bà Corning ngồi vào trong

xe, chiếc xe đẩy được gấp lại và để ngay phía trước hai chiếc va-li. Sue vòng sang bên cửa kia của xe.

- Ồ mà vội quá - Sue nói - Tôi chưa kịp trả tiền còn lại cho bà. Hai chiếc va-li giá bảy mươi sáu đô-la ba mươi xu kể cả thuế.

Sue đưa tờ giấy hóa đơn cho bà, cô mở ví và lấy ra số tiền còn lại.

- Thôi không có chi cô bé. Cứ giữ lấy - Bà Corning nói - Cô vất vả cả ngày nay. Cô làm việc rất đàng hoàng, tôi thích lắm. Thật là sung sướng khi có được một nhân viên trung tín. Đó là một sự thuận lợi quý giá mà tôi ít gặp. Cô rất đàng hoàng. Cô tưởng tôi thật sự lầm lẫn năm tờ giấy bạc một trăm sao? Tôi thử sự thành thực của cô đó. Nếu cô nói với tôi đó là những tờ mười đô-la tôi có cách xử sự với cô. Cô là một người đàng hoàng, cô trung thành và là một cô gái dễ thương.

- Dạ... cảm ơn bà. - Sue nói với giọng cảm động.

- Không có chi. - Bà Corning nói.

- Tôi không hiểu làm sao bà có thể chịu đựng nổi - Sue nói - Bà vừa phải trải qua một chuyến bay vất vả từ Nam Mỹ về đây với bao nhiêu phiền toái và rồi công việc vừa qua tại văn phòng và...

- Ồ! - Bà Corning ngắt ngang - Không sao hết. Đừng lo cho tôi. Tôi đã ngừng ở Miami và tôi đã tắm nước nóng thoải mái. Tôi thấy khỏe lắm.

- Bà chắc chắn không cần tôi lên khách sạn với bà và...?

- Có gì nữa đâu? - Bà Corning gắt - Tôi hoàn toàn coi như ở nhà rồi còn gì. Tôi không muốn bị coi như còn bé, cô bé ạ. Tôi có thể tự lo lấy. Khi nào cô biết rõ tôi hơn, cô sẽ thấy tôi là con người rất tự lập. Bây giờ hãy ngồi nghỉ. Tôi cần phải suy nghĩ. Tôi muốn im lặng. Nếu có gì cần tôi sẽ hỏi, còn không thì giữ im lặng.

- Vâng thưa bà Corning.

Xe chạy trong im lặng tới khi đến chỗ ở của Sue.

- Đến nhà tôi thật là là nghịch đường quá! - Sue nói với giọng xin lỗi.

- Không sao. Nếu tôi đi thẳng về khách sạn, chắc cô sẽ không đi tắc xi về nhà mà lại đi xe buýt như vậy khi về đến nhà chắc cô mệt đứt người. Còn bây giờ cô có thể tắm nước nóng và nghỉ xả hơi được rồi. Tôi giao mọi việc cho

cô tìm kiếm ông Campbell và bảo với ông ấy rằng tôi muốn gặp ông ta lúc tám giờ bốn mươi lăm đêm nay.

- Tôi phải nói sao nếu ông ấy hỏi tôi về sự việc đã xảy ra hôm nay?

- Cứ nói sự thực với ông ấy. Đừng nói dối với bất cứ ai. Tôi không đòi hỏi nhân viên của tôi phải nói dối và tôi cũng không nói dối với ai. Nếu ông ta hỏi cứ trả lời.

- Nhưng... nếu ông ta hỏi tôi rằng bà có hài lòng không thì sao? Và nếu...

- Cứ nói với ông ta rằng tôi nghĩ ông ta là tay gian lận. Đó là điều tôi nói và tôi khẳng định như vậy. Ông ta sẽ phải giải thích. Thôi chào cô Sue.

- Chào bà, bà Corning.

Sue ra khỏi xe và đứng trên lề đường nhìn theo chiếc xe, Amelia Corning ngồi dựa thẳng lưng trên ghế sau, gương mặt hoàn toàn không biểu lộ tình cảm, cặp mắt kính đen hướng thẳng về phía trước.

Sue thở dài kéo chốt cổng ngoài chung cư và bước về phòng mình.

CHƯƠNG 2

Sáu giờ hai mươi, điện thoại trong phòng Sue Fisher reo, giọng nói của Endicott Campbell đầy vẻ nóng giận và khó chịu.

- Có chuyện gì mà cô phải gọi đến tận sân gôn tìm tôi. Cô biết là tôi không muốn bị quấy rầy vào ngày nghỉ cuối tuần và đặc biệt tôi không muốn đàn bà gọi điện thoại khắp nơi để tìm xem tôi ở đâu và đang làm gì. Có vấn đề gì vậy?

- Còn tôi thì cũng không muốn nghỉ cuối tuần chứ - Sue bực mình nói - Tôi phải làm việc cả ngày và...

- Không - Campbell ngắt ngang - Giữa tôi và cô có khác biệt. Đối với vị trí trong công ty tôi là chính yếu còn cô không phải như vậy. Thôi hãy nói đi.

- Trước hết - Sue nói - Cậu con trai của ông đã đến văn phòng làm việc với chiếc hộp giày chứa toàn những giấy bạc một trăm đô-la và nói rằng đó là kho tàng của bố em, bố em và em đổi kho tàng cho nhau.

- Cái gì vậy? - Campbell hỏi với giọng lạ lùng.

- Hộp đựng giày có chứa toàn những giấy bạc một trăm đô-la. Có lẽ đây hộp.

- Cô không đếm số tiền đó à?

- Không.

- Cô không đoán ra số lượng trong đó sao?

- Phải hàng trăm ngàn đô-la.

- Cô bảo rằng Carleton có cái hộp đó?

- Vâng.

- Cô điên mất rồi.

- Vâng - Sue nói - Tôi điên. Nhưng cậu con ông đã có chiếc hộp đó và cậu ta nói nó là của ông. Tất cả tôi chỉ biết như vậy thôi.

- Chiếc hộp bây giờ ở đâu?

- Tôi cất nó trong tủ sắt.

- Cô Sue, tôi không thể hiểu nổi. Tôi không thể... Tôi làm gì có kho tàng... Tôi không hề biết về chiếc hộp giấy có chứa những tờ giấy bạc một trăm đô-la. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô định làm cái gì vậy? Con tôi không bao giờ đưa cho cô chiếc hộp đựng tiền nào cả. Không thể được. Vô lý quá.

- Như vậy tôi là kẻ nói dối.

- Tôi không nói như vậy. Nhưng chắc cô bị khủng hoảng thần kinh. Có cái gì trục trặc đã xảy ra. Cô nói rằng cô đã cất chiếc hộp đựng tiền trong tủ sắt phải không?

- Vâng.

- Như vậy thì chiếc hộp còn ở đó và chúng ta sẽ tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra như vậy. Tôi có cho Carleton chơi một cái hộp giấy trong đó đựng một đôi giày. Tôi không nghĩ rằng chiếc hộp lại đựng tiền. À mà có phải đó là lý do duy nhất mà cô tìm gọi tôi không...?

- Không! Bà Amelia Corning đã đáp phi cơ tới đây sáng nay và đã giữ tôi làm việc ở văn phòng cả ngày. Bà ta nói rằng muốn gặp ông đúng tám giờ bốn lăm và bà ta nói rằng khi bà ta nói tám giờ bốn lăm là...

- Cái chi vậy! - Campbell la lên trong điện thoại.

- Bà Amelia Corning - Sue nói - Bà ta có mặt ở đây.

- Làm sao bà ta có mặt ở đây được!

- Như vậy thì tôi lại nói láo nữa - Cô nói - Và nếu tôi là kẻ nói láo thì chẳng còn gì để nói nữa ngoại trừ chào từ biệt ông.

Sue giận dữ, dằn mạnh máy điện thoại.

Cô do dự một lúc rồi với tay lấy quyển điện thoại niên giám, lật ra tìm danh mục tên Perry Mason, Luật sư.

Trên quyển niên giám có ghi địa chỉ văn phòng và số điện thoại có kèm theo dấu mở ngoặc:

“Ban đêm gọi số của văn phòng thám tử Drake”.

Sue lật coi số của văn phòng thám tử Drake và quay số.

Khi nhân viên tổng đài văn phòng Drake nói: “Đây là văn phòng thám tử Drake” thì Sue đã bị kích động nói liền không chờ nhân viên tổng đài ngừng hết câu nói.

- Tôi cần gặp ông Mason - Cô nói - Tôi cần gặp ông ấy ngay lập tức trong đêm nay. Đây là một vấn đề rất quan trọng. Tôi là Sue Fisher, tôi gọi số điện thoại này trên quyển niên giám. Tôi tìm số của ông Mason ban đêm nhưng...

- Xin chờ một chút - Nhân viên tổng đài cắt ngang - Tôi sẽ để cô nói chuyện thẳng với ông Drake. Giờ này chắc ông ta có mặt ở văn phòng.

Một lát sau giọng nói một người đàn ông bình tĩnh và tin tưởng vang lên.

- Tôi là Paul Drake tiếp chuyện đây. Có chuyện gì rắc rối xảy ra vậy?

Sue Fisher tiếp tục tuôn ra những lời nói liên tục.

Drake hỏi lại một vài câu và giọng nói của Drake làm cô bình tĩnh lại và cô tóm lược khá đầy đủ các sự việc xảy ra trong ngày.

- Bây giờ cô ở đâu? - Drake hỏi.

Cô cho Paul Drake biết địa chỉ của mình.

- Được rồi - Drake nói - Tôi sẽ cố liên lạc với ông Mason và gọi điện thoại lại cho cô. Cô cứ chờ ở đó cho đến khi tôi gọi lại.

Sue Fisher cúp máy, bước vội vào phòng tắm, đánh sơ qua chút phấn và tô môi son, vừa đứng vào lúc điện thoại reo.

Sue vội vàng chụp lấy điện thoại và nói.

- Vâng?

Giọng nói bên đầu dây là của Endicott Campbell.

- Sue - Ông ta nói - Trời đất, tôi gọi cho cô mà đường dây cứ bị bận. Tôi muốn được biết rõ một điều là hiện giờ bà Corning ở đâu?

- Bà ta ở căn phòng trên khách sạn Arthernium.

- Phòng được đăng ký cho ngày thứ Hai mà.

- Tôi biết, nhưng phòng còn trống và bà ta đã đến ở đó sáng nay.

- Cô nói rằng bà ta đã xem qua các hồ sơ của công ty?

- Bà ta đã bắt tôi làm việc suốt cả ngày ở trên ấy.

- Tôi không thích như vậy.

- Tôi cũng thế - Sue Fisher nói - Bà ta muốn gặp ông tại khách sạn đúng tám giờ bốn lăm.

- Được rồi - Endicott Campbell nói - Và tôi muốn gặp cô tại văn phòng đúng tám giờ.

- Tôi không nghĩ rằng tôi có thể đến được.

- Tại sao không?
- Bởi vì tôi làm việc suốt cả ngày và tôi mệt óc quá và... Và tôi có hẹn.
- Hủy bỏ hẹn đi.
- Tôi không thể có mặt ở đó tám giờ được.

- Được rồi - Campbell nói - Tôi sẽ gặp cô ở phòng tiếp khách khách sạn Arthenium vào đúng tám giờ ba mươi. Tôi dành cho cô thời gian đó đủ để cô hủy bỏ buổi hẹn và giải quyết vấn đề riêng của cô cho phù hợp với tình trạng khẩn cấp hiện nay. Nếu cô không có mặt ở đó có nghĩa là cô đã xin nghỉ việc.

Ông ta cúp điện thoại mà không thềm nói lời chào.

Sau một lúc, điện thoại lại reo. Đầu dây là một giọng nói đàn ông.

- Tôi là Paul Drake đang tiếp chuyện đây. Ông Mason và cô Street thư ký riêng đang dùng cơm tại quán Candelabra Café. Dự trù sẽ xong vào lúc tám giờ. Ông Mason nói nếu đó là vấn đề thật quan trọng thì ông ta sẽ sắp xếp để gặp cô ở đó lúc tám giờ.

- Và quán ấy ở ngay bên khách sạn Arthenium! - Sue kêu lên mừng rỡ.

- Đúng như vậy.

- Ô tôi sẽ đến đó. Tôi rất vui mừng. Tôi... Ồ xin vui lòng nói với ông Mason tôi không biết lấy gì cảm ơn ông ấy.

CHƯƠNG 3

Della Street nâng tách cà phê, nhìn qua miệng tách hạ thấp giọng.

- Nếu sự quan sát của tôi không lầm thì cô gái đi một mình vừa mới vào cửa và đứng chờ ở quầy tiếp khách, chính là người đã điện thoại cho Paul Drake đề cập tới việc viên giám đốc gian lận ở công ty cô ta đang làm việc.

Mason ngồi quay lưng lại phía cửa nói.

- Cho tôi một nhận xét tổng quát, Della. Trong lúc cô ta đang chờ đợi, cho tôi ý kiến nhận xét theo cách nhìn của đàn bà.

- Không đến nỗi tệ theo quan điểm của đàn ông - Della Street nói - Đáng đẹp, cân đối, hơi khiêm nhường và nghiêm trang...

- Tôi không muốn cô nhận xét theo quan điểm của đàn ông - Mason ngắt ngang - Các nhận xét của phái nam về đàn bà rất ư là không chính xác. Hãy cho tôi nhận xét theo quan điểm của phái nữ Della.

- Tôi không rõ cô ấy có khá giả hay không - Della Street nói - Nhưng với lương của một cô thư ký thì với cách phục sức của cô ta tôi có thể nói rằng cô ta chỉ có một thân một mình, không phải giúp đỡ cha già mẹ yếu hay em thơ nhỏ dại. Cô ta biết cách ăn mặc. Rất gọn gàng.

- Tóc màu gì?

- Sẫm, không phải đen mà hơi nâu.

- Tóc thật hay giả? - Mason hỏi.

- Có trời mà biết - Della Street nói - Đặc biệt với khoảng cách này khó mà biết được.

- Mắt màu gì? - Mason hỏi.

- Hơi sẫm. Ở xa không thấy rõ. Có thể đen hoặc nâu. Cô ta hơi có dáng đàn bà. Cô ta có vẻ lo lắng nhưng cố trấn tĩnh... Ồ, cô ta đã gặp nhân viên tiếp vụ và họ đang đi đến.

Nhân viên tiếp vụ tiến tới bàn Mason nói một cách lễ phép.

- Có cô gái nói rằng có hẹn gặp với ông Mason.

Mason đứng dậy.

Della Street nói.

- Có phải cô là Sue Fisher? - Và khi cô gái gật đầu, Della đưa tay ra bắt - Tôi là Della Street, thư ký riêng của ông Mason, và đây là ông Mason.

- Xin mời cô ngồi. - Mason nói.

- Tôi hết sức xin lỗi, ông Mason. Đáng nhẽ tôi không được làm phiền ông trong bữa ăn, nhưng đây là một vấn đề rất quan trọng.

- Được rồi - Mason nói - Cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra. Mời cô dùng tráng miệng, rượu hay cà phê? Hình như cô đã dùng cơm chiều...

- Vâng. Tôi đã ăn sơ qua. Tôi phải có mặt ở phòng tiếp khách của khách sạn Arthenium vào đúng ba mươi phút nữa.

- Vậy thì - Mason nói - có lẽ chúng ta tranh thủ thời gian ngồi luôn tại đây và nói cho tôi nghe tất cả sự việc đã xảy ra.

Phải mất mười phút nói chuyện thật nhanh Sue Fisher mới tả hết được các sự việc xảy ra trong ngày.

Khi cô ngừng, cặp mắt Mason nhíu lại suy nghĩ. Ông ta liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

- Thôi được. Chắc không kịp. - Mason nói.

- Ông muốn nói gì? Còn những hai mươi phút nữa cơ mà. Và...

- Không - Mason nói - Ý tôi muốn nói là tìm nhân chứng xác nhận đồ chứa trong hộp đựng giày.

- Ông nghĩ rằng chúng ta cần phải có sao?

Mason gật đầu.

- Tôi nghĩ rằng cô cần phải có một nhân chứng ngay khi cô khám phá ra cái gì nằm trong hộp đó.

- Tại sao?

- Cô không biết số lượng trong đó là bao nhiêu - Mason nói - Và người khác cũng không biết.

- Tôi hiểu. Nhưng chiếc hộp vẫn còn y nguyên không ai đụng tới và còn nằm trong tủ sắt.

- Làm sao biết rằng nó còn y nguyên?

- Tôi... tôi....

Giọng nói của Sue lạc đi trong im lặng.

- Đúng vậy - Mason nói - Cô nghĩ rằng chiếc hộp còn nguyên, nhưng giả dụ có ai đó nói rằng trong hộp thiếu đi mất hai hoặc năm ngàn thì sao?

- Vâng - Cô gái nói - Tôi hiểu.

- Và trong trường hợp có người muốn làm mất tín nhiệm của cô thì sao?

- Nhưng tại sao có người muốn làm vậy?

- Bởi vì - Mason nói - Rõ ràng cô đã biết rõ về những điều mờ ám trong công ty. Trong tình trạng đó những kẻ phạm tội đã tìm cách đẩy cô liên quan vào trước tiên.

Bất chợt Mason ra hiệu cho bồi bàn và quay sang Sue Fisher nói.

- Tôi nghĩ rằng chúng ta nên đến khách sạn Arthenium càng sớm càng tốt. Hy vọng ông Campbell đến sớm, dù chỉ năm phút chúng ta cũng có năm phút quý báu đó.

- Như vậy ông sẽ đại diện cho tôi?

Mason gật đầu.

- Ít nhất cho tới khi tôi thấy rõ vấn đề.

Sue Fisher nắm lấy tay vị luật sư.

- Ông Mason, tôi hiểu. Tôi đã ý thức được rằng... Đây có thể là một vụ rắc rối và tôi... Tôi ở trong một tình trạng tình ngay lý gian trong vấn đề tiền bạc này.

- Cậu bé Carleton còn quá nhỏ không đến được phải không?

- Vâng.

- Theo cô thì số tiền trong hộp là bao nhiêu?

- Tôi không rõ. Đó là một hộp đựng giày chứa đầy những giấy một trăm đô-la. Tôi biết đó là một số tiền rất lớn.

Mason gật đầu. Người bồi bàn mang phiếu tính tiền đến. Mason ký và gật đầu với Della Street.

- Chỉ cách một dãy phố - Mason nói - Khởi cần dùng xe vì mất công tìm chỗ đậu. Chúng ta đi bộ thôi.

Họ rời tiệm ăn, trên đường tới khách sạn, Mason nói.

- Khi tới nơi, cô giới thiệu tôi với ông Campbell nếu ông ta đã có mặt ở đó. Cô cứ nói tôi là luật sư của cô. Còn nếu ông ta đến sau và không chịu chào hỏi tôi thì hãy để tôi nói chuyện với ông ta.

- Như vậy sẽ làm ông ta bức mình. - Sue Fisher nhắc nhở.

- Tôi biết ông ta sẽ bức mình - Mason nói - Nhưng thế nào ông ta cũng sẽ bức mình với tôi, và tôi nghĩ rằng cô cần phải có người đại diện cho cô ngay từ bây giờ.

- Nhưng dù sao, ông Mason, bà Corning mới thực sự là bà chủ. Bà ta còn ở trên ông Campbell. Bà ta trên hết mọi người. Bà ta là người đã trả lương cho tôi. Tôi nghĩ rằng tôi cần giải thích điều đó cho ông Campbell rõ và có lẽ chúng ta đợi xem ông ta có lên án việc...

- Tôi không nghĩ điều đó - Mason nói.

- Nhưng đó là điều duy nhất tôi muốn ông có mặt ở đó, để nói với ông Campbell rằng theo luật pháp tôi không những có thể làm những gì mà tôi đã làm, mà còn là bốn phạm bắt buộc.

Mason nói.

- Tôi đang nghĩ về chiếc hộp giày đựng đầy tiền đó.

- Vâng, nó vẫn ở trong tủ sắt và...

- Và - Mason ngắt ngang - Nếu Endicott Campbell chỉ cần ghé ngang qua văn phòng, mở tủ sắt, lấy hộp giày đựng tiền và đem cất đi ở một nơi khác mà không ai tìm thấy được, thì cô không còn có cách chi chứng minh rằng chiếc hộp tiền vẫn còn ở đó.

- Ông nghĩ rằng ông ta có thể làm vậy sao? - Cô hỏi.

- Tôi không rõ - Mason nói - Nhưng khi một người thấy chiếc hộp đựng đầy tiền giấy một trăm đô-la nằm trong tủ của mình thì tôi hết sức nghi ngờ tính ngay thẳng của người đó... Thôi, đã tới nơi rồi, chúng ta vào đi.

Sue Fisher lo âu không nói nên lời. Mason kéo cánh cửa để cô bước vào.

Della Street nắm chặt cánh tay Sue an ủi.

- Không sao đâu. Cứ tin tưởng ở ông Mason.

- Nhưng trời ơi! - Sue Fisher than - Chắc chắn ông Campbell không làm điều đó. Nhưng nếu ông ta đã làm thì...

- Đúng như vậy - Della Street nói - Nếu ông ta đã làm thì sao?

- Tôi cũng không hiểu nữa - Sue Fisher nói.

Mason nhìn quanh phòng tiếp tân rồi quay lại hỏi Sue Fisher.

- Cô có thấy ông ta không?

Cô gái lắc đầu.

Mason liếc nhìn đồng hồ đeo tay và bước tới lui trong phòng.

- Có một điều chắc chắn là - Sue Fisher nói - ông ta phải có mặt ở đây đúng tám giờ bốn năm. Đó là thời gian mà bà Corning yêu cầu ông ta có mặt tại đây. Bà ta nói rằng bà không muốn trễ hẹn dù chỉ một phút.

Mọi người chờ cho đến tám giờ ba năm. Mason nói một cách sốt ruột.

- Tôi muốn nói chuyện với ông Campbell trước khi ông ấy lên gặp bà Corning. Tôi muốn thấy....

- Ông ta đến rồi kìa - Sue Fisher ngắt ngang, nhìn về phía cửa, và gật đầu.

Mason quan sát người đàn ông đang rào bước về phía thang máy. Một dáng người ở lứa tuổi gần bốn mươi, vai rộng, bụng thon, cổ lớn, hàm to và cặp lông mày rậm. Cặp mắt có vẻ suy tư.

Người đàn ông bước thẳng về phía họ và rõ ràng là hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy Sue Fisher lúc còn cách cô gái vài bước.

- Sue - Ông ta nói - Chuyện gì vậy? Tôi...

- Tôi muốn giới thiệu ông với luật sư Perry Mason - Sue nói - và cô thư ký Della Street. Ông Mason là luật sư đại diện cho tôi.

Nếu cô gái có rút súng ra và nhắm thẳng ngay vào người ông ta mà bắn, cũng không làm cho ông ta lo sợ và đứng chững lại như vậy.

- Luật sư à! - Ông ta kêu lên.

- Vâng, đúng như vậy - Mason nói, tiến lên phía trước và đưa tay ra - Chào ông Campbell. Tôi đại diện cho Sue Fisher.

- Nhưng có chuyện gì mà cô ta phải cần đến luật sư? - Endicott Campbell hỏi.

- Đó là vấn đề cần phải xem lại - Mason nói - Ông có vui lòng bàn chuyện với cô ta được không?

- Tôi có yêu cầu cô ta tới đây để bàn luận về một số vấn đề thương mại riêng và đó là những vấn đề liên quan tới công ty. Có một số vấn đề có tính cách mật. Tôi không muốn có người ngoài.

Mason có được lợi điểm qua sự bất ngờ của Campbell, vị luật sư liền nói.

- Có một vấn đề về chiếc hộp đựng giấy có chứa một số giấy bạc một trăm đô-la. Ông có hỏi thân chủ tôi về vấn đề đó, và đó chính là vấn đề mà tôi muốn được đề cập tới.

- Đó cũng chính là vấn đề mà tôi muốn đề cập đến... - Campbell nói, giận dữ nhìn thẳng vào mặt Sue Fisher - Và còn cô Sue, nguyên cơ nào mà cô có ý định nấp sau lưng một đứa bé bảy tuổi và lôi kéo nó vào âm mưu biến thủ của cô?

- Ông nói chuyện gì kỳ lạ vậy? - Sue hỏi.

- Cô biết rõ tôi muốn gì mà. Còn lạ gì cái câu chuyện cô dựng đứng lên về Carleton với chiếc hộp giấy đựng đầy tiền.

- Nhưng cậu bé có chiếc hộp đó thực sự.

- Láo! - Campbell nói - Nó không có.

- Ông đã hỏi cậu bé chưa? - Mason hỏi.

Campbell quay lại Mason nói.

- Tôi không cần phải hỏi nó. Theo tôi, ông không có liên hệ chính thức gì trong công chuyện của chúng tôi cả.

Mason nói.

- Ông vừa mới kết tội thân chủ tôi là biên thủ. Sự kết tội đó đã được tuyên bố trước mặt nhiều nhân chứng. Bây giờ xin ông cho biết ông nói biên thủ là thế nào?

- Cô ta biết rõ tôi muốn ám chỉ gì - Campbell nói - Và tôi không cần phải mất công giải thích về điều đó vì tôi thấy rõ rằng ông đeo theo đến đây với hy vọng rằng có thể tìm thêm được dữ kiện... Thôi được, tôi nói với ông một điều là, ông Perry Mason, ông sẽ gặp phải một chuyện nghiêm trọng hơn điều ông tưởng, nếu ông có ý định đại diện cho cô gái này.

Campbell quay lại nói tiếp với Sue Fisher.

- Còn bây giờ, vì cô giảng bày tôi để tôi tuyên bố kết tội cô, nên tôi chỉ muốn hỏi cô một câu hỏi. Tôi muốn biết về cái hộp tiền mà cô đã nói với tôi trên điện thoại đó.

- Ông muốn biết điều gì về chiếc hộp đó?

- Cô để nó ở đâu?

- Trong tủ sắt.
- Và cô đã làm gì với chiếc hộp đó?
- Tôi không làm gì cả. Tôi bỏ nó trong tủ sắt.
- Bây giờ tôi không thấy nó trong đó.
- Cái gì? - Sue Fisher kêu lên kinh ngạc.

- Cái gì à? Cô biết đó... Thôi được, tôi sẽ không buộc tội cô theo quan điểm của sự kiện là cô được đại diện bởi một luật sư có khả năng. Tuy nhiên, cô Sue Fisher, tôi sẽ tuyên bố rằng: Cô đã nói với tôi cô có giữ chiếc hộp đựng giấy bạc một trăm đô-la tại văn phòng. Bây giờ tôi yêu cầu cô đưa chiếc hộp đó ra.

- Theo tôi hiểu - Mason nói với Campbell - Ông đã đến văn phòng rồi phải không?

Campbell quay lại nhìn thẳng vào mặt Perry Mason với cặp mắt thù nghịch và nói :

- Tôi thấy không cần phải trả lời câu hỏi đó. Nhưng dù có trả lời cũng chẳng sao. Đúng, tôi đã đến văn phòng. Tôi đã mở tủ sắt. Tôi đã tìm chiếc hộp mà cô ta nói nó nằm trong đó, nhưng tôi không thấy đâu cả.

- Như vậy chứng tỏ điều gì? - Mason hỏi.

- Chứng tỏ cô ta đã nói dối.

- Nhưng nói dối bằng cách nào?

- Được rồi - Campbell nói - Giả dụ là cô ta không nói dối đi nữa thì cô ta cũng không có nhân chứng nào chứng nhận cho cô ta về số tiền đựng trong hộp. Cô ta cũng chẳng có một nhân chứng nào xác nhận là đã thấy chiếc hộp đó cả.

- Ông nghĩ rằng cô ta cần phải có nhân chứng à? - Mason hỏi.

- Trên phương diện xác định tính trung thực của cô ta thì sự phòng ngừa bắt buộc cần phải có.

- Do đó ông đã đến văn phòng và không thấy chiếc hộp trong tủ sắt phải không? - Mason hỏi.

- Đúng như vậy. Không có tiền và cũng không có hộp.

- Thế thì ông có nhân chứng không? - Mason hỏi.

- Nhân chứng à? Ông định nói gì?

- Tôi định nói vì sự phòng ngừa bắt buộc cần phải có. - Mason trả lời.
- Ông!... Ông... - Campbell lắp bắp.
- Ở vào một giai đoạn hỏi cung nào đó - Mason nói - Ông có thể sẽ bị hỏi ai là nhân chứng xác nhận rằng ông đã không tìm ra chiếc hộp.
- Tôi không có nhân chứng, nhưng tôi nghĩ rằng lời nói của tôi đủ đứng vững trước tòa.
- Nó còn tùy thuộc vào nhiều yếu tố khác nữa. - Mason nói.
- Thí dụ yếu tố gì? - Campbell hỏi lại.
- Cung cách của ông khi bị chất vấn - Mason nói - Và mức độ đóng góp của ông trong khi chất vấn. Còn bây giờ tôi nghĩ rằng ông có hẹn với bà Amelia Corning phải không?
- Đúng như vậy.
- Và tôi cũng muốn gặp bà Amelia Corning - Mason nói, đồng thời quay sang Sue Fisher - Bà ta ở phòng nào cô Sue Fisher?
- Phòng cao cấp trên tầng hầm một.
- Như vậy tất cả chúng ta nên lên trên ấy - Mason nói - Tôi muốn hỏi bà Corning một vài câu và tôi cũng muốn chắc chắn rằng ông Campbell sẽ không tác động hoặc gieo định kiến cho bà Corning trước khi vấn bài được lật ngửa.
- Ông không được phép lên - Campbell nói - Đây là buổi hẹn riêng. Một công việc làm ăn riêng tư, ông không có quyền dí mũi vào.
- Ai ngăn cản tôi được? - Mason nói.
- Campbell ưỡn ngực ra, nhìn cung cách dữ dằn vào đôi vai rộng của vị luật sư rồi nói.
- Trước khi ông đi quá xa trong chuyện này, có lẽ tôi cũng nên cho ông biết tôi được coi là một tay võ sĩ có hạng.
- Và trước khi ông đi quá xa trong chuyện này, thì tôi cũng được coi là một tay đánh đấm có hạng.
- Nói xong, Mason quay lưng và bước về phía thang máy.
- Della Street kéo tay Sue Fisher đi theo vị luật sư. Campbell dậm bước theo họ nhưng rồi quay lại nói.
- Được rồi, nếu cần, tôi sẽ phải nhờ tới nhân viên an ninh của khách sạn.

Mason ngừng lại một chút và nhìn theo Campbell bước đi lối khác.

- Liệu ông ta có gọi nhân viên an ninh không? - Della Street hỏi.

- Tôi không rõ - Mason nói - Nhưng tôi nghĩ trước tiên ông ta sẽ đến phòng điện thoại, liên lạc với bà Corning và yêu cầu bà ta dừng tiếp chúng mình.

- Tôi tin rằng bà ta sẽ tiếp tôi - Sue Fisher nói - Bà ta dễ thương và mến tôi. Bà ấy đã mất tin tưởng vào ông ta.

- Vậy thì chúng ta hãy lên xem bà ta nghĩ sao.

Họ bước vào một trong những thang máy, lên tầng hầm một. Sue Fisher dẫn đường tới cuối hành lang là nơi phòng cao cấp.

Mason nhấn nút chuông trên cửa. Họ có thể nghe được tiếng chuông từ trong phòng vọng ra cùng một lúc với tiếng chuông điện thoại reo vang từng hồi.

Mason nhấn chuông lại lần nữa và gõ cửa. Ông ta nhíu cặp lông mày nói.

- Có phải bà ta hẹn gặp tám giờ bốn năm không, cô Sue?

- Đúng vậy. Đúng vào lúc này. - Sue nói.

Mason nhìn đồng hồ đeo tay.

- Bây giờ đã chín giờ thiếu mười hai.

- Có lẽ chúng ta hơi trễ hẹn - Della Street nói.

- Tôi nghĩ rằng có thể bà ta chỉ chờ ông Campbell trong ba mươi giây, sau đó ông Campbell không tới và bà ta đã rời phòng. - Sue Fisher nói.

- Nhưng bà ta phải dùng xe đẩy mà.

- Vâng, tôi nghĩ bà ta có thể bước đi một vài bước, nhưng bà ta phải bám vào một cái gì đó khi bước đi. Còn khi ngồi trên xe bà ta có thể làm đủ mọi việc được.

Mason nhìn tới lui trên hành lang và khi nhìn về phía thang máy thấy Campbell đi cùng với một người ăn mặc giản dị, có cặp mắt suy tư, vừa bước ra khỏi thang máy tiến về phía hành lang.

- Người này - Mason nói - trông có vẻ như nhân viên an ninh của khách sạn.

- Trông chẳng có vẻ gì là nhân viên an ninh cả. - Sue Fisher nói.

- Họ trông đều có vẻ như vậy cả. - Mason mỉm cười trả lời cô.

- Tại sao vậy ông Mason?

- Họ không bao giờ để lộ cho thiên hạ biết về họ - Mason nói và bước về phía trước - Hình như không có ai trong phòng trả lời cả - Mason nói với nhân viên an ninh của khách sạn.

- Có người trong đó à? - Người nhân viên nói.

- Chúng tôi nghĩ như vậy. - Mason nói.

Nhân viên lắc đầu nói.

- Vị khách ở phòng này đã trả phòng hồi năm giờ chiều nay rồi.

- Gì lạ vậy! - Sue Fisher kêu lên.

- Tôi vừa mới kiểm tra lại tin tức - Nhân viên an ninh của khách sạn nói - Trên sổ sách, phòng này được ghi là còn trống. Người đàn bà ở phòng này đã trả tiền phòng bằng tiền mặt và dọn đi rồi.

Nhân viên an ninh lấy chiếc chìa khóa từ trong túi ông ta, giơ lên và nói.

- Tôi muốn các ông bà thấy rằng tôi không bao giờ vào phòng mà trên sổ ghi là có khách. Đây là một phòng trống. Tôi chỉ đơn giản làm nhiệm vụ quan sát kiểm tra phòng để chắc chắn rằng các cô bồi phòng đã lau chùi dọn dẹp và sắp xếp đầy đủ xà bông, khăn tắm và các khăn trải giường sạch sẽ.

Nhân viên an ninh mở khóa cửa phòng và mở rộng cửa, đồng thời đứng né sang một bên cúi đầu nói với Della Street.

- Trước hết xin mời cô.

Della và Sue Fisher bước vào, theo sau là Endicott Campbell. Mason và nhân viên an ninh đi sau.

Căn phòng thật là rộng, được trang bị máy vô tuyến truyền hình, máy làm nước đá, một quầy uống rượu có ngăn để chai rượu và các ly, máy pha rượu cốc tai và một bình thủy đựng đá cục. Có hai phòng ngủ, hai buồng tắm và một phòng khách thật rộng.

Toàn thể phòng không những chẳng có ai, mà còn thấy được sự ngăn nắp sạch sẽ chứng tỏ nó là phòng trống của khách sạn.

- Quý vị thấy như tôi đã nói đó - Nhân viên an ninh nói.

Campbell không tin ở lời tuyên bố của nhân viên khách sạn. Ông ta bước qua phòng tắm, nhìn xem những góc kẹt, xem xét các tấm khăn tắm và quan sát cả những tấm gạch trên sàn phòng tắm.

Bất thành lĩnh ông ta quay sang Sue Fisher và nói.

- Làm sao cô biết bà Corning ở đây?

Mason bắt gặp ánh mắt của Sue liền lên tiếng với ý bảo cô nên im lặng.

- Ông có thể thấy được trên sổ ghi của khách sạn. - Mason nói.

- Đó chính là điều mà chúng ta sẽ làm. - Endicott Campbell nói.

- Như vậy tất cả chúng ta hãy cùng làm sáng tỏ vấn đề này. - Mason nói.

- Nhưng thưa quý vị - Nhân viên an ninh chen vào - Chúng tôi không muốn liên quan đến bất kỳ điều gì trước công chúng.

- Lẽ dĩ nhiên là không - Mason nói - Chỉ cần ông cho biết rõ các sự việc đã xảy ra thì các ông sẽ chẳng bị liên quan gì đến trước công chúng cả.

Nhân viên an ninh của khách sạn nhú mày hỏi.

- Làm sao ông biết các sự việc đã xảy ra lại không lôi kéo chúng tôi ra trước công chúng?

- Tôi không biết - Mason nói một cách vui vẻ - Nhưng tuy nhiên, đó là tôi giả dụ rằng ông không có che giấu bất cứ điều gì, chúng tôi cũng vậy và ông Endicott Campbell cũng chẳng có điều chi che giấu cả.

- Tôi không thích kiểu nói như vậy. Tôi phản đối sự ám chỉ đó. - Campbell nói.

- Ám chỉ cái gì? - Mason hỏi.

- Ám chỉ việc tôi chẳng có điều chi che giấu.

- Thì chính tôi đã nói là ông chẳng có điều chi che giấu mà.

- Thôi được, tôi không muốn tranh luận với ông. Chúng ta hãy xuống dưới văn phòng và xem sổ sách ghi ra sao.

Họ rời phòng, đi xuống văn phòng. Nhân viên an ninh của khách sạn giải thích sự việc với viên thư ký.

Nhân viên thư ký nói một cách dè dặt.

- Tôi không trực trong buổi sáng nay. Nhưng tôi được biết bà Corning ngồi trên xe đẩy đi cùng với một cô gái đến và cô gái đã đăng ký phòng và ký thay theo lời yêu cầu của bà Corning. Phòng đã được đăng ký trước cho bà ta, mặc dù đăng ký sáng thứ Hai thay vì sáng nay. Tôi đã nói chuyện với người thư ký trực sáng nay. Tôi được biết ông ta có hỏi bà Corning là bà dự trù ở

đây bao lâu, bà ta nói khoảng hai hoặc ba tuần. Người con gái đi với bà ta là người đã ký trên sổ đăng ký.

- Đó là tôi - Sue Fisher nói - Bà Corning nhờ tôi ký vì bà ta ngồi trên xe đẩy.

- Chuyện xảy ra quá bất bình thường phải không? - Campbell hỏi người thư ký.

- Vâng, thật khác thường - Người thư ký thừa nhận - Đối với danh tiếng của bà Corning và sự kiện bà ta chỉ ở đây có một lúc thì thật là bất bình thường... Nhưng, như tôi đã nói tôi không trực vào lúc đó. Tôi biết rằng lúc đó có nhiều người đến thuê phòng, hành lý chất đống trong phòng tiếp khách và một người đàn bà đến trên chiếc xe đẩy thì chắc rằng có nhiều người để ý đến.

- Có thể có rất nhiều người để ý đến bà ta. - Campbell nói.

- Điều mà chúng ta quan tâm - Mason nói - là cái gì đã xảy ra sau đó. Ông có biết không?

- Tôi còn phải hỏi nhân viên thủ quỹ. Tôi trực khi bà ta trả phòng. Tôi nhìn thấy bà ta đi ra và tôi thắc mắc định mời bà ta làm thủ tục rời khách sạn, nhưng tôi lại thôi vì trên sổ đăng ký có ghi bà ta chỉ ở đây có một lúc mà thôi.

- Bà ta có mang theo va-li không? - Mason hỏi.

- Bà ta có mang theo hành lý.

Người thư ký gọi nhân viên phụ tá quản lý liên lạc với nhân viên thủ quỹ và được biết bà Corning đã rời khách sạn ngay sau lúc năm giờ chiều.

Mason bước nhanh lại phía người gác cửa, dúm vào tay ông ta tờ giấy bạc gấp gọn lại.

- Tôi muốn biết về một người đàn bà đeo kính đen, ngồi trên chiếc xe lăn - Mason nói - rời khỏi khách sạn vào lúc khoảng năm giờ và....

- Ồ, vâng, vâng, tôi nhớ ra bà ta. Tôi nhớ bà ta rất rõ.

- Bà ta đi bằng xe riêng hay xe tắc xi?

- Xe tắc xi.

- Ông có nhớ chiếc xe nào không?

- Không. Tôi không nhớ người tài xế... Nhưng khoan đã, tôi nhớ, tôi có nhớ mặt người tài xế. Tôi không nhớ số xe nhưng nhớ người tài xế. Ông ta

thường có mặt ở đây và... Khoan... Tôi có nhìn thấy ông ta trở lại đây đậu xếp hàng chờ khách, vừa mới đây thôi. Ông ta... Hãy ra nhìn xem sao, hình như xe ông ta ở vị trí thứ tư hoặc thứ năm gì đó.

Họ sánh vai bước nhanh ra đường. Người gác cửa ngừng lại trước một chiếc xe, nói :

- Vâng, chiếc này đây.

Người tài xế xe tắc xi tỏ vẻ niềm nở.

- Có chi vậy? - Ông ta hỏi và hạ kính xe xuống.

Mason nói.

- Chúng tôi muốn tìm một người đàn bà đã rời đây trên chiếc xe đẩy vào lúc năm giờ. Bà ta đi trên xe ông và...

- Ồ, vâng - Người tài xế nói - Tôi đưa bà ta xuống ga Union.

- Và sau đó?

- Tôi không rõ. Bà ta trả tiền và gọi nhân viên khuân vác.

- Chắc bà ta lên xe lửa phải không?

- Vâng, tôi nghĩ vậy.

- Thôi được - Mason nói - Dường như chúng ta chỉ biết có vậy thôi.

Mason cảm ơn người tài xế tắc xi, bước trở lại khách sạn.

Endicott Campbell chần chờ một chút rồi bước thẳng đến bên cạnh vị luật sư.

- Này ông Mason - Ông ta nói - Ông thấy không bà ta đã đem theo các hồ sơ của công ty những hồ sơ mật và hết sức quan trọng, những hồ sơ mà công ty phải có, những hồ sơ mà không bao giờ được phép mang đi khỏi văn phòng của công ty.

- Bà Corning có bao nhiêu cổ phần trong công ty - Mason hỏi.

- Khoảng chín mươi phần trăm - Campbell nói.

Mason mỉm cười với ông ta.

- Đó là câu trả lời của ông.

- Khoan đã - Campbell nói với ông ta một cách giận dữ - Đó không phải là câu trả lời - Ông không được quyền đùa giỡn pha trò như vậy.

- Tại sao không?

- Bởi vì tôi chịu trách nhiệm các hồ sơ.

- Vậy thì tôi hỏi ông cách khác vậy - Mason nói - Ông có trách nhiệm với ai?

- Với các cổ đông.

- Vậy thì - Mason nói - Tôi xin hỏi ông lại là bà Amelia Corning có bao nhiêu cổ phần trong công ty?

- Ồ... - Campbell giậm dừ quay gót bước đi.

Mason mỉm cười với nhân viên an ninh của khách sạn, giơ tay bắt và nói.

- Tôi nghĩ chúng ta có thể giải quyết vấn đề này một cách ổn thỏa mà không lọt đến tai quần chúng.

- Xin cứ hết sức - Nhân viên an ninh nói - Ông biết rằng những chuyện như vậy mà lọt đến tai báo chí thì chẳng ra gì. Khách sạn của chúng tôi rất bảo thủ và...

- Tôi hiểu - Mason nói - Chúng tôi sẽ hết sức cộng tác với ông và...

Mason cố ý ngừng lại.

Nhân viên an ninh của khách sạn hiểu ý cười.

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên chúng tôi cũng sẽ cộng tác với ông, ông Mason. Cần bất cứ điều chi ông cứ gọi thẳng cho tôi. Tên tôi là Bailey, Colton Bailey. Có gì cứ hỏi, tôi sẽ làm hết sức mình.

- Cám ơn ông - Mason nói và quay sang hai cô gái - Chúng ta hãy tiếp tục cho xong bữa cơm tối cái đã.

Mason dẫn đường trở lại tiệm ăn Candelabra.

- Ô. Tôi hết sức xin lỗi - Sue Fisher nói - Tôi tưởng ông đã dùng xong bữa.

- Chúng tôi đã xong rồi - Mason nói - Nhưng tôi không muốn nhân viên an ninh của khách sạn biết tôi định đi đâu.

- Thế ông định đi đâu?

- Về văn phòng của tôi - Mason nói - Tôi sẽ bảo Paul Drake theo dõi Amelia Corning và chúng ta sẽ cố gắng gặp bà ấy trước khi Endicott Campbell gặp bà ta. Khi Endicott Campbell rời khách sạn tôi chắc rằng ông ta sẽ đích thân làm nghiệp vụ trinh thám tài tử, và nếu tôi không lầm thì ông ta hiện giờ đang trên đường đến ga Union và khi đến đó, ông ta sẽ tìm hỏi các nhân viên khuân vác để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra.

- Như vậy ông không sợ ông ta đạt mục đích trước ông hay sao? - Sue Fisher hỏi.

- Không hẳn như vậy - Mason nói với cô - Có nhiều cách giải quyết vấn đề. Tại văn phòng của tôi có bảng thời khóa biểu, chúng ta sẽ tìm xem đoàn tàu nào rời ga vào khoảng giờ đó. Chúng ta sẽ yêu cầu Paul Drake cắt cử nhân viên chuyên môn làm phận sự và chúng ta sẽ tìm ra được người mua vé. Campbell có thể tìm ra trước chúng ta là bà ta đi đâu sau khi bà ta tới ga Union, nhưng chắc chắn rằng chúng ta sẽ biết hiện giờ bà ta ở đâu trước Endicott Campbell, ngoại trừ việc ông ta có đủ khôn ngoan để thuê các tay thám tử chuyên nghiệp.

- Như vậy rồi đi đến đâu?

- Chúng ta sẽ chờ ở văn phòng của tôi cho đến khi được báo cáo xác định. Một người đàn bà gần như mù và giam mình trên chiếc xe lăn thì không thể biến mất một cách đơn giản được.

Mason nhận lại chiếc xe do nhân viên nhà hàng lái ra từ bãi đậu xe. Họ lái về văn phòng của Mason. Della Street gọi cho Paul Drake và bảo anh ta tới văn phòng.

Vài phút sau Paul Drake dùng mật hiệu gõ cửa văn phòng riêng của Mason. Della ra mở cửa cho Paul Drake vào.

Mason nói.

- Paul, đây là cô Sue Fisher, nhân viên của Công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting. Công ty hầu như thuộc quyền của Amelia Corning, một người đàn bà giàu có, sống ở Nam Mỹ.

Bà Corning khoảng năm mươi tuổi, gần như mù, đeo kính đậm xanh đen rất lớn và bị phong thấp nên hầu như lúc nào bà ta cũng phải ngồi trên xe đẩy. Bà ta đã có mặt ở khách sạn Arthenium. Bà ta đã rời khách sạn sau năm giờ một chút và đi tắc xi tới ga Union.

Drake với cung cách thờ ơ, cho thấy cái bệnh lười kinh niên của anh, ngồi nghe với dáng điệu hiền lành che lấp đi cái khả năng nghề nghiệp của mình làm cho Sue Fisher có vẻ e ngại.

- Anh muốn tôi làm gì? - Drake hỏi Mason.

- Tìm bà ta. - Mason nói.

Drake im lặng đứng dậy.

- Tôi xin phép sử dụng điện thoại trong phòng khách, như vậy đỡ làm rộn anh.

Drake quay sang nhìn Sue Fisher và cười một nụ cười hứa hẹn rồi bước ra phòng ngoài.

- Ông ta có khá không? - Sue Fisher hỏi.

- Tay bánh nhất! - Mason trả lời.

Sau khoảng mười phút Drake trở lại.

- Tôi vừa mới điện thoại xong, Perry. Tôi đã cho nhân viên thi hành. Tôi có nhân viên trách nhiệm tại các hãng tắc xi, họ sẽ lấy tin tức qua hệ thống vô tuyến trên các xe. Tôi sẽ có ba nhân viên có mặt tại ga Union trong vòng mười phút nữa. Họ sẽ lấy tin từ các xe tắc xi tại đó, và hỏi các nhân viên khuôn vác và quầy bán vé.

- Được lắm, Paul. - Mason nói.

Della Street đưa cho Paul Drake một mảnh giấy đánh máy gọn gàng.

- Đây là thời khóa biểu các đoàn tàu Southern Pacific và Santa Fe rời ga sau bốn giờ chiều nay.

Paul Drake gấp mảnh giấy lại đút vào túi nói.

- Cám ơn, Della - Và ngừng một chút anh tiếp - Các tư tưởng lớn thường gặp nhau.

- Có nghĩa là anh đã kiểm tra thời khóa biểu của các đoàn tàu? - Mason hỏi.

- Có nghĩa đó là việc đầu tiên nhân viên tôi làm khi tới ga, sau khi đã tìm kiếm thật nhanh xem bà ta còn ngồi trong phòng chờ đợi hay không. Nếu bà ta đã lên tàu, tôi chắc rằng anh muốn biết bà ta sẽ tới đâu trước khi đoàn tàu đến nơi phải không?

- Đúng vậy. - Mason nói.

- Anh có ý kiến gì không? - Drake hỏi.

Mason trả lời.

- Có một đoàn tàu đi Sacramento. Nó đi ngang qua Mojave. Tôi nghĩ có thể bà ta sẽ xuống Mojave.

- Trời ơi! - Sue Fisher kêu lên - Tôi nghĩ rằng đúng là bà ta xuống đó.

- Nếu chờ đoàn tàu đó - Della Street nói bà ta phải ngồi lại ở phòng đợi một lúc.

Mason gật đầu.

- Anh có ý kiến gì về việc tại sao bà ta lại rời khỏi khách sạn để đến ga và mất thì giờ ngồi chờ đợi nơi công cộng trong khi bà ta có thể thoải mái ngồi chờ tại văn phòng sang trọng trong khách sạn Arthermum?

- Khoan đã - Drake nói - Anh đang cố gắng đoán và gán các sự kiện cho nó, nhưng trước hết phải tìm ra các sự kiện đã rồi chúng ta mới phỏng đoán sau.

Mason cười gật đầu.

- Được.

- Như vậy - Drake nói một cách đầy hứa hẹn - Tôi sẽ về văn phòng của tôi và điều động công việc từ đó.

Drake đứng dậy đi ra. Sue Fisher quay sang Mason.

- Ông chưa cho biết tiền thù lao.

- Chưa đâu - Mason mỉm cười trả lời.

- Tôi chỉ là một cô gái làm công, và tôi không muốn đề cập đến vấn đề này trước mặt ông Drake bởi vì tôi không thể trả nổi tiền cho các dịch vụ thám tử quá tốn kém này.

- Không sao đâu - Mason nói với cô ta - cho đến giờ phút này, đó là phần của tôi.

- Nhưng dù sao, ông Mason, tôi không có đủ...

- Bà Corning có tiền. - Mason chen vào.

Sue Fisher hướng cặp mắt ngạc nhiên hỏi.

Mason chỉ mỉm cười.

Sau một lúc Sue nói.

- Nhưng ông Mason, bà Corning sẽ không trả sở phí cho tôi đâu.

- Dĩ nhiên là không - Mason nói với cô - Nhưng tôi nghĩ rằng chúng ta có thể giúp bà Corning trong công việc mà chắc chắn rằng bà ta sẽ rất mong muốn.

Della Street cười với Sue Fisher và nói.

- Thôi bây giờ xin mời cô sang phòng khách ngồi nghỉ đọc báo. Chúng tôi có việc cần phải làm ngay và cần từng phút một.

Della bước về phòng của cô và kéo chiếc máy đánh chữ ra làm việc tới tấp.

Mason cầm lấy tập giấy “Công việc dự trù” và nói với Sue Fisher.

- Tôi quá bận rộn nên khó mà thực hiện nổi những công việc dự trù. Nếu không có những giờ phút như thế này chắc tôi cũng không làm nổi.

Sue gật đầu đồng ý và bước sang phòng chờ đợi, lấy mấy cuốn tạp chí ngồi xem. Cô cố ngồi đọc nhưng không sao đọc nổi những dòng chữ trên trang báo, cô đặt cuốn tạp chí trên đùi và nhìn gương mặt Mason. Cô thấy rõ ông đang hết sức tập trung tư tưởng và dường như quên cả sự hiện diện của cô.

Điện thoại reo sau ba mươi phút kể từ lúc Paul Drake rời phòng. Della Street vội chụp lấy điện thoại.

- Vâng. Có gì đó Paul?

Cô vừa nghe vừa nhíu mày, sau đó nói.

- Tôi nghĩ rằng anh nên đến đây... Vâng, cô ta vẫn còn ở đây.

Della Street cúp điện thoại và nói.

- Paul đang tới. Họ đã phát hiện ra một tình hình hết sức đặc biệt.

- Tôi cũng nghĩ vậy. - Mason đặt tập giấy đang xem xuống bàn.

Della Street đứng dậy ra cửa chờ.

- Ông ta cũng có văn phòng ở tòa nhà này à? - Sue Fisher hỏi.

Mason gật đầu.

Ngay khi nghe tiếng gõ cửa đầu tiên của Drake, Della đã mở ngay cánh cửa.

- Sao? - Mason hỏi khi Drake vừa bước vào phòng.

Drake lắc đầu.

- Thật là ngu xuẩn, Perry.

- Cái gì vậy?

- Thế này nhé! - Drake nói - Bà ta chẳng cần che đậy việc bà ta tới nhà ga mà còn cố tình lôi kéo sự chú ý của mọi người. Bà ta có bốn chiếc va-li. Hai cái rất nặng có vẻ như đựng giấy tờ sổ sách.

- Có thể là các chai rượu - Mason vừa nói vừa cười.

- Các chai rượu à? - Drake nói - Nhân viên khuân vác họ nghĩ rằng đó là những sổ sách. Bà ta muốn cất các va-li trong những hộc tủ khóa của nhà ga. Các hộc tủ mà người ta chỉ cần bỏ ra hai mươi lăm xu, mở cánh cửa, cất va-li vào, đóng cửa lại, vặn chìa khóa và thế là rảnh tay.

Mason gật đầu. Paul Drake nói tiếp.

- Bà ta rảnh tay với các va-li, thưởng cho nhân viên khuân vác rất hậu và đi vội về phía phòng vệ sinh nữ trên chiếc xe lăn, và sau đó hoàn toàn biến mất.

- Hay là bà ta không vào phòng vệ sinh? - Mason hỏi.

- Không ai biết. Từ đó bà ta biến mất.

- Anh có kiểm tra các chuyến tàu không?

- Đã gặp nhân viên điều vận, nhân viên khuân vác, nhân viên bán vé, tất cả mọi người. Chúng tôi có gặp người nhân viên khuân vác đã cất các va-li vào tủ cho bà ta, người này chỉ cho biết cái tủ ấy. Chúng tôi đã gặp người quản lý hệ thống tủ đó và ông ta dùng chìa khóa chủ để mở ra.

- Trống không? - Mason hỏi.

- Trống không. - Drake trả lời.

- Như vậy - Mason nói - Đó chính là điều tôi e ngại nhất.

- Tại sao vậy? - Sue Fisher hỏi.

Gương mặt Mason rắn chắc lại.

- Tôi đã từng nói với cô rằng một người đàn bà năm mươi tuổi, đeo kính đen, một người đàn bà hầu như mù và giam mình trên chiếc xe lăn, không thể đến một nơi công cộng như là nhà ga và biến mất một cách đơn giản được.

- Tôi nhớ rằng ông có nói điều đó - Sue Fisher nói - Nhưng...

Mason mỉm cười khi cô ta chợt ngừng.

Sau đó Sue Fisher nói tiếp.

- Nhưng hình như bà ta biến mất thật.

Mason quay sang Drake.

- Paul, tôi muốn anh cho chặn tất cả mọi nẻo đường rời khỏi ga Union. Tôi muốn nhân viên của anh làm việc và không bỏ sót một điều gì. Tất cả mọi sự kiện anh hiểu không? Tôi muốn biết tất cả các con đường mà người ta

có thể đi ra khỏi nhà ga đó, và tôi muốn tất cả các con đường đó phải được kiểm tra. Tôi không cần biết họ có phải làm việc cả đêm hay không.

- Sẽ thi hành! - Drake hứa và rời văn phòng.

Sue Fisher quay sang Mason nói.

- Ông có thể cho tôi biết ông đã e ngại điều gì?

- Một người đàn bà như vậy - Mason nói - không thể đương nhiên biến mất. Do đó, nếu bà ta đã biến mất chúng ta phải hiểu rằng cái tiền đề mà chúng ta đặt ra đó là không đúng.

- Ý ông muốn nói rằng bà ta không có thể làm được những điều mà bà ta đã làm?

- Không - Mason nói - Tôi muốn nói rằng bà ta không phải là người đàn bà mà cô đã tả.

- Ông định nói...

- Giả dụ - Mason ngắt ngang - người đàn bà này là một kẻ giả mạo... Cô đâu có biết Amelia Corning. Cô là người duy nhất nhìn thấy bà ta. Bà ta gọi cô và bảo cô rằng bà ta là Amelia Corning. Bà ta trông giống như Amelia Corning. Cô đến phi trường thấy bà ta ngồi một mình với đồng hành lý xung quanh đầy những nhãn hiệu Nam Mỹ. Đó có thể là một sự kiện có ý nghĩa.

- Ý ông muốn nói gì?

Mason trả lời.

- Theo bình thường thì hành lý phải được giữ tại phòng hành lý của phi trường. Người đàn bà này lại ngồi ngay giữa phòng khách trên một chiếc xe lăn, cùng với hành lý xung quanh. Vậy thì làm sao bà ta lại đem hành lý đến đó được? Chắc chắn là bà ta không thể tự mình làm lấy được, như vậy bà ta phải nhờ nhân viên khuân vác mang đến.

Bây giờ ta tự hỏi tại sao bà ta phải làm như vậy? Thật là không hợp lý, tại sao bà ta lại không để hành lý ở phòng hành lý của phi trường cho đến khi bà ta có phương tiện di chuyển. Khi đó bà ta chỉ việc bảo nhân viên khuân vác đem hành lý ra thẳng nơi phương tiện di chuyển đang chờ đợi.

Ý nghĩ về một người đàn bà ngồi ngay giữa phòng khách phi trường trên một chiếc xe lăn với hành lý chất đống bên cạnh, và đám hành lý được pho

trường đầy những nhân hiệu của các khách sạn Nam Mỹ, chứng tỏ rằng bà ta rất ư là ưu tư về việc nhận dạng ra bà ta khi cô bước chân vào phòng khách.

Điều đó đã từng gây ưu tư cho tôi - Mason nói tiếp - khi cô vừa mới cho tôi biết. Nhưng sau đó, khi cô tả về tính nết của bà ta, tôi đi đến kết luận có thể bà ta thuộc loại người luôn luôn muốn giữ hành lý bên cạnh mình, và do đó tôi cố gạt bỏ ý nghĩ đã có trong đầu tôi. Tuy nhiên đó chính là một trong những lý do khiến tôi ưu tư trong vụ này.

- Như vậy chính ông cảm thấy người đàn bà này là một người giả mạo?

- Tôi không biết rõ - Mason nói - Nhưng có điều tôi thấy được rằng kể từ phút mà cô nói với tôi bà ta ngồi ở phòng khách phi trường cùng với hành lý xung quanh, tôi đã bắt đầu có ý nghĩ đó.

Nếu đích thực bà ta là một kẻ giả mạo, ta phải công nhận rằng bà ta đã rất thành công. Bà ta đã tránh được các bằng chứng tố cáo nếu gặp Endicott Campbell và có thể sẽ bị kết tội là tống tiền. Và có thể bà ta đã cao chạy xa bay cùng với chiếc hộp giày đựng không biết bao nhiêu ngàn đô-la và....

Mason ngừng ngang khi chợt nhìn thấy Sue Fisher sợ hãi muốn kêu lên, gương mặt trắng bệch, cặp mắt mở rộng và bàn tay đang che lấy miệng. Rõ rệt là biểu hiện một sự sợ hãi đến cực độ trên mặt cô gái.

- Như vậy, cô thấy đó - Mason nói - Tôi không muốn đề cập đến thù lao vội. Tôi muốn tìm xem đây là vụ gì đã. Và tôi không muốn cô bị mắc bẫy mà không có đường ra.

Sue Fisher lo sợ hỏi.

- Ông định ám chỉ gì khi nói cái tiền đề mà chúng ta đặt ra là không đúng. Mason nói.

- Hãy giả dụ người đàn bà đóng vai Amelia Corning là một người giả mạo. Và giả dụ rằng bà ta vào phòng vệ sinh nữ, bước ra khỏi xe lăn, gỡ chiếc kính đen và bước ra cửa như một người đàn bà khỏe mạnh.

- Và có ai đó đến gặp bà ta. - Sue Fisher nói.

- Ai đó phải đến gặp bà ta - Mason nói - Người đó sẽ mở các tủ khóa lấy các va-li ra, đem ra xe, gấp chiếc xe lăn lại bỏ vào thùng xe, sau đó lái xe đưa người đàn bà đóng vai Amelia Corning trở về thành phố, nơi mà chẳng có

cách gì nhận ra được một người đàn bà trung niên giữa hàng triệu người khác.

- Chắc chắn rằng bà ta đã đem theo chiếc hộp đó - Sue Fisher nói nhỏ một cách lo âu khiếp sợ.

- Dĩ nhiên bà ta có thể đem theo - Mason nói - Bây giờ thì cô Fisher, tôi muốn cô về nhà và đừng lo âu gì cả. Trong trường hợp có những sự việc nào khai triển thêm liên quan đến vụ này, hãy điện thoại cho văn phòng thám tử Drake và để lại bức điện nhắn tin.

Mason đứng lên nắm lấy cánh tay cô gái và dìu nhẹ cô đến cửa.

- Cô có thể về nhà được không?

- Dĩ nhiên là được - Cô gái nói - Tôi chỉ cần lên xe buýt, sau đó đi bộ ba khu phố là về đến nhà.

- Ba khu phố? - Mason hỏi.

Cô gái gật đầu.

- Cô có bao nhiêu tiền?

- Ô, tôi còn số tiền dư mà bà Corning đưa cho. Ông có cần có tiền ứng trước không?

- Không - Mason nói - Tôi muốn cô đi tắc xi và xuống xe ngay trước cửa nhà. Không có rời phòng vào ban đêm dưới bất cứ tình thế nào, cho đến khi cô đã liên lạc được với Paul Drake và làm theo yêu cầu của ông ấy.

Vị luật sư đi cùng với cô gái ra hành lang tới thang máy. Sau khi cô gái đã vào thang máy, Perry Mason đi tới văn phòng Paul Drake. Trên mặt ông ta không còn nụ cười tin tưởng nữa khi đối diện với viên thám tử.

- Được rồi, Paul - Ông ta nói - Cứ giữ nhân viên của anh ở nhà ga nhưng cắt cử thêm người đến phi trường và túc trực tại đó.

Drake nhíu cặp mắt thắc mắc.

- Anh nghĩ rằng bà Corning sẽ xuất hiện tại phi trường?

Mason gật đầu.

- Có phải anh đoán là bà ta đi xe tắc xi đến nhà ga rồi quay trở lại đến phi trường và bay đi.

- Không - Mason nói - Tôi nghĩ rằng bà đang bay đến.

Phải một chút sau câu nói của Mason mới chợt lóe sáng trong đầu viên thám tử.

- Ô hô! Thật là rắc rối phức tạp - Drake kêu lên.

Mason nói.

- Rõ ràng là bà ta đã bay đến Miami, rồi từ Miami bay về đây. Đó chính là lộ trình mà người đàn bà kia đã khai báo là đã sử dụng. Như vậy, có thể đó chính là đường đi mà bà Corning sẽ sử dụng. Bà ta sẽ làm thủ tục di trú và quan thuế tại Miami và sau đó sẽ đến đây.

Anh hãy cho nhân viên quan sát ở phi trường và cho tôi biết giờ phút bà ta đến, tôi nhắc lại là từng phút bà ta tới nơi, bất kể giờ giấc ngày đêm. Tôi không muốn bà ta có cơ hội đến gần bên điện thoại hoặc làm bất cứ chuyện gì trước khi tôi gặp bà ta. Cho một nhân viên của anh đến gặp bà ta và nói rằng anh ta được cử đến để gặp bà. Anh ta không cần phải nói là công ty cắt cử anh ta, chỉ cần nói đại khái là anh ta được chỉ định đến gặp bà và có thể nói thêm là anh sẽ đưa bà về khách sạn. Sau đó anh ta phải gọi điện thoại ngay cho tôi.

- Anh có đến phi trường không? - Drake hỏi.

- Không có thì giờ - Mason nói - Tôi sẽ chờ ở khách sạn Arthenium khi bà ta tới.

- Thế còn về Endicott Campbell?

- Tùy theo sự thông minh của Endicott Campbell - Mason nói - Nếu ông ta có thể tham gia trong những sự việc sắp xảy ra thì ông ấy sẽ đạt chân tới điểm mức cùng một lúc với chúng ta. Nếu không tôi sẽ gặp mặt nói chuyện với bà ta trước.

- Còn Sue Fisher? - Drake hỏi.

- Trong vòng hai giờ đồng hồ sau khi bà Corning xuất hiện - Mason nói - Sue Fisher sẽ bị bắt giam về tội lừa đảo với số tiền có thể lên tới một trăm năm chục ngàn đô-la. Cô ta sẽ bị kết tội cất giấu các sổ sách và chứng từ của công ty để tránh né khỏi bị kiểm tra thực tế. Và như vậy họa sẽ đổ lên đầu cô ta.

Drake suy nghĩ một lát rồi buồn bã lắc đầu.

- Mình cũng chẳng tìm được cách nào chống đỡ cho cô ta thoát ra khỏi cái bẫy đó.

- Đừng quá quyết đoán như vậy, Paul - Mason nói - Anh làm rào cản và tôi ôm bạnh. Nhưng tôi muốn có hàng rào cản thật tốt. Bây giờ chúng ta bắt đầu.

CHƯƠNG 4

Sáng Chủ nhật, lúc mười một giờ ba mươi, điện thoại riêng của Mason reo. Giọng nói Paul Drake vang lên trên ống nghe.

- Perry, anh đã thắng!

- Bà ta đã tới hả?

- Tại phi trường. Nhân viên của tôi đã tiếp đón bà ta và sẽ đưa về khách sạn Arthenium bằng xe của văn phòng.

- Được rồi, cảm ơn - Mason nói - Tôi lên đường đây.

- Anh có muốn tôi có mặt không?

- Không. Gọi giùm Della đang ở nhà và bảo cô ta đến đó càng sớm càng tốt. Nhớ bảo cô ta mang theo giấy bút và đồ trang điểm. Theo tôi cảm thấy thì người đàn bà này có vẻ hơi nghi ngờ đàn ông, nhưng Della có thể thuyết phục bà ta được, tối thiểu là cũng phải cố gắng thử xem.

- Được rồi - Drake nói - Chúc anh may mắn.

- Tôi cầu mong được may mắn. - Vị luật sư nói.

Mason gọi điện thoại cho Sue Fisher.

- Tôi gọi để báo động cho cô biết.

- Về chuyện gì vậy?

- Sẵn sàng để hành động.

- Hành động gì?

- Có thể tôi muốn cô đi đến một vài nơi.

- Được rồi - Cô gái nói - Tôi sẽ sẵn sàng và tuân theo lời ông.

- Hãy chờ điện thoại và ăn mặc sẵn sàng để lên đường. - Mason nói xong cúp điện thoại, bước sang gara lấy xe và lái thẳng tới khách sạn Arthenium chờ khoảng mười lăm phút thì thấy nhân viên của Drake hộ tống một người đàn bà gầy guộc ngồi trên chiếc xe đẩy. Người đàn bà đeo cặp mắt kính lớn màu xanh, lưỡng quyền cao, hàm nhô ra và miệng mím chặt.

Mason tiến đến gần người đàn bà.

- Thưa bà là bà Corning?

Bà ta ngẩng đầu lên ngó qua lại dưới cặp mắt kính xanh đậm, cố nhìn hình ảnh người đàn ông mà bà nghe thấy giọng nói.

Sau một lúc bà ta trả lời ngắn gọn.

- Tôi là Amelia Corning. Ông cần chi?

- Tôi là luật sư Perry Mason. Tôi muốn được tiếp chuyện với bà về một vấn đề hết sức quan trọng. Vấn đề liên quan đến công ty của bà. Tôi nghĩ rằng bà nên nghe những điều tôi bắt buộc phải trình bày với bà trước khi bà gặp bất cứ ai, vì đó là điều hết sức quan trọng.

Bà ta do dự một lát rồi nói.

- Được rồi, tôi rất vui lòng được nghe những điều ông phải nói, ông Mason. Tôi nghĩ rằng đã có phòng dành sẵn cho tôi tại khách sạn này. Tôi đã nhận được điện tín báo cho biết như vậy.

- Tôi được biết công ty đang chờ bà đến. - Mason nói.

- Vâng họ tiếp đón tôi một cách tốt đẹp hơn tôi tưởng. Nhưng tôi vẫn không hiểu làm sao họ lại biết giờ giấc tôi tới. Tôi dự trù chính thức tới vào ngày mai. Tuy nhiên quãng đường dài và vất vả nên tôi quyết định đến trước một ngày để nghỉ xả hơi cho giãn xương cốt đã.

Nhân viên của Drake trở lại bên chiếc xe lăn mang theo phiếu đăng ký đi cùng với người thư ký.

Nhân viên của Drake nhìn Mason với con mắt đầy ý nghĩa và nói.

- Khách sạn muốn đích thân bà Corning ký trên phiếu đăng ký.

- Lễ dĩ nhiên rồi. - Mason nói.

Bà Corning đưa bàn tay xương xẩu ra với lấy tấm phiếu do người thư ký đưa. Viên thư ký phải xích tấm phiếu đến sát dưới tay của bà và nói.

- Xin ký ở đây.

- Chỗ nào? - Bà Corning cầm cây viết và hỏi.

- Ngay đây - Người thư ký cầm lấy tay bà, dí đầu bút trên phiếu và bà tay viết liền chữ “Amelia Corning” nét chữ gầy, xô lệch nhưng vẫn đọc được.

Một người bồi phòng đến nói.

- Thưa bà Corning, mời bà đi theo lối này.

- Bà chỉ có hai va-li và một túi xách thôi à? - Mason hỏi.

- Trời ơi, ông tưởng là bao nhiêu? Ông có biết cước phí hành lý máy bay từ Nam Mỹ về đây là bao nhiêu không? Thật là cướp cạn... Tôi muốn chỉ mang theo có một cái túi thôi... nhưng sự tiện ích cũng là một vấn đề, nhưng dù sao một đô-la vẫn là một đô-la. Thôi chúng ta đi lên phòng xem ông muốn nói gì, ông...

- Mason. - Vị luật sư nói.

- À, ông Mason. Tôi thật hay quên, tôi sẽ cố nhớ. Ông có một giọng nói dễ mến. Tôi cảm thấy tôi sẽ quý mến ông.

Vị luật sư bước đi bên cạnh chiếc xe đẩy.

Colton C. Bailey, nhân viên an ninh khách sạn vừa mới được người thư ký báo cho biết, tiến tới bắt tay Mason và nói.

- Xin giới thiệu giùm tôi.

Mason nói.

- Bà Corning, tôi xin phép giới thiệu ông Colton Bailey. Ông ta là nhân viên thừa hành tại khách sạn này, nếu bà cần bất cứ điều gì ông ta cũng hết sức sẵn sàng làm hài lòng quý khách.

- Như vậy tốt quá - Bà Corning nói - Tôi sẽ lên quan sát phòng cao cấp đó. Có lẽ tôi muốn chuyển sang phòng khiêm nhường hơn. Tôi không cần thiết phải ở những phòng có nhiều buồng mà không cần đến, hơn nữa cái phòng cao cấp quá tốn kém.

- Chúng ta lên ngay bây giờ để quan sát, bà Corning - Bailey nói - Chúng tôi muốn bà được hài lòng.

Mọi người đi theo lên phòng cao cấp. Người bồi phòng mở cửa, Bailey, Mason và nhân viên của Drake đẩy chiếc xe lăn của bà Corning vào buồng chính.

Bà ta nhìn xung quanh và nói.

- Tôi chắc phòng này phải một trăm đô-la một ngày.

- Dạ một trăm ba mươi lăm. - Bailey nói.

- Như vậy tôi muốn đổi sang phòng nhỏ hơn.

- Phòng thuê đã được thỏa thuận xong rồi. - Bailey nói.

-Ồ, Endicott Campbell - Ông ta đã phung phí tiền của hãng cho những xa xỉ mà tôi không cần thiết, chắc là để gây ấn tượng cho tôi. Nhưng mà hiện giờ ông ta ở đâu?

Bailey nhìn Mason dò hỏi.

Mason nhìn đồng hồ đeo tay và nói.

- Hiện giờ ông ta chưa tới, nhưng có lẽ ông ta sẽ tới ngay.

Bailey nói.

- Thưa bà Corning vì lý do an ninh nên có một số thủ tục cần được thực hiện. Xin bà đổi tiền tại khách sạn này. Ở đây chúng tôi có thiết lập chi nhánh tín dụng và có nhân viên tài chánh lo chuyện đó. Ngoài ra chúng tôi còn phải kiểm tra căn cước. Xin bà vui lòng cho xem hộ chiếu.

- Hừ! - Bà ta nói - Tôi có đòi hỏi gì đâu ngoại trừ muốn đổi sang phòng nhỏ hơn.

- Vâng - Ông ta nói - Không phải vậy. Chúng tôi chỉ muốn xem hộ chiếu của bà thôi.

- Rắc rối quá! - Bà ta nói - Trình hộ chiếu... Tôi tưởng rằng khi trở về quê hương tôi đâu còn cần phải nhét hộ chiếu dưới tay áo để kịp trình cho các ông A ông B khi bị hỏi tới.

Nhưng đột nhiên bà ta thấy các nhận xét của mình không thích hợp nên mỉm cười.

- Tôi không có ý định nói ông là ông A ông B đâu ông...

-Ồ không sao bà Corning - Bailey nói - Tôi là Colton Bailey.

- Được rồi - Bà ta nói - Tôi đồng ý. Thần kinh tôi hơi bị căng thẳng.

Bà ta mở ví lấy ra quyển sổ hộ chiếu.

Bailey xem xét kỹ tờ hộ chiếu, gật đầu với Mason và đưa trả lại hộ chiếu cho bà Corning.

- Xong rồi - Ông ta nói với giọng nói như vừa được xả hơi - Tôi xin phép rút lui để ông Mason và bà nói chuyện.

Nhân viên của Drake cũng nói.

- Và tôi cũng xong nhiệm vụ thưa bà Corning. Tôi nghĩ rằng chắc bà không cần gì nữa?

Khi họ mở cửa phòng bước ra thì vừa lúc Della Street ăn mặc gọn gàng chững chạc bước vào phòng.

Cô nắm ngay được tình hình, tiến đến bên xe đẩy và nói.

- Chào bà Corning. Tôi là Della Street, thư ký riêng của ông Mason. Ông Mason bảo tôi đến đây để có thể giúp đỡ được gì nhất là những việc liên quan đến phái nữ, và tôi sẽ cố gắng làm bất cứ điều gì hầu giúp bà được thoải mái.

Bà Corning ngẩng đầu qua lại hầu nhìn rõ người đối thoại qua cặp kính nặng độ.

- Tốt quá cô em - Bà ta nói - Tôi nhìn không được rõ, nhưng có thể thấy được vóc dáng chững chạc và giọng nói của cô thật tuyệt diệu. Vì mắt bị kém nên tôi tùy thuộc nhiều vào âm thanh. Tôi phải nhận xét qua giọng nói thay vì mắt nhìn và tôi rất thích nghe tiếng cô nói.

- Cám ơn bà. Thật sự cám ơn bà. - Della Street nói.

- Không có chi. Còn ông Mason, ông là một luật sư. Nếu thời gian không có giá trị đối với ông thì ông là một luật sư tồi. Còn nếu ông là một luật sư giỏi thì thời gian là vàng bạc. Chúng ta chẳng ai muốn phí thời gian. Vì vậy hãy đi ngay vào vấn đề.

- Bà có cần tắm rửa cho mát mẻ không? - Mason hỏi.

- Ông bạn trẻ cứ việc vào đề đi - Bà ta nói - Tôi thấy dễ chịu lắm. Không cần. Ông muốn nói về vấn đề gì?

- Tôi muốn đề cập đến vấn đề thân chủ của tôi.

- Mời ông ngồi và cứ nói đi, cả cô thư ký dễ thương của ông nữa, xin cứ tự nhiên.

- Bà ngồi trên ghế như vậy có thoải mái không. Bà có muốn dời sang ghế sa lông cho thoải mái hơn không? - Della Street hỏi.

- Không sao, tôi ngồi đây được rồi - Bà Corning trả lời.

Mason nói.

- Xin phép bà Corning tôi được đi thẳng vào vấn đề và đặt tất cả các lá bài trên bàn.

- Cứ việc lật ngửa cây bài lên. - Bà Corning nói.

- Vâng, điều đầu tiên mà tôi phải nói với bà mà có thể gây choáng váng đối với bà là, ngày hôm qua có một người đàn bà đội lốt bà Corning, xuất

hiện ở phi trường và gọi điện thoại về văn phòng của Công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting.

- Cái chi? - Bà ta kêu lên.

Mason gật đầu xác nhận.

- Tiếp tục đi - Bà Corning nói - Rồi sao?

- Chúng tôi gặp một vấn đề cực kỳ rắc rối. Tôi thực tình không biết đích thực chuyện gì đã xảy ra. Tuy nhiên, tôi có thể kể hết sự việc với bà. Người đàn bà ấy điện thoại về văn phòng công ty. Có một cô gái tên là Sue Fisher, thư ký riêng của ông Endicott Campbell viên giám đốc, cô ta được ông Campbell gọi điện thoại cho biết cô phải sẵn sàng mọi thứ để chờ bà tới. Cô ta đã làm việc ngoài giờ và đã trả lời điện thoại.

Vì được báo cho biết bà Corning đã tới phi trường, mà trước đó đã có điện tín báo bà đến sớm, và vì không liên lạc được với ông Campbell nên cô ta vội vã đến phi trường.

Ở đó cô gặp một người đàn bà giống như bà, ngồi trên một chiếc xe đẩy, chung quanh đầy những hành lý mang nhãn hiệu các khách sạn Nam Mỹ và các hãng hàng không Nam Mỹ. Cô gái đưa người đàn bà ấy về phòng này và bà ta yêu cầu đi ngay đến văn phòng của công ty để kiểm tra ngay một số vấn đề.

- Sau đó ra sao? - Bà Corning hỏi.

- Người đàn bà này quen thuộc với công việc của công ty một cách lạ lùng. Bà ta hỏi rất nhiều chi tiết, sau đó bảo Sue Fisher đi mua mấy cái va-li và xếp một số chứng từ, sổ sách kế toán vào các va-li đó rồi biến mất. Và có thể bà ta đã đem theo đi mất một số tiền khá lớn trong tủ sắt, nhưng tôi chưa dám khẳng định về vấn đề này.

- Sao vậy?

- Bởi vì nguồn gốc của số tiền đó rất lạ lùng.

- Được rồi - Bà Corning nói - Tại sao ông lại liên hệ đến chuyện này.

- Tôi đại diện cho Sue Fisher.

- Tại sao cô ta lại cần luật sư?

- Bởi vì - Mason nói - Cô ta đã để cho một kẻ giả mạo vào trong văn phòng của hãng. Cô ta có thể là nạn nhân của một vụ lừa đảo mà cô ta đã để

cho họ lấy đi mất một số chứng từ và sổ sách kế toán.

- Tại sao các việc lộn xộn đó lại xảy ra vào ngày thứ Bảy? - Bà Corning hỏi.

- Bởi vì - Mason nói - có một vài lý do để tin rằng có một số điều bất thường trong hoạt động của công ty. Thí dụ như Mỏ Mojave và còn gọi là Mojave Monarch. Mỏ đó...

- Mỏ đó - Bà Corning ngắt ngang một cách đột ngột - Phải xem lại. Ông không cần phải nói tiếp về chuyện đó nữa. Đó là một trong những lý do tôi có mặt ở đây. Và bây giờ ông Endicott Campbell ở đâu?

- Tôi không rõ - Mason nói - Thực tình thì tôi đã tham gia vào việc tiếp đón khi bà tới phi trường. Người ra đón bà chính là người của tôi chứ không phải của công ty.

- Và ông nghĩ rằng một ai đó sẽ gây khó khăn cho cô gái thân chủ của ông phải không?

- Chính ông Campbell đã làm điều đó.

- Được rồi - Bà Corning nói - Để gặp ông Campbell và cô gái đã. Thế còn cô thư ký tin cậy của ông đâu? Cô ta còn đây không?

- Có tôi đây. - Della Street nói.

- Được rồi - Bà Corning nói - Tôi nghĩ rằng cô đã biết số điện thoại của thân chủ của cô. Còn đây là mấy số điện thoại ông Campbell cho tôi để kiểm ông ta trong trường hợp vắng nhà. Tuy nhiên hãy cứ thử gọi điện thoại về nhà ông ta xem đã. Bây giờ hãy gọi cho họ bảo họ lên đây ngay.

Della Street đứng lên gọi điện thoại.

Mason nói.

- Thừa bà Corning, với tư cách chủ công ty, bất kể tới ảnh hưởng của ông Campbell, số phận của Sue Fisher hầu như nằm ở trong tay của bà.

- Đúng như vậy - Bà Corning nói - Ông không cần phí thời gian nói với tôi điều đó. Bởi vì đó chính là lý do tôi muốn cô ta có mặt tại đây. Mặc tôi không được tốt, nhưng tôi có khả năng phán đoán qua lời nói. Bây giờ tôi nhìn không được rõ nên tôi phải sử dụng đến khả năng nghe. Sau khi nghe một người nói, tôi có thể biết rằng người đó có đáng tin cậy hay không. Sự phán đoán của tôi không phải là không bao giờ lầm lẫn nhưng tôi chấp nhận.

Và tôi nói thêm với ông rằng, lý do tôi có mặt ở đây là vì tôi đã từng gọi điện thoại viễn liên quốc tế cho Endicott Campbell và tôi không ưa giọng nói của ông ta. Giọng nói không mạch lạc làm tôi không thích. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi cũng chẳng biết là ông ta sẽ bào chữa cho mình hoặc cho ai khác, nhưng... được rồi, tôi sẽ biết.

Della báo cáo.

- Endicott Campbell không có nhà. Bà quản gia cho biết không rõ ông ta ở đâu. Bà ta chỉ có một mình ở nhà. Cô bảo mẫu Elizabeth Dow cùng với cậu con trai Carleton Campbell, và ông Endicott Campbell đã đi đâu đó.

- Đi cùng với nhau à? - Mason hỏi.

- Bà ta không rõ. - Della Street nói.

- Còn Sue Fisher, Della?

- Tôi gặp cô Fisher trên máy và bảo cô ấy lên đây ngay. Cô ta sẽ tới ngay.

- Được rồi - Bà Corning nói - Bây giờ tôi sẽ đi tìm sự thoải mái như đề nghị của quý vị. Nếu cô thư ký của ông Mason sẵn lòng giúp đỡ bà già vô dụng này thì xin phép chúng tôi được sang bên buồng ngủ. Ông có thể ngồi chờ ở phòng này, căn phòng mà giới khách sạn gọi là phòng khách. Quý vị cứ ngồi chờ, tôi vắng mặt một lát. Trong khi chờ đợi nếu cô thân chủ của ông tới hãy bảo cô ta ngồi chơi thoải mái.

- Và bây giờ - Bà ta nói tiếp, quay sang Della - tên cô là Della Street phải không?

- Dạ phải. - Della trả lời.

- Cô vui lòng sang bên buồng ngủ giúp tôi sắp xếp các đồ đạc được không? Mắt tôi không thấy đường và rất khó khăn quờ quạng khi sắp xếp đồ đạc. Tôi có thể nhìn thấy được bóng dáng đại khái các gương mặt, nhưng ánh sáng gắt làm tôi khó chịu và tôi không nhìn thấy gì cả khi thiếu ánh sáng. Tôi gặp phiền phức hoài. Càng ngày tôi càng bị tùy thuộc vào giác quan sờ, mó.

- Tôi rất vui lòng được giúp bà bất cứ điều gì có thể làm được. - Della Street nói.

- Cô có vẻ rất được tin cậy và trung thành - Bà Corning nói - và nếu tôi không lầm thì cô rất có khả năng. Thôi, ta đi thôi.

Hai người sang bên buồng ngủ. Mason ngồi xuống một trong những chiếc ghế sa lông, cố nghỉ ngơi nhưng không tài nào ngồi im nổi, bèn đứng dậy bước tới lui trong phòng một cách suy tư.

Một lát sau có tiếng gõ cửa nhẹ bên ngoài. Mason ra mở cửa và thấy Sue Fisher với gương mặt sợ hãi đang đứng trước cửa.

- Mời vào! - Mason nói.

Cô bước vào phòng nhìn quanh quất một cách lo ngại.

- Họ đang ở trong buồng ngủ sắp xếp đồ đạc, và bà Corning đang tắm. - Mason nói.

- Tình trạng ra sao? - Sue Fisher hỏi.

- Không có chi là xấu cả, ít ra cho tới lúc này. Bà Corning đầu óc rất vững vàng, không bị kích động và gây được ấn tượng rất ân cần tử tế.

- Ông Campbell đã gặp bà ta chưa?

- Chưa - Mason nói - Theo tôi biết Campbell không biết bà ta đã có mặt ở đây. Ông ta chờ đón bà Corning vào ngày mai.

- Làm sao ông biết bà ta có mặt ở đây?

Mason mỉm cười và nói.

- Tôi tham gia trong đó.

- Ý ông muốn nói gì?

- Có chi đâu - Mason nói - Tôi biết bà ta sẽ đến vào ngày mai nhưng tôi nghĩ rằng có thể bà ta sẽ đến trước một ngày. Do đó Paul Drake cho người ra phi trường đợi. Khi bà ta đến, người của Drake ra đón bà ta và báo ngay cho Drake và tôi. Do đó bây giờ chúng ta có mặt ở đây.

- Ông đã thấy trước những điều sẽ xảy ra à?

- Không hẳn như vậy - Mason nói - Tôi biết rằng bà Corning sẽ có mặt tại phi trường và tôi muốn có cơ hội nói chuyện với bà ta về câu chuyện của cô trước khi Endicott Campbell nói với bà ta theo ý kiến của ông ấy. Tất cả chỉ có thế.

Sue Fisher đưa hai tay nắm lấy tay của Mason và nói.

- Ông thật là tuyệt vời. Tại sao ông không nói cho tôi biết việc ông đã làm.

- Tôi sợ cô lo âu - Mason nói - Tôi muốn cô ngủ qua đêm được yên lành. Đêm qua ra sao?

- Tôi ngủ chập chờn - Cô nói - Trông tôi có tệ lắm không?

- Trông cô thật tuyệt diệu - Mason nói - Nhưng bà Corning không tùy thuộc lắm vào cặp mắt, mà chỉ bằng vào tai nghe mà thôi. Bà ta thích nghe giọng nói của người đối diện và đánh giá tính nết con người qua giọng nói. Bà ta...

Cửa phòng ngủ mở. Della Street đẩy chiếc xe lăn của bà Corning ra phòng khách.

- Chào Sue - Della Street nói - Đây là bà Corning. Thưa bà Corning, Sue Fisher đã tới.

- Cô ở đâu cô bé? - Bà Corning hỏi.

- Tôi ở đây - Sue nói và bước tới bên xe lăn - Thưa bà Corning, tôi thấy thật kinh khủng về chuyện xảy ra hôm qua. Ông Mason có nói đã kể với bà về các sự việc đó.

- Hãy ngồi xuống cạnh tôi - Bà Corning nói - và cho tôi biết việc gì đã xảy ra.

Della Street nói.

- Tôi sẽ đẩy xe bà Corning đến bên cánh ghế này, Sue, như vậy cô sẽ ngồi một bên nói chuyện với bà còn ông Mason sẽ ở bên kia.

Bà Corning nói.

- Tôi nói điều này thật chẳng đúng đạo lý chút nào, ông Mason, nhưng tôi xin phép được đánh cướp cô thư ký của ông. Tôi chẳng rõ ông Mason trả lương cho cô bao nhiêu, cô Street, nhưng tôi xin trả cô gấp đôi.

-Ồ khoan đã - Mason chen vào - Đây là một âm mưu phạm tội. Một vụ trộm lớn và một vụ phản bội.

- Không đúng như vậy - Bà Corning nói - Đây là một vụ đề nghị làm ăn và chẳng có gì là phản bội cả bởi vì tôi không nợ nần gì ông về sự trung thành cả. Chỉ có riêng cô Street là nợ ông về sự trung thành mà thôi, và cô ta cũng coi đó là một đề nghị cơ mà, phải không Della?

- Vâng. - Della Street nói và cười.

- Thôi, hãy bắt tay vào việc - Tên cô là gì?

- Sue Fisher.

- Cô bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi bốn.
- Phải đúng tuổi không?

Sue Fisher cười một cách bối rối. Della Street đỡ lời.

- Đúng, thưa bà Corning.
- Có người yêu không? - Bà Corning hỏi.
- Lúc này không.
- Cô đã làm việc ở văn phòng đó bao lâu rồi?
- Trên một năm.
- Lúc mới vào làm việc cô có phải là thư ký của ông Campbell không?
- Không. Tôi khởi sự là người đánh máy.
- Ông ta chọn cô ra làm thư ký?
- Vâng.
- Cô đánh máy khá không?
- Khá tốt.
- Cô biết tốc ký không?
- Tôi nghĩ rằng tôi cũng khá.
- Ông Campbell đã chọn cô vì khả năng hay sắc đẹp của cô?

Sue Fisher cười một cách bối rối.

- Cứ trả lời đi. - Bà Corning nói.
- Một cách thẳng thắn mà nói, thưa bà Corning, tôi nghĩ rằng ông ta chọn tôi vì sắc đẹp. Nhưng sau khi đã thử về đánh máy và tốc ký của tôi, tôi nghĩ rằng ông ta lưu giữ tôi vì khả năng.

- Có bao giờ sàm sỡ với cô không?

Sue do dự một chút rồi nói nhỏ.

- Có.
- Có dẫn nhau đi đâu bao giờ chưa?
- Không.
- Sàm sỡ ra làm sao?
- Bình thường thôi, cũng giống như đi tìm xem bảng “Cấm băng ngang” ở đâu.
- Cũng chẳng thể lên án ông ta về việc đó - Bà Corning nói - Bất kỳ người đàn ông bình thường nào cũng làm vậy đối với một cô gái đẹp làm dưới

quyền ông ta. Thôi được rồi, ông Campbell có gian dối hay không?

- Khó mà nói được.

- Cô nghĩ thế nào?

- Tôi không rõ, tôi muốn biết lắm. Có những sự việc xảy ra làm tôi e ngại vô cùng. Tôi không ở phòng kiểm tra kế toán. Tôi chỉ đánh máy các kết toán tài khoản và ...

- Cô có sử dụng máy tính không?

- Dạ có.

- Được rồi, tiếp tục đi. Cô đánh máy các kết toán tài khoản và rồi....

- Vâng, tôi nhận các kết toán tài khoản, phần lớn là từ phòng kiểm tra kế toán hoặc do ông Campbell đưa... Tôi có thể nói được rằng công việc được chia ra cho nhiều bộ phận trách nhiệm nên tôi nghĩ rằng ngoài ông Campbell ra không có ai nắm vững một cách tổng quát những diễn tiến của công việc. Và tôi thấy quan tâm đến vụ Mỏ Mojave Monarch.

- Tại sao?

- Vì có một sự kiện là - Sue nói - Một hôm tôi lái xe qua Mojave. Tôi không có ý định đến xem mỏ, và thực sự thì tôi cũng chẳng để ý gì đến cái mỏ đó cả. Tôi chỉ tình cờ lái xe đi chơi ngang qua và tôi nhìn thấy tấm biển bên đường, một manh gỗ đóng đinh trên một chiếc cột, tấm biển cũ vì trải qua mưa nắng, trên có viết chữ "Mojave Monarch". Vì vậy tôi lái xe vào xem vì tính tò mò mà thôi.

- Thế cô tìm thấy gì?

- Tôi thấy một cái mỏ, nhưng chắc chắn là không có người làm việc ở đó. Tôi đến một trạm xăng và hỏi xem quanh đây có mỏ nào khác mang tên Mojave Monarch không. Người ở trạm xăng nói ông ta chưa từng nghe thấy có mỏ nào khác ngoại trừ cái mỏ duy nhất là Mojave Monarch mà theo ông ta biết thì đã đóng cửa kể từ khi mạch mỏ đã cạn hết.

- Thế mà báo cáo hàng tháng thì mỏ vẫn hoạt động, nhưng hoạt động với mức thâm hụt nặng. - Bà Corning nói.

- Tôi rất quen thuộc với các báo cáo hàng tháng - Sub Fishfir nói - vì tôi đánh máy nó.

- Và cô không nghĩ rằng mỏ đang hoạt động?

- Tôi không biết.
- Như vậy, nếu các báo cáo sai thì ông Campbell là người gian lận chứ?
- Tôi không nói như vậy. Các báo cáo do viên quản lý ở Mojave đưa tới và...

- Có bao giờ Endicott Campbell đến Mojave để xem xét mỏ không?
- Tôi không rõ.
- Như vậy, nếu ông ta còn muốn điều khiển công việc làm ăn của tôi thì ông ta phải biết những gì đang xảy ra tại một cái mỏ mà hầu như nằm ngay ở sau nhà ông ta.

Sue Fisher không nói gì.

- Nói đi chứ - Bà Corning gắt lên - Ông ta có đến hay là không?

Sue nói.

- Ông Campbell rất bận rộn công việc ở văn phòng. Ông ta phải làm các báo cáo, phải đi lại quan hệ công việc làm ăn và bị phiền phức với các nhân viên sở thuế. Nói một cách thẳng thắn, tôi không nghĩ rằng ông ta đã tới Mojave. Tôi nghĩ rằng ông ta không để ý đến mỏ đó. Tôi không rõ...

Cửa phòng mở ra và Endicott Campbell đứng ngay giữa cửa nói.

- Ai nói tôi chưa bao giờ bước chân đến mỏ Mojave? Việc gì đã xảy ra ở đây? Các ông bà định làm gì sau lưng tôi và muốn phá công việc làm ăn của tôi hả?

- Nếu tôi đoán không lầm thì - Bà Corning nói - Cái giọng nói cáu giận và mặt sất đó là của viên quản lý của tôi, Endicott Campbell. Mời vào, ông Campbell, và mời ngồi. Theo thông lệ thì nên gõ cửa trước khi vào.

- Tôi không cần biết thông lệ hay không - Campbell nói - Tôi không rõ việc gì đang xảy ra ở đây và mặc dù trên sự kiện tôi làm việc cho bà, bà Corning, tôi rất bức mình về việc bà tới đây tụ tập các nhân viên của tôi chung quanh để bàn về hiệu quả công việc quản lý của tôi, trước khi bà nói chuyện đó với tôi và cho tôi biết bà đã đến đây.

- Khoan đã ông Campbell - Mason nói - Chúng tôi đã cố gắng liên lạc với ông qua điện thoại.

- Làm sao ông biết bà Corning có mặt ở đây?

- Tôi tham gia việc đón bà ấy. - Mason nói.

- Bà ấy dự trù đến vào ngày mai cơ mà.

- Tôi biết điều đó - Mason nói - Còn ông muốn biết tại sao thì, tôi đã cho người túc trực tại phi trường để đón bà ta đến bất cứ vào lúc nào. Đó là việc mà ông có thể làm được nếu ông muốn hoặc nếu ông nghĩ ra.

- Tôi không nghĩ rằng đầu óc tôi lại phải làm việc ngoắt ngoéo như thế - Campbell nói - và thưa bà Corning, tôi lấy làm tiếc về sự việc này nhưng tôi rất tức giận.

- Xin cứ việc - Bà Corning nói - Cứ việc tức giận, tôi thích nghe hai người choảng nhau.

- Tôi không thích việc ông Mason xía vào chuyện này và hành động sau lưng tôi.

- Khoan đã - Mason nói - Trước hết, tôi không cần biết ông thích hay không thích. Rồi kể đến chẳng có ai làm gì sau lưng ông cả. Chúng tôi ở ngay trước mặt ông và chụp được trái banh mà ông đã vụng về đánh rơi mất. Hãy nhớ rằng tôi đại diện cho Sue Fisher. Cô ta là thân chủ của tôi. Tôi có ý nghĩ rằng ông có ý định dùng cô ta như một trái banh để ông có thể đá đi đá lại hầu che lấp cái sai sót của mình. Tôi sẽ không để ông làm điều đó. Tôi muốn bà Corning biết rõ các sự việc một cách trung thực trước khi ông có cơ hội đánh lạc hướng.

- Và tôi - Campbell nói - cũng muốn bà Corning biết rõ các sự việc một cách trung thực trước khi chính ông đánh lạc hướng.

- Chúng tôi chỉ nói về những sự việc trung thực. - Mason nói.

- Không, ông đã bàn đến những công việc làm ăn riêng tư của công ty.

- Chúng tôi chỉ trả lời câu hỏi của bà Corning về mỏ Mojave Monarch, và có lẽ chính bà Corning sẽ hỏi ông về mỏ Mojave Monarch. Nếu ông nghĩ rằng chúng tôi đánh lạc hướng các sự việc thì tôi muốn được nghe ông nói về những sự việc đó.

- Và tôi cũng vậy. - Bà Corning nói.

Cung cách của Campbell đột nhiên bớt hẳn đi vẻ hung hăng.

- Được rồi, về mỏ Mojave Monarch, điều duy nhất mà tôi có thể nói với bà Corning là, tôi là nạn nhân của một người mà ông ta chịu trách nhiệm về

tài sản tại Mojave. Ông ta đã đích thân cũng như điện thoại gặp tôi và làm các báo cáo sai.

- Ông có bao giờ đến đó không? - Bà Corning hỏi.

- Tôi có đến - Campbell nói - Tôi vừa ở đó về đây xong. Tôi có mặt ở đó hôm qua. Tôi không phải là nhân viên hầm mỏ. Tôi là giám đốc. Tôi chuyên môn về đầu tư bất động sản. Các hoạt động hầm mỏ rất xa lạ đối với tôi. Tôi có nói với bà điều đó trước rồi mà.

Riêng vấn đề hoạt động bất động sản, bà đã thấy có được một lợi tức khá dưới sự quản lý của tôi.

Còn về mỏ Mojave Monarch, tôi là một nạn nhân và bà đã phải chịu tổn thất về vấn đề đó.

Tôi rất tiếc, nhưng vì quá bận rộn với các dịch vụ bất động sản nên tôi đã ủy nhiệm các hoạt động hầm mỏ cho viên quản lý Ken Lowry. Hầm mỏ là một lãnh vực mà tôi mù tịt.

Lợi tức bất động sản mà tôi điều hành lớn hơn nhiều so với sự mất mát về mỏ Mojave Monarch. Tôi muốn bàn sau với bà về chi tiết.

Còn về cô gái này thì cô ta muốn gặp bà trước khi tôi có cơ hội tiếp xúc với bà. Tôi rất e ngại về việc theo sổ sách cho thấy cô ta đã gian lận khoảng một trăm sáu mươi một ngàn đô-la bạc mặt. Tôi đã yêu cầu phòng kiểm tra tài khoản làm việc cả đêm và tìm ra được một thất thoát tài chánh rất lớn. Nó chứng tỏ một kỹ xảo tuyệt vời và một sự quá quen thuộc với các hoạt động của công ty.

- Được rồi - Mason nói - Vậy ra bây giờ mới biết. Ông đã kết tội Sue Fisher gian lận tiền nong của công ty phải không?

- Tôi không kết tội cô ta vào thời điểm này. Tôi chỉ báo cáo nội bộ cho chủ nhân của chúng tôi biết rằng phòng kiểm tra kế toán đã phát hiện ra được sau suốt một đêm làm việc.

- Ông tự coi mình là không có trách nhiệm trong vấn đề đó ư? - Mason hỏi.

- Dĩ nhiên.

- Ông là người quản lý điều hành công việc. Ông nghĩ rằng ông điều hành công việc có hiệu quả, vậy mà chỉ trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ

ông đã tìm ra một thất thoát lên tới một trăm sáu mươi ngàn đô la của công ty. Và như vậy mô Mojave Monarch hoạt động ra làm sao để đến nỗi bà Corning bị lừa đảo biết bao nhiêu ngàn đô-la?

- Tôi không cần phải trả lời câu hỏi đó - Campbell nói - Tôi không thích kiểu ông ăn nói như vậy và tôi không phải là người để ông chất vấn. Tôi nói để ông biết, công việc điều khiển công ty của tôi đã mang lại lợi tức trên ba phần tư triệu đô-la cho bà Corning. Một người đã tạo ra được một lợi tức to lớn như thế thì không khỏi không có những lãnh vực sơ sót.

- Và trong những lãnh vực sơ sót đó, đã xảy ra thất thoát và lừa đảo? - Mason hỏi.

- Tôi không phải ở đây để ông chất vấn.

- Ông đã kết tội thân chủ tôi gian lận thì trước sau gì ông cũng bị tôi chất vấn, ở đây hay ở tòa.

- Khi ra tới tòa - Campbell nói - tôi sẽ có những sự kiện và con số chính xác mà ông không thể nào gỡ được cho thân chủ của ông ngoại phạm được.

Mason nói.

- Thưa bà Corning, tôi xin báo cho bà biết, rõ ràng là ông Campbell có giữ một chiếc hộp đựng giày trong tủ của ông ta. Chiếc hộp giày này nhét đầy những giấy bạc một trăm đô-la. Cậu con trai bảy tuổi của ông ta đã vô ý lấy chiếc hộp giày đó và...

- Thưa bà Corning - Campbell ngắt ngang và lên giọng giận dữ - đó là lời nói dối đê tiện.

- Tôi có thể chứng minh được lời tôi nói. -Mason nói.

- Đó chỉ là do lời bịa đặt của thân chủ ông mà thôi - Campbell tấn công - Cái hộp giày đựng đầy giấy một trăm đô-la chẳng một ai nhìn thấy ngoại trừ Sue Fisher.

Sue Fisher lên tiếng.

- Chính cậu con của ông mang chiếc hộp đến, ông Campbell. Hiện giờ Carleton ở đâu?

Endicott Campbell nói.

- Hãy giải quyết vấn đề này một lần duy nhất mà thôi, xin tất cả quý vị. Tôi không muốn con tôi bị lôi kéo vào vấn đề này. Tôi không muốn thần kinh

của nó bị hành hạ và gây nên khủng hoảng cho cha nó. Chúng ta phải để con tôi ở ngoài cuộc. Sẽ không một ai được quyền tra hỏi nó.

- Tôi hiểu rằng - Mason nói - vì vậy mà ông đã hành động trước để không ai tìm thấy nó phải không?

- Tôi chỉ hành động theo lương tâm là cha nó. Tôi thực hiện bổn phận của bậc cha mẹ.

- Nói một cách khác - Mason nói - Sau khi chúng tôi lột bỏ cái vỏ cao cả bổn phận làm cha mẹ thì lộ ra sự kiện là Sue Fisher nói rằng con trai của ông đưa cho cô ta một cái hộp giày của ông và chiếc hộp giày này đầy những giấy một trăm đô-la. Ông bảo rằng đó là hoàn toàn bịa đặt, rằng không một ai nhìn thấy chiếc hộp giày ngoại trừ Sue Fisher, và để giữ vững quan điểm của mình ông đã đem giấu con ông ở một nơi nào đó để nó không bị tra hỏi.

- Ông là một luật sư - Campbell nói - Ông có thể nhào nặn mọi chuyện để phù hợp mục đích của ông. Tôi đã nói những lời mà tôi nghĩ rằng bà Corning sẽ chấp nhận với thực trạng trước mắt.

- Được rồi - Amelia Corning nói - Tôi nghĩ rằng tôi đã nghe đủ, và có được một hình ảnh khá chính xác về câu chuyện. Ông Mason, tôi sẽ dành cho ông và thân chủ của ông nói chuyện sau, còn bây giờ tôi dành cho ông Campbell nói trước.

- Tôi xác nhận rằng - Endicott Campbell nói - sáng qua tôi có đùa với con trai của tôi. Nó có một hộp giày đựng một số kho tàng của nó. Còn tôi cũng có một hộp giày đựng giày ở trong đó. Tôi nói đùa là đổi kho tàng. Nó đã cầm lấy chiếc hộp có đựng giày bên trong. Nó nói với tôi là nó đã đưa cái hộp đó cho cô Sue Fisher cô bỏ vào trong tủ sắt và nó chưa lấy về. Đó là toàn thể câu chuyện về chiếc hộp giày. Tôi biết rõ có cái gì ở trong chiếc hộp ấy. Đó là một đôi giày. Tôi có thể đưa cho bà xem phiếu mua. Nếu bây giờ cô Sue Fisher đưa ra chiếc hộp giày mà cô nói chứa đầy những tiền thì hãy đưa ra xem trong đó có gì.

Bà Amelia Corning nói.

- Tình trạng rất là rõ. Có ai đó đã nói láo. Còn bây giờ xin mời quý vị ngồi nghỉ và tôi sẽ nói chuyện với ông Campbell. Theo tôi hiểu thì ông có thể chứng minh được một số vấn đề mà ông vừa mới kết tội phải không?

- Thật không may - Campbell nói - Sue Fisher đã tẩu tán một số lớn các tài liệu bằng chứng. Cô ta nói đã đưa cho một người đàn bà đóng vai Amelia Corning, đã đến đây ngày hôm qua. Nếu cô Fisher chỉ cần dừng làm những việc đó và chờ cho đến khi có sự đồng ý của tôi với tư cách là giám đốc điều hành thì tôi chắc rằng chúng ta sẽ...

- Tôi đã cố gắng nhiều lần tìm gặp ông. - Sue ngắt ngang.

- Cô đã không làm hết sức, hoặc không đúng chỗ - Campbell nói - Tôi báo cho cô biết, tôi hủy bỏ cuộc chơi gôn để gấp rút đến Mojave kiểm tra xem việc gì đã xảy ra ở mỏ đó. Cô đã tự ý đưa các tài liệu mật của công ty cho một người hoàn toàn xa lạ. Về phần tôi, tôi nghĩ rằng người đóng vai này là một kẻ nào đó do cô nghĩ ra vào phút chót để tạo rắc rối cho vấn đề hầu tránh sự buộc tội gian lận.

- Được rồi - Mason nói - Ông đã thốt ra lời buộc tội. Bây giờ tôi xin hỏi ông, ông Campbell. Tại sao ông lại không nghĩ rằng có thể có một kẻ nào khác phải chịu trách nhiệm về vụ gian lận này, chứ không phải là Sue Fisher, ông A, ông B hoặc Endicott Campbell. Tại sao những người đó lại không có thể đạo diễn một cách khôn ngoan cái trò giả danh này để xóa đi các tài liệu bằng chứng về sự gian lận và cuốn theo số tiền đó.

Campbell cười một cách băng giá.

- Vậy ra đó là quan điểm để chống đỡ của ông; một cú phản công phải không? Được, tôi sẽ gặp ông trên cơ sở đó ở một thời điểm thích hợp và một vị trí thích hợp. Còn bây giờ tôi sẽ báo cáo riêng với chủ nhân của tôi và đó là báo cáo mật. Sau một tiếng đồng hồ, ông hãy gọi điện thoại cho bà Corning và ông sẽ được biết thân chủ của ông không khôn ngoan như cô ta tưởng đâu. Tôi sẽ thu thập trong tay đầy đủ bằng chứng để xác định sự xảo quyệt của cô ta.

Bà Corning nói.

- Tất cả quý vị đã có cơ hội xả bầu tâm sự. Tôi đã nghe sự việc theo phía Sue Fisher. Bây giờ tôi muốn nghe về phía ông Campbell.

Còn tất cả các vị khác xin mời về nghỉ.

CHƯƠNG 5

Ngoài hành lang, Mason, Della Street và Sue Fihser bước chậm chạp về phía thang máy. Được nửa đường Sue Fisher nói.

- Ông Mason, chúng ta không tìm Carleton sao? Cô bảo mẫu người Anh đã đưa cậu bé đến một nơi nào đó.

Mason im lặng cho đến khi tới thang máy, đưa tay bấm nút và nói.

- Cậu bé không biết trong hộp có đựng gì phải không?

- Cậu ta chỉ biết rằng đó là kho tàng của bố.

- Và bố của cậu bé xác nhận rằng kho tàng đó là một đôi giày. Như vậy chẳng giúp gì được mấy. Ngay cả nếu cô có tìm lại được chiếc hộp giày đựng đầy tiền cô cũng chẳng chứng minh được điều gì, bởi vì Endicott Campbell sẽ thề rằng chiếc hộp đó chỉ có một đôi giày ở trong, khi ông ta cho phép cậu con lấy chiếc hộp đó. Ông ta chẳng làm được gì nếu cô quăng đôi giày vào sọt rác và nhét đầy hộp toàn giấy một trăm đô-la, số tiền mà cô đã gian lận.

Sue Fisher nhìn Mason với con mắt sợ hãi khi cô ý thức rằng sự việc đã chụp lên đầu cô.

- Như vậy - Cô hỏi - chúng ta phải làm sao.

- Điều đó - Mason nói - còn tùy thuộc phần lớn vào sự biến chuyển của tình thế, và bà Corning thuộc hạng người như thế nào.

- Theo tôi nghĩ bà ta là hạng người khó mà lừa bịp nổi. - Sue Fisher nói.

- Trong trường hợp đó thì Endicott Campbell hiện giờ có thể đang gặp nhiều rắc rối.

- Như vậy chúng ta hãy chờ đợi một vài sự việc sắp xảy ra.

Mason mỉm cười ân cần với cô ta.

- Đúng như vậy, cô Sue Fisher. Nhưng có điều chúng ta phải thực hiện các bước tiến để khuyến khích các sự việc xảy ra. Có một câu ngạn ngữ trong

nghe báo chí là: Một phóng viên giỏi tự tạo ra dịp may. Và tôi nghĩ rằng chúng ta cũng sẽ tạo ra may mắn bằng cách đi tìm kiếm.

- Ở đâu?

- Nhiều nơi lắm. - Mason trả lời.

- Như Mojave? - Cô gái nói.

- Tôi chẳng ngạc nhiên chút nào. - Mason nói.

-Ồ, ông Mason, tôi có thể đi với ông được không?

Vị luật sư lắc đầu.

- Tôi không muốn cô làm bất cứ việc gì mà có thể bị coi như chạy trốn hoặc tránh né thẩm vấn. Cô cứ về ở ngay tại phòng mình, bên cạnh điện thoại. Nếu có bất cứ điều gì khác lạ xảy ra, hãy điện thoại cho Paul Drake ngay lập tức.

Buồng thang máy lên tới nơi và cửa mở ra.

Mason vỗ vai cô gái.

- Hãy nhớ rằng - Ông ta nói - chúng ta đang chơi một ván bài và chúng ta phải chơi một cách thẳng thắn, hết sức thẳng thắn.

CHƯƠNG 6

Xe cộ qua lại đông nghẹt của ngày Chủ nhật làm chậm trễ hành trình của Mason trong đoạn đường đầu tiên. Gương mặt Mason rắn chắc lại và ít nói.

Sau đó, mật độ xe cộ thưa dần, vị luật sư cho xe tăng tốc độ.

Della Street im lặng không bàn luận gì về sự việc mãi cho tới khi xe đã lên tới ngọn đồi nhỏ, băng qua đường xe lửa và nhìn thấy thị trấn Mojave trải dài dọc theo con đường chính.

Không khí sa mạc thật là trong sáng. Những cao ốc như hằn nét trên bầu trời dưới ánh nắng buổi chiều.

Mason lái xe vào một trạm xăng, nói với nhân viên của trạm.

- Đổ đầy - Sau khi anh ta thọc vòi vào thùng xăng, Mason hỏi một cách tình cờ - Anh có biết người nào tên là Lowry, Ken Lowry không?

- Có chứ! - Anh nhân viên nói - Ông ta... A, ông ta kia kìa, bên kia đường, đang lên chiếc xe chở đồ.

Mason theo hướng tay chỉ, nhìn thấy một chiếc xe chở đồ cũ kỹ móp méo có ghi dòng chữ MOJAVE MONARCH MINE trên cửa xe.

Vị luật sư vội vàng băng qua đường, nhưng chỉ mới đi được nửa đường thì Lowry đã vọt xe đi.

Người ở trạm xăng huýt một tiếng sáo thật lớn, người đàn ông lái xe chở đồ quay đầu lại nhìn thấy Mason vẫy tay, ông ta liền chậm xe lại và ngừng.

Mason tiến lại bên xe.

- Ông là Lowry ở Mojave Monarch phải không?

- Đúng.

- Tôi là Perry Mason, luật sư ở Los Angeles, tôi rất cần nói chuyện với ông.

- Về chuyện gì?

- Về công việc của mỏ.

Lowry mỉm cười và lắc đầu.

- Tôi không nói chuyện công việc làm ăn với người lạ.

- Được rồi - Mason nói - Nếu ông không nói, thì ông có vui lòng nghe không?

Della Street vội băng qua đường đến bên chiếc xe.

Mason nói.

- Ông Lowry, đây là cô Street, thư ký của tôi.

Lowry, một người đàn ông tóc xám, gương mặt dữ, mắt xám, ở lứa tuổi mới bốn mươi. Ông ta nhìn Della với vẻ thiện cảm. Một cơn gió sa mạc thổi hất chiếc váy của cô lên và Lowry cúi nhìn cảnh ấy và nói.

- Chào cô. Rất hân hạnh được gặp cô.

Della Street nở một nụ cười thật tươi và đưa tay ra bắt.

- Chào ông Lowry.

- Tôi biết ông rất bận - Mason nói - Nhưng chúng tôi lái xe đến đây với mục đích gặp ông. Ông có thể cho phép tôi vài phút được không?

- Tôi không thể nói chuyện.

- Chúng tôi chỉ xin ông vài phút thôi.

- Tôi chỉ nghe vài phút thôi.

- Chúng ta có thể nói chuyện ở đâu? - Mason hỏi.

- Ngay đây cũng tốt.

Della bắt gặp ánh mắt Mason nên nói.

- Hay là chúng ta lên xe ông Lowry nói chuyện. Như vậy không gây chú ý đến mọi người và khỏi phải cất cao giọng.

Lowry do dự và Mason nói.

- Ý kiến hay đó, Della.

Vị luật sư bước vòng qua đầu xe và mở cửa cho Della Street.

Della nhảy vội lên xe và Mason bước lên ngồi bên cạnh, đóng cửa lại.

- Tôi nghe đây. - Lowry nói.

Ông ta ngồi quay sang một bên để có thể đối diện với Perry Mason và khi bắt gặp ánh mắt của Della Street ông ta dịch người ngồi tựa vào đệm xe vòng cánh tay phải ra đằng sau ghế.

- Tôi chắc rằng Endicott Campbell đã có mặt ở đây và báo động cho ông biết đừng có nói chuyện với ai. - Mason nói.

Lowry chỉ mỉm cười.

- Và có lẽ ông ta cũng đề cập đến cả tên tôi nữa. - Mason tiếp tục nói.

Lowry nói.

- Tôi nghe.

- Được rồi - Mason nói - Tôi nói tiếp. Tôi muốn biết một vài điều về mỏ Mojave Monarch. Tôi muốn biết nguồn gốc, nó hoạt động ra sao và nó đã bị đóng cửa từ bao giờ.

Lowry ngồi im lặng.

- Ông nghĩ sao? - Mason hỏi.

- Tôi không nói - Lowry nói - Còn gì nữa. Tôi sẽ không nói.

Della Street nói.

- Ông Lowry, ông có nghe tôi nói không?

- Tôi nghe đây.

Della Street nói.

- Có một cô gái, một cô gái thật đẹp bị kết án là phạm tội. Ông Mason đại diện cho cô ta. Ông ta không làm việc này vì tiền. Cô ấy cũng chẳng trả cho ông ta một xu nào. Cô ta cũng không có khả năng trả lấy một phần nhỏ các dịch vụ của ông ta. Cô ta là một cô thư ký trẻ còn cả một cuộc đời trước mắt. Cuộc đời đó sẽ bị tàn lụi nếu các sự kiện bị xuyên tạc. Không có lý do gì mà người ta lại sợ sự thật phải không ông Lowry?... Hay là có những lý do để người ta phải sợ sự thật?

- Tôi không để tâm đến những vấn đề đó.

- Vậy thì tại sao ông không sẵn lòng trả lời một vài câu hỏi đơn giản để chúng tôi có thể tìm ra sự thật. Ông có biết số phận một người con gái ở trong tù ra sao không? Một người con gái chỉ có vài năm vàng son trong đời khi cô ta còn hấp dẫn. Ngay cả điều kiện tốt nhất khi cô ta sinh hoạt với đầy đủ chất bổ dưỡng, không khí trong lành, tắm nắng, tập tành và thoải mái thần kinh thì cô ta cũng vẫn phai tàn theo năm tháng.

Lowry nói.

- Cô xem, chính cô, đâu có bị phai tàn theo năm tháng. Chắc cô không buồn khi tôi nói vậy.

Della Street nở một nụ cười rất tươi với ông ta.

- Tôi không buồn khi ông nói như vậy. Nhưng theo tôi ông là một người tốt, một người thẳng thắn. Ông là loại người khinh bỉ sự mưu mẹo lường gạt. Theo tôi đoán có lẽ ông bị bắt buộc làm những điều ông không muốn làm và điều đó gây ưu tư cho ông. Thực tế, tôi nghĩ rằng bây giờ ông đang lo ngại... Ông Mason là một luật sư khôn khéo. Đây là một dịp ông ta có thể giúp được ông.

- Tôi không cần giúp đỡ. - Lowry nói.

- Có thể ông nghĩ rằng ông không cần, nhưng có rất nhiều khía cạnh trong vấn đề này. Và ông nhớ rằng Endicott Campbell rất mong muốn được an lành.

Lowry nhìn qua Perry Mason nói.

- Cô ta thật là một thương gia giỏi.

- Đã thuyết phục được ông? - Mason hỏi và cười.

- Chưa.

- Cô ấy cần phải thuyết phục ông - Mason nói - Bởi vì cô ấy nói sự thật.

- Cô ấy nói có vẻ thuyết phục lắm.

- Sự thật thì luôn luôn có tính thuyết phục - Della Street nói - Sự thật thì không sai lầm. Tôi chấp nhận mạo hiểm có thể bị đuổi ra khỏi xe bằng cách nói rằng ông nên nghỉ lại. Ông là một người luôn luôn sinh hoạt ở ngoài trời, tôi có thể nói như vậy do quan sát ông. Ông quen với bầu trời rộng lớn, ông quen với ngọn gió thổi vào mặt, ông quen với ánh nắng, ông quen với những ngọn gió trong lành. Và đừng lúc nào nghĩ rằng ông hoàn toàn không có gì liên quan đến vụ này, ông Lowry ạ.

Tôi đã nói với ông về những gì xảy ra cho một cô gái khi vào ngồi tù, nhưng liệu ông có bao giờ nghĩ đến số phận của một người sống ở ngoài trời mà lại bị ở tù không? Nằm trong nhà đá, bị tước hết ánh nắng, không khí và tự do, và ông có biết bao nhiêu người đã bị ho lao không?

Gương mặt Lowry chợt đỏ lên. Ông ta nói một cách giận dữ.

- Như vậy cô muốn gì? Định dọa tôi hả?

Della Street nhìn thẳng vào mắt ông ta và nói.

- Tôi không dọa ông, ông Lowry, mà tôi báo động cho ông. Ông là mẫu người tốt. Tôi không muốn thấy ông phải trải qua mười năm dài sau chấn song sắt. Và tôi cũng nói thêm với ông, sếp của tôi, ông Mason là một người rất khôn ngoan. Nếu ông cho ông ta biết câu chuyện của ông, có thể ông ta sẽ giúp đỡ được ông.

Lowry lắc đầu một cách ngoan cố.

Della Street quay về phía Mason khẽ nháy mắt và nói.

- Thôi sếp, chúng ta đi thôi.

- Khoan đã - Lowry nói - Tôi cần suy nghĩ chút đã.

- Ông nên quyết định nhanh thì hơn. - Mason nói.

Im lặng vài giây, Lowry lại lắc đầu nói.

- Không. Tôi không nói.

- Thôi được rồi. - Mason nói với Della Street - Hãy lấy giấy bút ra, Della.

Delia lấy tập giấy ra khỏi túi xách.

- Hãy ghi ngày tháng và giờ - Mason nói - và ghi rằng: Đã đọc trước sự hiện diện của ông Lowry, quản lý mỏ Mojave Monarch. Chúng tôi có đến gặp ông Lowry và yêu cầu ông nói cho chúng tôi biết một vài điều về hoạt động của mỏ. Chúng tôi báo cho ông biết rằng một cô gái đang bị kết án phạm tội mà cô ta là kẻ vô tội. Có âm mưu chống lại cô và cô ta có thể là nạn nhân của một vụ sắp đặt. Ông Lowry tuyệt đối không chịu nói. Ông ta không nói bất cứ điều gì về hoạt động của mỏ, không tiết lộ tình trạng của mỏ, không cho chúng tôi biết mỏ đã đóng cửa từ bao giờ. Ông ta từ chối bàn luận đến bất cứ điều gì. Như vậy chứng tỏ sự né tránh của ông ta và như vậy là cố tình che giấu sự thật.

- Khoan đã - Lowry nói - Nhân tiện ông viết luôn rằng tôi nói tôi không hề che giấu bất cứ điều gì và đơn giản là tôi đã được chỉ thị không bàn luận vấn đề với bất cứ ai và đặc biệt là với Perry Mason.

- Ai đã cho ông các chỉ thị đó? - Mason hỏi.

- Endicott Campbell.

- Được rồi - Mason nói một cách giận dữ - Trước khi tôi giải quyết vấn đề với Endicott Campbell, ông ta không được quyền làm như vậy. Và nếu ông

muốn cột chặt với ông ta thì hãy cứ việc. Nhưng trước khi ông lao vào với lòng trung thành một cách mù quáng thì ông nên tìm hiểu xem Campbell đã làm cái gì và những sự việc xảy ra ra sao. Tôi có thể sẽ chất vấn ông khi ra tòa, ông Lowry, và đừng nói rằng tôi đã không tạo cơ hội cho ông.

Mason mở cửa xe.

Lowry nói một cách giận dữ.

- Được rồi. Ông đã tạo cơ hội cho tôi. Tôi không bắt buộc phải nói với ông và tôi cũng sẽ không nói.

Della Street quay về phía ông ta, đưa tay nắm lấy cánh tay.

- Hãy nghe tôi, ông Lowry. Đừng hiểu lầm nhau.

- Tôi không hiểu lầm ai hết.

- Có thể chúng tôi hiểu lầm ông. Nhưng cho phép tôi trình bày là ông đã có cơ hội gặp Endicott Campbell. Ông đã từng biết ông ta và...

- Hôm qua là lần đầu tiên tôi gặp ông ta. -Lowry nói.

- Được rồi - Della Street liếc nhìn Perry Mason với con mắt đầy ý nghĩa - Tôi thấy hình như ông tự hào về xét đoán con người, vậy ông nghĩ sao về Endicott Campbell. Liệu ông có muốn đi thăm dò địa chất cùng với ông ta không. Ông có thích làm bạn đồng hành với ông ta không.

- Tôi chọn lấy người đồng hành của tôi - Lowry nói - và tôi chọn rất kỹ.

- Ông đâu có chọn kỹ - Della Street nói - Endicott Campbell chọn ông làm bạn đồng hành. Giờ này ông chính là bạn đồng hành của ông ta, giống hệt như các bạn đồng hành trong một xí nghiệp hầm mỏ.

- Ông ta không phải là bạn đồng hành của tôi. - Lowry nói.

- Đó là ông nghĩ mà thôi - Mason nói - Campbell đã đến đây. Ông ta bịa chuyện làm hoang mang ông và bảo ông đừng nói và bây giờ ông đã từ chối không cho biết các tin tức thích hợp, tin tức mà chúng tôi cần, tin tức mà ông phải nói để bảo vệ cho chính ông, không kể đến những điều mà cô gái này vừa nói với ông.

- Khoan đã - Lowry nói - Ông nói như vậy tôi thấy có lý. Tôi cho ông biết, ông ta không phải là bạn đồng hành của tôi.

- Tôi nói với ông rằng - Mason nói - Ông ta đã làm cho ông tin. Ông đã nhập vai dưới sự đạo diễn của ông ta. Ông đã theo đúng các chỉ thị của ông ta

và làm đúng những gì ông ta nói. Ông không phải là bạn đồng hành của ông ta trong hầm mỏ, mà là bạn đồng hành trong một xí nghiệp phạm tội và với tư cách người bạn đồng hành có thể ông sẽ gặp nhiều rắc rối.

Lần đầu tiên Lowry quay đầu sang một bên không nhìn người khách đối diện mà nhìn thẳng về con đường trước mặt qua kính chắn gió.

- Tại sao tôi lại phải nói với ông?

- Tại sao ông lại không? - Mason nói - Ngoại trừ ông có điều gì muốn che giấu. Hay nói một cách khác, tại sao ông lại là bạn đồng hành với Campbell chỉ vì ông ta đến đây và bảo ông rằng ông ta muốn ông làm cái gì đó?

- Bởi vì tôi làm công cho Campbell.

- Và theo các chỉ thị của ông ta?

- Theo các chỉ thị của ban giám đốc công ty.

- Và ông nghĩ rằng Endicott Campbell là đại diện ban giám đốc công ty?

- Ông ta tự xưng như vậy.

Mason cười một cách bí ẩn.

Lowry nhúu cặp lông mày, hít một hơi và nói.

- Được rồi, tôi cần phải nói. Tôi muốn giải thích vị trí của tôi trong vấn đề này. Nhưng tôi có hứa với ông Campbell rằng tôi sẽ không nói điều chi với ông.

- Như vậy ông vẫn coi Campbell là bạn đồng hành của mình ư? - Della Street hỏi.

- Lại nữa, đừng lái nhải chuyện đó - Lowry nói một cách bức mình - Tôi nói với cô rằng ông ta không phải là bạn đồng hành của tôi.

Mason nhìn Della Street mỉm cười và lắc đầu.

Della Street nói.

- Ồ tôi xin lỗi, ông Lowry.

Lowry suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Được rồi, tôi sẽ nói với ông. Tôi đã làm một vài điều kỳ dị nhưng tất cả những việc đó đều là kết quả của những lệnh mà tôi nhận được trực tiếp từ bà Corning.

- Đích thân bà ta? - Mason hỏi.

- Qua điện thoại viễn liên.

- Có bao nhiêu lần nói chuyện?

- Hai.

- Từ Nam Mỹ à?

- Không. Bà ta gọi tôi từ Miami. Bà ta có đi hai chuyến công tác về nước và đích thân gọi cho tôi.

- Ông có bao giờ gặp trực tiếp bà ta không? - Mason hỏi.

- Tôi chưa hề gặp bà ta.

- Nói một cách khác - Mason nói - ông nghe tiếng nói trên điện thoại. Tiếng nói trong điện thoại bảo ông làm một vài điều gì đó. Các điều này rất là bất bình thường. Sau đó một người đàn ông mà ông chưa từng gặp đã đến đây và bảo ông rằng đừng nói đến những chuyện đó... Tôi nghĩ rằng ông là một người dễ tin thật ông Lowry.

- Ông muốn nói không phải là Amelia Corning nói chuyện với tôi trên điện thoại sao?

- Tôi không rõ - Mason nói - và hơn nữa ông cũng không rõ. Tôi xin hỏi ông: Endicott Campbell có cho ông biết rằng có một người đàn bà xuất hiện ngày hôm qua đội lốt Amelia Corning không?

- Trời ơi, không. - Lowry nói.

- Đúng như vậy. Nếu có một kẻ nào đó dám đội lốt Amelia Corning trong cuộc tiếp xúc đích thân nói chuyện thì cũng chẳng khó gì khi làm như vậy qua điện thoại viễn liên.

Lowry suy nghĩ một lúc.

- Được rồi - Ông ta nói - Tôi sẽ không xem Endicott Campbell là bạn đồng hành. Tôi không thích ông ta. Ông ta hơi nhẹ nhàng và hơi láu cá. Tôi nghĩ rằng cô đã mở mắt cho tôi, cô Street, khi cô hỏi tôi rằng tôi có muốn cắm trại cùng với ông ta ở giữa sa mạc hay không. Tôi chẳng bao giờ chung chăn với một người như vậy. Tôi không thể tin ông ta được.

- Bây giờ là lúc có thể làm sáng tỏ vấn đề được rồi. - Mason nói.

- Tôi sẽ nói hết với ông - Lowry nói - Tôi được thuê làm việc do một bức thư của bà Amelia Corning. Bà ta là chủ mới của mỏ Mojave Monarch. Bà ta đã mua tất cả mỏ, nhà kho, vật dụng, thùng quặng... Bà nói với tôi cứ tiếp tục điều hành mỏ theo chỉ thị của bà.

- Thế còn về Công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting là thế nào?

- Đó là một xí nghiệp liên hợp - Lowry nói - nhưng tôi làm việc trực tiếp dưới quyền bà Corning và tôi làm báo cáo với bà ta... Và rồi chúng tôi gặp khó khăn. Mạch của mỏ đã cạn và tôi không biết phải làm sao. Tôi viết thư cho bà ta và bà bảo tôi rằng bà giao cho công ty ở Los Angeles trách nhiệm ra chỉ thị cho tôi. Rồi hôm sau bà lại gọi cho tôi nói bà thay đổi ý kiến. Bà hỏi ý kiến tôi về việc đóng cửa hầm mỏ và tôi nói với bà đó là điều duy nhất phải làm bởi vì cố gắng tìm kiếm mạch khác sẽ rất tốn kém. Bà nói với tôi sẽ cho biết ý kiến sau. Kế tiếp bà gọi tôi và nói với tôi rằng vì thuế má nên không thể đóng cửa hầm mỏ. Bà nói sẽ chuyển tất cả qua Công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting với ban giám đốc tại Los Angeles. Tôi sẽ báo cáo hàng tháng cho họ về những số liệu mà lương bổng phải trả của một mỏ đang hoạt động mạnh. Trên sổ sách tôi luôn luôn báo cáo có ba ca làm việc, mỗi ca tám tiếng và có mười hai người. Tổng cộng có tất cả ba mươi sáu nhân công. Tôi báo cho văn phòng ở Los Angeles biết số lượng tiền lương và họ gửi ngân phiếu cho tôi, tôi ra ngân hàng lãnh tiền loại giấy một trăm đô-la, trừ đi tiền lương của tôi và sau đó gửi các giấy bạc một trăm đô-la đó về Los Angeles bằng bưu điện. Bà ta nói làm như vậy đó chỉ là một dịch vụ chuyển tiền mà thôi và như vậy bà ta sẽ tránh được vấn đề bảo hiểm và các chi phí bất thường. Nhưng về vấn đề thuế má thì sổ sách vẫn ghi là đang hoạt động... Như vậy có phải là gian lận không?

- Ông nghĩ thế nào? - Mason hỏi.

- Đó là điều làm tôi ưu tư - Lowry nói - Tôi đã theo đúng các chỉ thị và làm những gì bà ta bảo, nhưng tôi không thích làm việc đó.

- Như vậy - Mason nói - ông đã gửi tiền về công ty ở Los Angeles?

- Không. Tôi gửi tiền về Xí nghiệp liên hợp Corning ở Los Angeles. Tôi gửi cho một hộp thư ở đó.

- Ông đã gửi bằng tiền mặt?

- Tôi đổi ngân phiếu thành tiền mặt tại nhà băng ở đây, lấy giấy một trăm đô-la. Tôi trừ đi lương bổng của mình rồi gói những tờ giấy bạc một trăm đô-la đó lại thành một gói. Đó chính là việc làm mà tôi không thích trong công việc làm ăn của tôi. Bà ta nói với tôi đừng gửi bảo đảm số tiền đó, không nên

làm ra vẻ gói hàng có giá trị quý giá. Chỉ cần gửi đơn giản như gói hàng thường cho hộp thư của Xí nghiệp liên hợp Corning.

Tôi nhận được ngân phiếu từ Công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting để trang trải tất cả các chi phí điều hành. Cứ hai tuần một lần tôi lại duyệt các ngân phiếu và đem ra nhà băng ở đây đổi tiền.

- Thế nhà băng có nghi ngờ về điều sai trái đó không? - Mason hỏi.

- Ông nói sai trái là thế nào?

- Ý tôi muốn nói là những điều bất thường xảy ra đó.

- Dĩ nhiên nhà băng họ biết đó là điều bất thường nhưng họ chẳng đả động gì. Tôi nói với nhà băng rằng tôi làm việc theo chỉ thị của ban giám đốc và... nhà băng họ biết tôi.

- Ông đã sống khá lâu ở đây phải không?

- Đúng như vậy.

- Và tôi hiểu rằng ông đã có chút tiếng tăm ở địa phương phải không?

- Tôi hy vọng là như vậy.

- Ông đã gửi tổng cộng bao nhiêu tiền về Los Angeles.

- Khoảng một trăm tám mươi một ngàn đô-la.

- Ông đã gửi tiền qua hệ thống bảo đảm và...

- Không, tôi gửi thẳng tiền mặt về Los Angeles.

- Ông có bao giờ lấy biên lai không?

- Ở Xí nghiệp liên hợp Corning họ chẳng bao giờ gửi biên lai nhận tiền cho tôi cả. Nhưng tôi luôn luôn nhận được điện thoại sau mỗi lần gửi tiền, báo cho biết họ đã nhận được.

- Ai gọi điện thoại?

- Tôi không rõ. Đó là một người đàn bà. Bà ta chỉ nói rất đơn giản đây là Xí nghiệp liên hợp Corning, và bà ta muốn báo cho tôi biết gói hàng tôi gửi đến đã nhận đủ và yêu cầu tiếp tục như trước.

- Như vậy ông có nghe hai giọng nói trên điện thoại - Mason nói - Một giọng nói của người đàn bà báo cho biết gói hàng gửi đã nhận được và một giọng nói của người đàn bà tự xưng là Amelia Corning.

- Vâng - Lowry nói - Tôi không nhớ rõ giọng nói của bà Corning.

- Có thể nào hai giọng nói đó là một không?

- Tôi không rõ. Tôi... Tôi... Tôi bắt đầu thấy rắc rối trong vấn đề này ông Mason ạ.

- Còn về giọng nói báo cáo đã nhận được gói đồ gửi, ông có thể nhận ra giọng nói đó khi được nghe lại không?

- Tôi nghĩ rằng tôi có thể.

- Ông đã nghe những cú điện thoại báo cáo đó ở đâu?

- Tại nhà tôi ở hầm mỏ, căn nhà quản lý.

- Trong giờ làm việc?

- Không. Tất cả đều vào chiều tối.

- Và Endicott Campbell nói với ông rằng đừng nói điều này với bất cứ ai phải không?

- Ông ta bảo tôi đừng nói bất cứ điều gì với ông. Nhưng ông xem, càng nghĩ càng thấy rằng tôi đang ở trong một tình trạng hết sức lạ lùng. Tôi không muốn là bạn đồng hành của Endicott Campbell.

- Đúng như vậy - Mason nói - Tôi nghĩ rằng ông đã làm đúng khi ông nói cho tôi biết sự việc đã xảy ra.

- Cái điều kích thích tôi chính là điều mà cô Street bảo rằng Campbell là bạn đồng hành của tôi.

- Đúng vậy - Mason nói - Ông không muốn ông ta là bạn đồng hành của ông... Thế ông có nghe gì về Amelia Corning mới đây không?

- Không.

- Thế ông có làm bất kỳ báo cáo nào về công việc đang làm của ông không?

- Không. Tôi được lệnh khỏi làm. Chỉ cần đổi tiền và gửi về Los Angeles mà thôi.

- Điều đó có gây ấn tượng lạ lùng cho ông về cung cách làm ăn không?

- Có chứ. Nhưng tôi lại nghĩ rằng đó là cách tránh né thuế và dĩ nhiên là tôi rất buồn về việc hầm mỏ đóng cửa. Đó là một sự thiệt hại. Dĩ nhiên thiên hạ quanh đây biết mỏ đã đóng cửa nhưng trên sổ sách vẫn cho biết hàng tháng phải trả một số tiền công lớn lao và hàng tháng họ lại thu lại được một số tiền mà có thể họ khai là do từ quặng mỏ mà ra. Vì nó là bạc mặt nên chẳng thể truy ra tung tích được.

- Phải đó là giả thuyết của ông không? - Mason hỏi.

- Đúng như vậy.

Mason mở cửa xe nói.

- Hãy thận trọng khi chọn bạn đồng hành, Lowry. Có lẽ chỉ có sự thật là bạn đồng hành tốt nhất mà ông có thể chọn.

Bất chợt Lowry đưa tay ra bắt tay.

- Tôi thật sự vui mừng đã được gặp ông và cô thư ký của ông. Tôi nghĩ rằng ông vừa cho tôi những lời khuyên đáng giá. Bây giờ tôi cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Della Street đưa tay ra và cười thân mật.

- Thật là vui mừng đã được gặp ông, ông Lowry. Tôi thông cảm về sự khó chịu của ông khi phải giữ những điều đó trong lòng. Ông không phải là loại người tham gia vào những dịch vụ âm mưu.

- Điều này đã gây ưu tư cho tôi trong một thời gian dài. - Lowry xác nhận.

- Cám ơn nhiều - Mason nói - Rất lấy làm hân hạnh được gặp ông.

Lowry nhìn theo Mason và Della Street đang bước về trạm xăng.

- Cám ơn Della - Mason nói - Cô đã mở được cánh cửa một cách tài tình. Đó thật là một vấn đề tâm lý tuyệt diệu. Nói với ông ta rằng ông ta nhận Endicott Campbell làm bạn đồng hành... làm sao cô nghĩ ra điều đó.

- Thực tình tôi cũng chẳng biết nữa - Della Street nói - Tự nhiên nó hiện ra trong đầu óc vì tôi nghĩ đến ông ta là một tay sống ngoài trời, típ người của hầm mỏ.

- Tôi nghĩ rằng tôi rất cần cái đầu của cô trong công việc. - Mason nói.

- Tốt thôi - Della Street nói - Sẵn sàng. Bây giờ chúng ta làm gì?

- Bây giờ - Mason nói - Chúng ta quay về Los Angeles. Nhưng trước hết chúng ta điện thoại cho Paul Drake đã. Chúng ta phải tập trung vào Endicott Campbell. Và chúng ta còn phải tìm hiểu về cái Xí nghiệp liên hợp Corning, mà tôi e rằng chúng ta chẳng thấy được gì.

CHƯƠNG 7

Từ phòng điện thoại tại Laucaster, Mason gọi cho Paul Drake.

- Cho người theo dõi Endicott Campbell - Mason nói - Vấn đề này có vẻ to tát hơn tôi tưởng, Paul, tôi cảm thấy có vẻ nguy hiểm chết người. Hãy theo dõi Campbell và cố tìm xem đứa con trai của ông ta ở đâu.

Drake nói.

- Đó thực là một nhiệm vụ khó khăn. Ông ta biết rằng anh sẽ tìm đứa nhỏ nên ông ta đã chuẩn bị kỹ càng trước khi đem giấu đứa bé đi. Khi một người thông minh làm việc đó, chắc chắn ông ta sẽ hoàn toàn tránh né được sự điều tra của một cơ quan trinh thám tử. Cảnh sát có thể làm được điều đó, nhưng đối với chúng ta thì rất lâu và quá tốn kém.

- Dù sao thì cũng cứ cố gắng - Mason nói - Tôi đang trên đường về thành phố. Đợi tôi ở văn phòng. Tôi muốn gặp anh khi tới nơi.

- Anh làm gì ở đó, tốt đẹp không?

- Khá. - Mason nói.

- Hy vọng là như vậy - Drake nói - bởi vì anh đang làm công việc của một tay thám tử.

- Tốn dụng của tôi còn bao nhiêu? - Mason hỏi.

- Lên tới một triệu. - Drake nói.

- Được rồi. Xúc tiến đi. - Mason nói và cúp máy.

Mason quay số gọi điện thoại cho khách sạn Arthenium mà ngoại trừ nhân viên tổng đài, không ai biết là điện thoại gọi từ xa, và yêu cầu liên lạc với phòng của bà Amelia Corning.

Khi nghe giọng nói của bà ta trên đầu dây, Mason nói.

- Tôi là Perry Mason đây bà Corning. Tôi muốn được gặp bà vào buổi chiều nay.

- Ô, thật là tuyệt, ông Mason. Tôi thích nói chuyện với ông và tôi nghĩ rằng ông và cô gái thân chủ của ông đã giúp ích cho tôi khá nhiều. Tôi cho ông biết, cuộc nói chuyện của tôi với Endicott Campbell không được hài lòng một chút nào.

- Tôi hiểu. - Mason nói.

- Còn bây giờ, tôi vừa nhận được điện tín của em gái tôi và viên đại diện người Brazil họ vừa rời Miami và sẽ đến đây theo chuyến máy bay mười giờ hôm nay. Tôi muốn gặp ông trước khi họ đến. Ông có thể lên gặp tôi bây giờ được không?... Ông ở đâu?

- Thật bất tiện cho tôi nếu lên gặp bà bây giờ - Mason nói, không tiết lộ vị trí - Vậy thì bảy giờ ba mươi được không?

- Tôi muốn gặp ông trước lúc đó nhưng tôi biết rằng ông quá bận. Tôi dự tính làm một điều tốt đẹp nào đó đối với Sue Fisher. Tôi đã đi đến kết luận rằng... Mà thôi, tôi sẽ đích thân nói với ông khi gặp mặt. Và ông sẽ mang theo cô thư ký của ông chứ?

- Vâng, lẽ dĩ nhiên. - Mason nói.

- Cứ việc lên thẳng đây. Không cần phải thông báo. Tôi sẽ đợi ông lúc bảy giờ ba mươi.

- Vâng, lúc bảy giờ ba mươi. - Mason nói.

- Tôi rất thích chính xác. Nếu ông có thể đến đây đúng bảy giờ ba mươi thì ta ấn định giờ đó. Còn nếu không thì bảy giờ bốn mươi.

- Dạ, bảy giờ ba mươi - Mason nói - Tôi sẽ có mặt.

- Cảm ơn ông Mason. Chào ông.

Mason trở lại xe, nói với Della Streets.

- Chúng ta có cái hẹn đúng bảy giờ ba mươi với bà Amelia Corning. Còn Paul đang cho theo dõi Endicott Campbell.

- Cuộc gặp gỡ của Endicott Campbell với bà Amelia Corning ra sao? Có manh mối gì không? - Della Street hỏi.

- Hơn thế nữa - Mason nói - Bà ta nói cuộc nói chuyện rất không hài lòng. Della Street cười.

- Tôi có ý nghĩ rằng ông ta đã với quá cao.

- Ông ta có thể lại gây rắc rối nữa - Mason nói - Chúng ta phải theo sát, và bà Corning đặc biệt nhấn mạnh là bà ta muốn buổi hẹn đúng giờ. Trong khi đó em gái và người đại diện thương mại của bà ta đang bay tới từ Nam Mỹ. Họ đã gửi điện tín cho bà ta từ Miami và họ sẽ tới trên chuyến bay mười giờ hăm lăm.

- Như vậy lưới đã bủa xung quanh Endicott Campbell. - Della Street nói.

- Có thể khép lưới lại - Mason nói - Nhưng không được sơ sót với một người thuộc loại đó. Ông ta khôn khéo, thông minh, dám làm. Có lẽ ông ta đã từng quen thuộc với các chuyện như thế này và ông ta đã vạch kế hoạch từ trước.

- Nhưng kế hoạch của ông ta đi đến đâu? - Della nói - Chắc chắn ông ta đã cuốn đi món tiền, nhét vào hộp giày và cậu con đã lấy đi rồi đưa cho Sue Fisher.

- Và rồi chuyện gì xảy ra sau đó? - Mason hỏi.

- Thì, hoặc là người đội lốt Amelia Corning lấy mất hoặc...

- Cứ nói tiếp! - Mason giục khi Delia ngừng nói.

- Hoặc - Delia nói tiếp - Endicott Campbell trở lại tủ sắt và lấy đi... Lẽ dĩ nhiên là ông ta đã lấy.

- Ông ta có cơ hội - Mason nói - Và không còn nghi ngờ gì về việc ông ta trở lại văn phòng và mở tủ sắt. Nhưng nhớ một điều, nếu người đàn bà đội lốt Amelia Corning đã lấy chiếc hộp thì khi Campbell tới nơi, chiếc hộp không còn ở đó nữa.

- Nhưng tôi không thấy có gì khác biệt. Họ đã đeo găng tay làm việc. Ông ta cố tình tạo ra người giả mạo và đạo diễn để Sue Fisher rơi vào bẫy. Cô ta đã đưa cho người đàn bà giả mạo tất cả những tài liệu bằng chứng của những sự gian lận và....

- Lẽ dĩ nhiên - Mason chen vào - đó là lý do cô ta đã có mặt ở đó. Nhưng còn hộp giày đầy những giấy bạc một trăm đô-la thì lại là chuyện khác.

- Anh định nói rằng bà ta có thể phản bội Campbell phải không?

Mason nói.

- Phản ứng của Campbell rất lạ lùng. Như cô đã biết, có người đã phản bội ông ta, ông ta không biết rõ có phải là Sue Fisher đã lấy số tiền đó và đặt

chuyện ra, hay là kẻ đồng lõa với ông ta, người đàn bà đội lốt Amelia Corning, đã động tâm tham lam.

- Như vậy nói một cách khác, do phản ứng của ông ta mà ta đoán ra là ông ta đã không giữ món tiền đó? - Della Street hỏi.

- Có thể như vậy - Mason nói - Thôi kệ nó.

Mason tăng ga lên đến vận tốc giới hạn và chăm chú lái xe.

Khi về gần Los Angeles, Della Street nhìn đồng hồ đeo tay nhiều lần.

- Anh có định gọi Paul Drake trước không? - Della hỏi.

- Chúng ta không có thì giờ - Mason nói - Đi đường chậm hơn tôi tưởng, chúng ta phải đến thẳng khách sạn Arthenium để giữ đúng hẹn.

- Anh có cần tôi thả anh ở đó rồi tôi liên lạc với Paul và bảo anh ta gọi cho anh không?

- Không - Mason nói - Tôi muốn cô lên phòng với tôi. Bà Corning có nhắc đến cô. Bà ta muốn tôi phải đưa cô đi cùng. Cô đã thực sự gây ấn tượng đối với bà ta... Trên thực tế, Della, giờ đây cô thật vô giá.

- Anh làm tôi mắc cỡ.

- Và cô làm tôi hết sức hãnh diện - Mason nói - Cô đã thực sự thành công trong việc nói chuyện với Lowry. Tôi nghĩ rằng bây giờ chúng ta đã có được một số tin tức mà bà Amelia Corning chắc chắn sẽ quan tâm. Tôi sẽ không ngạc nhiên khi bà ta đồng ý việc bắt giam Campbell. Tuy nhiên có một điều làm tôi ưu tư.

- Điều gì vậy?

- Tôi nghĩ rằng Campbell phải biết chúng ta đã ghé qua Mojave.

- Rồi sao? - Cô hỏi.

- Trong trường hợp đó - Mason nói - ông ta sẽ thắc mắc không hiểu chúng ta đã tìm ra được điều gì.

- Như vậy có sao đâu?

- Có chứ - Mason nói - Nếu ông ta muốn tìm hiểu chúng ta đã biết được những gì, thì ông ta sẽ làm sao?

- Ông ta... Tôi nghĩ ông ta sẽ gọi cho Lowry.

- Đúng như vậy - Mason nói - Và khi Lowry nói với ông ta trên điện thoại thì Lowry hiện nay đã không còn cộng tác với ông ta như trước nữa, Lowry

sẽ nói dối một cách sơ hở khi Campbell hỏi ông ta về vụ tiếp xúc với chúng mình.

- Ông ta cũng chẳng nói dối đâu - Della Street nói - Ông ta sẽ nói sự thật.

Mason gật đầu, chăm chú lái xe. Về tới cửa khách sạn Arthenium bảy giờ hăm bảy phút.

Mason đưa cho người gác cửa mấy đô-la.

- Ông coi giùm chiếc xe hộ tôi. - Mason nói - Tôi không có thì giờ vào bãi đậu.

- Tôi sẽ lo. Không sao đâu. Tôi sẽ đem ra bãi đậu ngay - Người gác cửa nói - Ông vào có lâu không?

- Chắc không lâu đâu. Chúng tôi sẽ cho ông biết nếu quá mười hoặc mười lăm phút.

Mason và Della Street vội vã băng qua phòng khách tới thang máy và lên phòng cao cấp.

Khi Mason và Della Street bước về cuối hành lang tới phòng cao cấp, Della Street nói.

- Hình như cửa phòng mở.

Mason nhìn thấy ánh sáng trong phòng hắt chéo ra ngoài hành lang liền rảo bước.

Cửa phòng của gian phòng cao cấp mở rộng. Tất cả đèn trong phòng đều bật sáng. Không hề thấy bóng dáng chiếc xe lăn cũng như bà Corning.

- Có chuyện gì không? - Della Street hỏi.

Mason đứng ngay giữa cửa nói.

- Tôi đoán là vì có hẹn với chúng ta, nên bà Corning đã để cửa mở để chúng ta có thể vào và ngồi chờ.

Họ bước vào trong phòng. Mason ra dấu về phía cửa buồng ngủ mở lưng chừng.

- Tốt hơn nên xem bà ta có ở trong đó không, Della.

Della Street liếc nhìn Mason định nói điều gì nhưng rồi tiến lại bên cánh cửa buồng ngủ đang hé mở. Cô gõ cửa và lên tiếng.

- Chào bà Corning. Chúng tôi đã đến.

Không ai trả lời.

Della Street đẩy cánh cửa mở hết ra, bước vào buồng ngủ.

- Có ai ở nhà không? - Cô hỏi.

Cô nghe thấy tiếng chân bước nhanh và Mason đã đứng đằng sau lưng cô.

Căn phòng đầy rẫy những bằng chứng của đàn bà cư ngụ. Cửa tủ mở, quần áo treo trên mắc, kem phấn trên bàn trang điểm.

Mason nói :

- Tìm khắp nơi xem, Della. Phải chắc chắn rằng không có ai trong phòng. Xem trong tủ, kể cả gầm giường.

Mason quay sang bên phòng khách và ngồi xuống ghế. Khoảng hai phút sau, Della Street quay lại và lắc đầu.

- Đã xem xét hết mọi chỗ chưa? - Mason hỏi.

- Hết mọi nơi.

- Cả phòng tắm?

- Vâng.

- Được rồi - Mason nói và chỉ vào một cánh cửa khác trong phòng khách - Còn một buồng ngủ nữa, thử xem.

Della Street vội vàng đến mở cửa không cần gõ trước, cô kiểm tra xong quay trở lại.

- Không có ai hết.

- Không thấy xe lăn?

Cô lắc đầu.

- Có bao nhiêu va-li?- Mason hỏi.

- Tôi không đặc biệt quan tâm, có lẽ... Để tôi nhớ xem. Đúng rồi, có hai va-li và một túi xách.

Mason nói.

- Có lẽ mình nên chờ.

Della Street ngồi xuống ghế.

- Chúng ta có thể hỏi nhân viên thang máy được không?

- Được - Mason trả lời - Nhưng không phải bây giờ.

- Đáng nhẽ bà ta nên để giấy báo lại - Delia nói.

- Bà ta đã để cửa mở và ... - Mason ngừng lại khi nghe thấy tiếng nói đang tiến lại gần.

- Có người đang tới. - Mason nói.

Một người đàn bà khá to lớn ở giữa lứa tuổi bốn mươi xuất hiện trước cửa. Phía sau bà ta là một người ăn mặc chững chạc, mái tóc đen, mắt đen và bộ ria ngắn. Đằng sau họ là hai người bồi phòng với các túi xách.

Mason đứng dậy.

- Xin lỗi ông - Người đàn bà nói - Tôi tưởng đây là phòng của Amelia Corning.

- Vâng, phải - Mason nói - Chúng tôi đang đợi bà ta.

- Bà ấy không có nhà sao?

- Hiện giờ không thấy - Mason nói - Chúng tôi có hẹn và thấy cửa mở. Chúng tôi đoán rằng bà ta có ý mời vào ngồi chờ. Tôi xin phép tự giới thiệu. Tôi là luật sư Perry Mason và đây là cô Street, thư ký của tôi. Và quý vị là....?

- Tôi là Sophia Elliott - Bà ta nói - Tôi là em của Amelia. Và đây là Alfredo Gomez đại diện thương mại của chị tôi.

- À, vâng - Mason nói - Tôi được biết bà ta đang chờ bà; bà Corning có nói chuyện với tôi qua điện thoại là quý vị sẽ tới nhưng tôi không ngờ lại đến sớm hơn dự trù.

- Chúng tôi thấy có thể đi chuyển máy bay sớm hơn - Sophia Elliott nói và quay sang người bồi phòng - Được rồi, cứ đem va-li vào.

Alfredo Gomez, người thon, di chuyển nhanh nhẹn như một con mèo, tiến lên phía trước chào Della Street và bắt tay với Perry Mason.

- Rất hân hạnh. - Ông ta nói.

Della Street liếc nhanh Perry Mason.

- Tôi chắc là bà đã nói chuyện với bà Corning qua điện thoại từ Miami phải không? - Mason hỏi.

- Tôi gửi điện tín cho bà ấy. - Sophia Elliott nói.

- Xin lỗi bà đã có gia đình? - Mason hỏi.

- Tôi là góa phụ - Bà ta trả lời - Có gì liên quan đến công việc của ông không?

Mason nói.

- Tôi đại diện cho một thân chủ có quan hệ với bà Corning. Bà ta có hẹn gặp tôi ở đây - Mason nhìn đồng hồ và nói - Cách đây gần mười phút.

- Như vậy thì nếu bà ta hẹn cách đây mười phút mà bà ta không có mặt có nghĩa là bà ta không định gặp ông ở đây - Sophia Elliott nói - Bà ta giữ giờ giấc chính xác từng giây. Bây giờ để những thứ này ở đâu?

Câu hỏi không phải là nói với Mason mà là dành cho người bồi phòng.

- Có hai buồng ngủ trong phòng. - Một trong những người bồi nói.

Sophia Elliott băng ngang qua phòng khách đến buồng ngủ phía bắc, đẩy cửa mở, nhìn vào bên trong rồi trở lại phòng khách không nói một lời, đi đến cánh cửa buồng ngủ còn lại, đẩy cửa nhìn chung quanh, quay trở lại và nói.

- Được rồi, Alfredo, ông ở buồng ngủ đó, bảo người bồi đem đồ đạc của ông vào. Trong buồng ngủ kia có hai giường. Tôi sẽ ở với Amelia.

Alfredo Gomez chỉ chiếc va-li và túi xách.

- Máy thứ đó của tôi - Ông ta nói với người bồi.

Hai người bồi đem hành lý vào trong các buồng ngủ. Sophia Elliott hướng dẫn sắp xếp đồ đạc trong buồng, còn Alfredo Gomez đứng chờ im lặng.

Sophia Elliott trở ra nói với Gomez.

- Cho tiền người bồi.

Gomez thò tay vào túi lấy ra một xấp giấy bạc.

- Đó là tiền Brazil, không dùng ở đây. - Sophia Elliott nói.

Gomez cười với hai người bồi và đút tiền vào túi rồi thò tay vào túi bên kia lấy ví tiền ra và rút ra tờ một đô-la và đưa cho một người bồi.

- Chưa đủ. - Sophia Elliott nói.

Gomez lấy ra hai tờ nữa.

- Như vậy dư - Người đàn bà nói - Hãy cho mỗi người một đô-la thôi.

Hai người bồi nói lời cảm ơn và rời phòng.

- Tôi được biết - Mason nói với Sophia Elliott - bức điện của bà làm cho bà Corning ngạc nhiên.

Bà ta từ từ quay lại nhìn Mason với con mắt đánh giá thiếu thiện cảm.

- Ông nói rằng ông là một luật sư.

- Vâng.

- Đại diện cho chị tôi?

- Không. Tôi đại diện cho người khác có quan hệ làm ăn với chị bà.

- Thế ông có được mời vào đây không?

- Tôi được bảo rằng có mặt ở đây lúc bảy rưỡi.

- Ông không trả lời câu hỏi của tôi. Ông có được chính thức mời vào đây không? Tôi muốn nói là ngay tại đây trong phòng này.

- Chúng tôi thấy cửa mở - Mason nói - Tôi cho đó là lời mời hiểu ngầm.

- Bây giờ là mấy giờ?

- Gần bảy giờ bốn lăm.

- Vậy thì - Sophia Elliott nói - Bà ta không có mặt ở đây, bà ta không để lại giấy nhắn tin cho ông. Tôi sẽ nói với bà ấy là ông có đến. Nếu bà ta muốn gặp ông, bà ta sẽ cho gọi ông sau.

- Xin lỗi bà - Mason nói - Không có ai cho gọi tôi cả. Tôi là một luật sư.

Alfredo Gomez tiến lại đứng bên Sophia Elliott.

- Nhưng lần này bà ấy cho gọi ông phải không?

- Bà ta mời tôi đến gặp và tôi đồng ý có mặt ở đây.

- Được rồi. Nếu ông bức mình về điều đó - Sophia Elliott nói - Nếu bà ta muốn gặp ông lại thì bà ta sẽ mời ông đến gặp và ông có thể đồng ý có mặt tại đây. Như vậy được không?

Bà ta bước lại bên cửa và giữ cánh cửa ở vị trí mở.

Mason cúi đầu.

- Thật hân hạnh được gặp quý vị - Mason nói và đứng sang bên cạnh nhường cho Della Street đi trước ra hành lang.

- Hừ! - Sophia Elliott bức tức.

- Và - Mason nói - Bà có thể nói với bà Corning là nếu bà ta muốn gặp tôi, tôi sẽ có mặt tại văn phòng lúc chín rưỡi sáng mai và bà ta có thể điện thoại để hẹn trước.

Hai người bước ra hành lang và Sophia Elliott đóng cửa lại.

Della Street nhướng mắt hỏi.

Vị luật sư cười, nắm cánh tay Della Street tiến về phía thang máy.

- Có một điều hết sức ngạc nhiên - Mason nói - Rõ ràng là bà ta không gọi cô em và Alfredo đến. Họ đã tự ý đến và có lẽ để bảo vệ quyền lợi của họ.

- Rõ ràng là họ không muốn Bà Túi Tiền ở xa họ. - Della Street nói.

Mason nhận chuông thang máy.

- Bà em của Amelia Corning ôm lấy hết mọi câu trả lời. Có điều lạ là bà ta không bảo bồi phòng để hành lý ở phòng khách và chờ bà Corning về, mà bà ta lại lên phòng ở luôn.

- Và đứng ra làm chủ nhà. - Della Street nói.

Buồng thang máy tiến đến vị trí ngừng và cửa mở.

- Bây giờ đi đâu? - Cô hỏi.

- Bây giờ chúng ta sẽ đến gặp thân chủ Sue Fisher. - Mason nói.

CHƯƠNG 8

Perry Mason nhận chuông phòng Sue Fisher nhưng không nghe tiếng trả lời.

Ông ta nhăn mặt nhìn Della Street, sau đó thử mở cửa. Cửa khóa Mason lại nhận chuông lần nữa.

- Tôi không thể hiểu nổi - Mason nói - tôi đã bảo cô ta phải ở nhà và túc trực bên điện thoại.

- Theo anh nghĩ chuyện gì đã xảy ra? - Della Street hỏi.

- Dù thế nào đi nữa - Mason nói - Nó cũng là những yếu tố đủ quan trọng để cô ta phải xóa bỏ lời hứa với tôi và ... ngoại trừ cô ta đã gặp phải tình trạng khẩn cấp và gọi cho Paul Drake. Hãy xem cô ta có để lại giấy nhắn tin không?

Hai người trở xuống dưới nhà tìm điện thoại gọi cho Drake.

- Perry Mason - Vị luật sư nói - Anh có nghe gì về Sue Fisher không?

- Cô ta điện thoại đến lúc sáu giờ - Drake nói - Cô ta nói với tôi rằng có chuyện xảy đến và hết sức mật mà cô ta không dám nói ra và vì vậy cô ta phải đi ra ngoài một lát. Cô ta yêu cầu chuyển lại tin cho anh.

- Anh có khai thác cô ta để biết chuyện gì không?

- Có, nhưng tôi không thể tìm ra được gì. Cô ta hết sức vội vã, và bảo tôi nhắn với anh rằng mọi chuyện tốt đẹp và anh đừng lo.

- Được rồi - Mason nói - Tôi sẽ giữ liên lạc với anh. Cô ta sẽ cho anh biết khi cô ấy trở về.

Vị luật sư cúp điện thoại và lắc đầu ra hiệu cho Della.

- Cô ta đã đi ra ngoài - Mason nói - và nhắn tin lại cho Paul Drake. Anh ấy nói cô ta rất vội. Với tình hình này, Della, tôi nghĩ rằng chúng ta nên đi ăn. Đêm nay có thể sẽ phải thức.

Hai người đến một tiệm ăn nhỏ gần góc phố.

Trong vòng ba mươi phút họ trở lại và Mason đậu xe ngay trước cửa chung cư của Sue Fisher.

Mason đi cùng với Della Street tới cửa, khi đó có một người nhỏ bé mặc áo mưa với chiếc mũ kéo xuống che mặt giờ tay định đẩy cửa mở, bất chợt người đó ngừng lại.

- Ông Mason. - Sue Fisher kêu lên.

Mason nhìn cô gái với chiếc mũ đàn ông, trên người mặc áo len, quần dài, áo mưa, và đi giày thấp gót.

- Cô làm gì mà hóa trang như một người đàn ông vậy?

- Tôi không hiểu - Sue Fisher nói - Tôi rất vui mừng được gặp ông.Ồ, tôi đang hy vọng có thể liên lạc được với ông.

Mason nói :

- Cô có thể liên lạc được với tôi nếu cô chịu theo lời chỉ dẫn của tôi và ở lại trong phòng.

- Tôi biết, tôi biết, nhưng tôi không thể.

- Tại sao không?

- Bởi vì bà ấy điện thoại cho tôi.

- Ai?

- Amelia Corning.

- Bà ấy muốn gì?

- Bà ấy muốn làm một việc mà không để ai biết.

Mason nhíu mày hỏi.

- Chuyện gì vậy?

- Liệu có tiện nói ở đây không?

- Có lẽ không - Mason nói - Hãy lên phòng của cô đã... xem này, sao cô run thế.

- Tôi biết tôi đang run. Tôi quá lo âu và cảm thấy không bước lên nổi các bậc thang.

Vị luật sư đưa cô đến thang máy rồi ra hành lang. Dell Street nói.

- Đưa tôi chìa khóa mở cửa.

Sau khi vào trong phòng, Mason nói.

- Được rồi, Sue, nói đi.

Sue ngồi xuống, hai tay nắm chặt cặp găng một cách lo âu không ý thức.

- Nói đi - Mason thúc giục - chúng ta không có mấy thời gian.

Sue nói :

- Bà ta điện thoại cho tôi và bảo tôi làm đúng như lời bà ta nói. Bà bảo tôi lấy giấy bút ghi tốc ký những chỉ thị của bà.

- Chỉ thị gì?

- Tôi có ghi trên tập giấy nhưng tôi vẫn nhớ như in trong đầu. Bà bảo tôi đến văn phòng một hãng cho thuê xe tự lái lấy cách đây bốn khu phố, và thuê một chiếc xe, sau đó lái đến đường Mulholand Drive và tới một ngã tư bà đã tả, sau đó đi tiếp ba phần mười dặm tới một trạm xăng. Tại trạm xăng tôi đi tiếp hai phần mười dặm đến một khu đất rộng và tới đậu xe tại đó. Sau đó tôi đi bộ trở lại trạm xăng và hỏi mua một can xăng bốn lít. Bà dặn tôi mua can xăng, trả tiền rồi đem về xe. Đó là việc thông thường mà người lái thường đề phòng cho những trường hợp khẩn cấp hết xăng dọc đường.

- Nhưng tại sao phải làm việc này? - Mason hỏi.

- Bà ta nói bà muốn tôi lái xe đưa bà đến Mojave và bà không muốn ai biết. Bà nói bà bắt buộc phải tra hỏi một người ở Mojave trước khi nhà băng mở cửa vào ngày mai.

- Bà ta có nói tại sao không?

- Không.

- Thế có nói đến tên người đó không.

- Không?

- Thế cô mặc những quần áo đó để làm gì?

- Bà ta nói tôi kiểm lấy một cái nón đàn ông rộng vành để đội, và mặc quần dài, áo len và áo mưa. Tôi phải đi giày thấp gót để có thể dễ bước nhanh khi cần. Bà ta đã nói những điều thật tốt với tôi. Bà nói đã kiểm tra kỹ về tôi và rất thích về sự công bằng vô tư thẳng thắn và sự trung thành của tôi đối với công ty. Bà nói sẽ đuổi Endicott Campbell và tôi sẽ thế nào chỗ đó. Bà nói...

- Không cần để ý chuyện đó - Mason nói - Hãy nói với tôi những gì đã xảy ra. Bà ta có chỉ thị gì thêm không và cô đã làm gì?

- Tôi đã làm đúng như lời bà ta nói. Tôi biết ở đây có một cái tủ mà mấy người bồi phòng cất quần áo cũ và tôi biết có một người có chiếc nón rộng vành, tôi hỏi mượn. Sau đó tôi đến đường Mulholand Drive sớm hơn giờ đã định hai mươi phút. Tôi đậu xe đi lại trạm xăng, lấy một can xăng và trở lại chỗ cũ đợi và đợi, đợi mãi.

- Thế người bán xăng cho cô không đưa giùm cô trở lại xe bằng xe của ông ta sao?

- Không. Bà Corning dặn nếu có xảy ra như vậy thì từ chối. Bà nói bà không nghĩ ông ta sẽ làm như vậy, hơn nữa lúc đó chỉ có một mình ông ta trực ở cây xăng.

- Ông ta có đề nghị giúp cô không?

- Ông ta rất muốn nhưng ông ta nói có một mình. Nếu có hai người ông ta sẽ đưa tôi đi giùm. Ông ta còn định đóng cửa trạm xăng để đưa tôi đi nhưng tôi cản lại.

- Còn chiếc xe thuê ra sao? - Mason hỏi.

- Tôi đợi và đợi cho đến khi không thấy bà ấy đến tôi đem xe trả lại và trả tiền thuê. Bà bảo tôi làm như vậy trong trường hợp bà không đến gặp tôi được vào lúc bảy giờ năm mươi. Bà nói rằng nếu bà không đến vào giờ đó thì hãy trở về nhà và trả xe. Tôi hỏi bà về can xăng thì bà dặn kỹ tôi hãy đem trả lại trạm xăng chứ không được quăng nó ở dọc đường.

- Cô lấy tiền đâu để trả tiền xe?

- Người đàn bà đã đưa tiền chi phí cho tôi khi tôi làm việc ở văn phòng hôm sáng thứ Bảy. Bà Corning bảo tôi sử dụng tiền đó và bà ta sẽ bồi hoàn.

- Bà ta hẹn cô tại điểm hẹn lúc mấy giờ? - Mason hỏi - Tại điểm hẹn ở Mulholand Drive?

- Bà ta không nói rõ. Bà bảo tôi phải có mặt ở đó ít nhất là trước bảy giờ mười lăm và đợi cho đến đúng bảy giờ năm mươi. Bà nói sẽ đến gặp tôi trong khoảng thời gian đó.

- Bà ta gọi điện thoại khi nào?

- Khoảng... khoảng năm giờ bốn lăm.

Mason liếc nhìn Della Street.

- Như vậy không lâu sau khi chúng ta nói chuyện với bà ấy.

- Bà ta có nói với tôi rằng bà có nói chuyện với ông trên điện thoại. Tôi hỏi bà có biết ông ở đâu không vì tôi cần gặp thì bà trả lời là không và bảo ông đã rời thành phố và đã gọi điện thoại cho bà.

- Cô có chắc chắn là giọng nói bà ta trên điện thoại không? - Mason hỏi.

- Vâng, chắc chắn. Bà ta có giọng nói đặc biệt và tôi phân biệt rất rõ giọng nói qua điện thoại. Tôi chắc chắn là bà ta.

- Cô trả xe và đi bộ từ hãng cho thuê xe về đây?

Cô gái do dự.

- Phải không?

- Không, ông Mason, đáng nhẽ không nên, nhưng tôi thấy khó chịu quá... Tôi dừng ở tiệm rượu và tôi vào uống một ly. Tôi cần phải uống.

- Thiên hạ thấy cô không?

- Vâng, người bán rượu rất dễ thương. Thịnh thoảng tôi có ghé qua.

- Cô ở đó trong bao lâu?

- Không lâu, khoảng mười, mười lăm phút.

- Rồi cô về đây?

- Vâng.

Mason nhíu mày.

- Sự kiện chẳng có ý nghĩa gì cả - Ông ta nói - Cô không kết hợp được để nó có ý nghĩa... Thế bà Corning có nói gì với cô về bà em gái hoặc người đại diện thương mại từ Nam Mỹ đến không?

- Không - Sue nói.

- Nghe đây, Sue - Mason nói - Bà ta từ Nam Mỹ tới. Bà ta đã không ở trong xứ nhiều năm. Bà ta không thể chỉ thị cho cô với những chi tiết như vậy được. Bà ta không thể biết về khoảng cách cũng như việc nhân viên trạm xăng chỉ có một mình được, hoặc...

- Ô, có thể chứ - Sue ngắt ngang - Bà ta nói bà đã quan hệ với một văn phòng thám tử và những sự việc này rất rắc rối nhưng sẽ rất phù hợp vì cần thiết. Bà nói những kẻ âm mưu cướp tiền của công ty sẽ họp mặt nhau bàn luận và chúng tôi sẽ bước thẳng vào gặp họ. Bà nói lúc ông trở về thành phố chúng ta sẽ có đủ bằng chứng mà ông cần thiết... Và đó chính là bà Corning. Tôi biết giọng nói của bà ta, không thể nhầm lẫn được.

Mason nói.

- Tôi e rằng hoặc cô là một kẻ đại dốt dễ tin, hoặc bà Corning dẫn thân vào nguy hiểm mà có thể sẽ bị thương và với biến cố đó cô thực sự sẽ bị rắc rối.

- Nhưng, ông Mason, tôi làm sao được? Tuyệt đối mọi chuyện tùy thuộc ở sự trung tín và hậu thuẫn của bà Corning. Tôi không thể làm gì khác hơn... Bà ta nói các thám tử cho biết không còn nhiều thì giờ. Bà nói có thể thưởng mười ngàn đô-la nếu họ đã báo cáo sớm hơn và trước khi ông điện thoại cho bà ta. Bà nói bà nghĩ rằng ông đã có mặt ở Mojave.

Bất chợt Mason bước tới lui trong phòng, nhíu cặp mắt tập trung tư tưởng.

- Có chuyện gì vậy? - Sue Fisher hỏi - Ông có nghĩ rằng...

Della Street, biết thói quen suy nghĩ của ông ta, nên đưa ngón tay lên miệng ra dấu cho Sue im lặng.

Sau khoảng hai phút Mason chợt lên tiếng.

- Được rồi, Sue, cô có thể vẽ chính xác nơi cô đã đậu chiếc xe không?

- Dĩ nhiên. Bà ta đã tả cho tôi khoảng cách và tôi đã ghi tốc ký và ...

- Bản ghi ở đâu?

- Ngay đây.

- Cô đã dịch ra chưa?

- Chưa.

- Cô có máy chữ không?

- Có.

- Cô hãy dịch ra - Mason nói - Nhanh, ngay lập tức. Sau đó ngồi lại ở phòng này. Không đi đâu hết ngoại trừ tôi nói với cô. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.

Thúc giục bởi cung cách khẩn cấp của ông ta, Sue Fisher mở máy chữ gõ liên tục trên giấy bản chỉ thị hướng dẫn.

Mason nghiên cứu tờ giấy một lát, gấp lại đút vào túi và nói với Della Street.

- Đi thôi, Della.

- Tôi chờ ở đây à? - Sue Fisher hỏi.

- Ngay tại đây - Mason nhấn mạnh - Nếu bà Corning điện thoại, hãy hỏi xem bà ta ở đâu, sau đó gọi cho Paul Drake và nói cho ông ta biết. Trong khi đó, tôi sẽ điện thoại cho Paul Drake cho người bảo vệ cô tại đây.

- Nếu bà ta điện thoại bảo tôi đi theo bà ta thì sao và...

- Xem bà ta ở đâu, điện thoại cho Drake, rồi làm đúng như bà ta bảo. Nếu thấy có một người đàn ông theo sau cô, đừng sợ, đó là người của Drake.

Mason giục Della Street đi nhanh tới thang máy, Mason ngừng lại bên buồng điện thoại để chỉ thị cho Paul Drake sau đó vội vã ra xe.

- Chúng ta đi đến đó hả? - Della Street hỏi.

Mason gật đầu.

- Tại sao? Anh định tìm kiếm cái gì?

- Chúng ta hy vọng có thể kịp thời chặn đứng một vụ sát nhân.

- Anh, anh nghĩ rằng... anh muốn nói...?

- Đúng như vậy. - Mason trả lời.

Bình thường, Mason rất thận trọng an toàn trong việc lái xe, nhưng bây giờ Mason vội nhanh vượt tốc độ trong đám xe cộ qua lại.

- Anh có thể bị cảnh sát gọi. - Della Street báo động với Mason khi thấy xe vội qua đèn đỏ.

- Như vậy càng tốt - Mason nói - Chúng ta sẽ mời luôn cảnh sát vào vụ này và đưa họ đến luôn.

Nhưng không có người cảnh sát nào. Vị luật sư lái xe đến đường Mulholand Drive và bắt đầu kiểm tra khoảng cách.

- Đây là trạm xăng. - Della Street nói.

Mason mím môi, gật đầu một cách tức giận, giảm vận tốc và từ từ đi tới.

- Khoan đã, khoan đã - Della Street nói - Chỗ đó đây, chỗ cô ta đậu xe.

- Tôi biết - Mason nói - Tôi không muốn để xe chúng ta đậu tại đó.

Ông ta lái tiếp đến một trăm thước nữa và tìm chỗ đậu xe. Ông lấy chiếc đèn bấm ra khỏi hộc găng tay trong xe.

- Đi thôi, Della.

Vị luật sư bước nhanh khiến Della như muốn phải chạy theo. Họ đến một khu đất trống bên đường mà ở đó vẫn còn dấu vết bánh xe trên mặt đất.

Ánh sáng đèn bấm của Mason quét ngang qua các bụi rậm.

- Thực sự, anh muốn tìm kiếm cái gì? - Della Street hỏi.

Bất chợt ánh đèn bấm trả lời câu hỏi khi dừng lại trên một can xăng màu đỏ nằm trong bụi rậm.

- Chiếc can xăng - Della Street nói - Chắc can đã hết xăng.

Mason gật đầu.

- Chúng ta đến lấy chứ? Và...?

- Không, đừng dừng đến - Mason nói - Lối này, Della.

Trên lối đi, xe cộ qua lại nhiều lần làm thành hai đường rãnh song song. Mason dẫn đường tới một nơi rộng rãi ngay bên cạnh đường rãnh. Nơi này các cặp tình nhân thường đậu xe lại và khi ra về, lái xe quẹo vòng tròn trở ra xa lộ, tạo nên một khu đất tròn mà cây cối không mọc lên được.

Mason tắt đèn bấm và lắng tai nghe.

Ngoài xa lộ thỉnh thoảng tiếng xe vượt qua. Xa nữa là tiếng ồn của thành phố. Trên bầu trời các ánh sao lấp lánh im lìm.

- Thật là đẹp. Một vị trí lý tưởng - Della nói - Nơi này thật...

Cô chợt ngừng ngang và định kêu thét lên.

Ánh sáng đèn bấm trên tay Mason quét ngang qua một thân hình nằm ngửa trong tư thế đã chết.

Mason tiến lại gần hơn.

Không khí đầy mùi dầu xăng.

Ánh sáng đèn bấm trên tay vị luật sư dừng lại trên xác người đó.

- Anh, - Della Street nói một cách sợ hãi - Đó là Lowry, Ken Lowry, quản lý mỏ.

Mason gật đầu. Ánh sáng đèn bấm tiếp tục di chuyển.

- Và đây là những sổ sách kế toán - Della Street nói - Tất cả đều ướt sũng dầu xăng.

Mason gật đầu tiến đến bên xác Lowry. Vị luật sư cúi xuống đưa tay bắt mạch.

- Thôi, Della, ta đi - Ông ta nói.

- Chuyện gì xảy ra vậy, anh? Tại sao...?

- Chúng ta quá trễ để ngăn cản một vụ giết người - Mason nói - Chúng ta chỉ đủ thời gian để ngăn cản họ dùng tiêu hủy bằng chứng mà thôi.

- Anh muốn nói họ phóng hỏa?

Mason gật đầu.

- Hãy cẩn thận, Della. Có thể tên sát nhân đang quan sát chúng ta đó.

Mason theo vết chân cũ trở lại đường Mulholand Drive, nắm tay Della Street chạy về chỗ đậu xe và nhảy lên xe lái về trạm xăng.

- Ông có điện thoại không? - Mason hỏi nhân viên trạm xăng.

Người nhân viên gật đầu chỉ về phía điện thoại.

Mason bước vội vào buồng điện thoại, quay số bộ chỉ huy cảnh sát.

- Cho tôi đội hình sự. - Mason nói.

Một lát sau khi được nối mạch Mason nói tiếp.

- Có đại úy Tragg đó không?

- Ông ta vừa mới tới cách đây một phút và vừa mới đi ra xong. Tôi có thể bắt kịp ông ấy ở hành lang nếu...

- Gọi ông ấy ngay - Mason hét lên - Bảo ông ấy tôi là Perry Mason. Nói với ông ấy là rất quan trọng.

Mason nghe rõ tiếng kêu lớn bên kia đầu dây “Hãy gọi Tragg lại. Đừng để ông ấy đi mất”.

Vài giây sau, Mason nghe thấy tiếng chân bước đến gần điện thoại và giọng Tragg nói :

- Vâng, Tragg tôi nghe đây.

Mason nói.

- Tôi xin báo cho ông biết, tôi vừa tìm thấy một xác chết.

- Vâng, ở đâu và sự việc thế nào?

Mason nói.

- Xác người ướm đầm dầu xăng và tôi nghĩ rằng kẻ sát nhân định nổi lửa đốt không những xác chết mà cả đồng tài liệu bằng chứng bên cạnh. Tôi sẽ trở lại để cố ngăn cản chuyện này. Hãy cho cảnh sát đến ngay đường Mulholand Drive. Tôi sẽ cố canh chừng. Tôi để cô Della Street ở lại nghe điện thoại. Cô ta sẽ cho biết tôi ở đâu và làm sao tới đó.

Mason trao điện thoại cho Della Street.

- Cô nói chuyện với ông ta, cho ông ta chi tiết. Tôi trở lại.

- Không, không - Della Street nói - Rất nguy hiểm. Anh không thể được... Anh không có vũ khí.

- Nếu các bằng chứng bị thiêu hủy - Mason nói - Thân chủ của chúng ta sẽ bị vào phòng hơi ngạt. Tôi không nghĩ rằng kẻ sát nhân sẽ nổi lửa khi biết rằng có nhân chứng.

- Họ sẽ giết nhân chứng - Della Street nói.

- Cô cứ chỉ đường cho Tragg đến đó - Mason nói - Như vậy tốt hơn. Bảo ông ta cho xe tuần tiểu đến ngay.

Vị luật sư không để cho Della tranh luận hơn nữa, bước nhanh qua trước mặt người nhân viên trạm xăng đang nhìn mình với con mắt lạ lùng. Mason nhảy vội lên xe lái về chỗ đất trống bên cạnh đường, hướng đầu xe về chỗ mảnh đất tròn để cho ánh đèn pha của xe chiếu sáng khu vực đó, sau đó tắt máy xe và hạ kính xe xuống ngồi chờ.

Mason đợi khoảng mười phút mới nghe thấy tiếng còi hụ. Ánh đèn đỏ chớp sáng tiến gần đến xe Mason.

Tiếng còi hụ chợt ngừng. Một viên cảnh sát nhảy ra khỏi xe bước vội về phía xe Mason, trên tay cầm khẩu súng.

- Chuyện gì vậy? - Người cảnh sát hỏi.

Mason nói.

- Tôi là luật sư Perry Mason. Tôi có điện thoại cho đội hình sự và yêu cầu đại úy Tragg đến gấp đây và yêu cầu cho xe tuần tiểu tới ngay. Có một xác chết ở đằng kia cách đường khoảng một trăm thước và ướm sũng dầu xăng. Tôi nghĩ rằng kẻ sát nhân định đốt cháy xác chết nhưng bị ngừng lại vì tôi tới.

- Ô, vậy à? Làm sao ông lại tới đúng lúc như vậy?

- Tôi đang đi tìm kiếm một manh mối. - Mason nói.

- Manh mối gì?

- Manh mối thuộc vấn đề khác, nhưng cũng có thể liên quan tới vụ án mạng.

- Người bị giết là ai, ông có biết không?

- Theo tôi biết - Mason nói - Xác chết là Kenneth Lowry, quản lý một hầm mỏ của công ty Mỏ Mojave Monarch.

Viên cảnh sát do dự một chút rồi nói :

- Ông chờ tại đây, đừng đi đâu và đừng ra khỏi xe.

Viên cảnh sát trở lại bàn luận với người cảnh sát khác, sau đó cầm một chiếc đèn bấm cực mạnh và đi xuống đường, cẩn thận bước sát bên lề để tránh bước chổng lên các dấu vết.

Mason ngồi im lặng chờ.

Khoảng mười hai phút sau tiếng còi hụ lại vọng lên, sau đó chiếc xe cảnh sát tới và dừng lại. Đại úy Traggs nhảy ra khỏi xe tiến lại xe Mason.

- Thế nào ông Mason?

- Tôi báo cáo thấy một xác chết.

- Sát nhân?

- Tôi đoán như vậy.

- Có thấy vũ khí không?

- Tôi không thấy.

- Nhận dạng được không?

- Tôi nghĩ rằng đó là Kennet Lowry, quản lý mỏ Mojave Monarch.

- Ông đã gặp ông ta?

- Vâng.

- Ông gặp ông ta lần cuối vào lúc nào?

- Mới chiều nay. Tôi gặp ông ta lần đầu và cũng là lần cuối.

- Ở đâu?

- Ở Mojave.

- Như vậy ông ta phải theo ông đến đây.

- Có thể ông ta đã đi trước tôi. - Mason nói.

- Vậy thì ông quan tâm đến chuyện gì ở Mojave Monarch?

- Tôi kiểm tra một số dịch vụ tài chánh.

- Cho ai?

- Một thân chủ của tôi.

- Thân chủ là ai?

- Lúc này - Mason nói - tôi chưa thể tiết lộ thân chủ của tôi được. Tuy nhiên tôi cũng báo với ông một điều.

- Điều chi vậy?

- Bà Amelia Corning ở khách sạn Arthenium. Bà ta đã rời khách sạn một cách khá bí ẩn. Bà ta có hẹn gặp tôi lúc bảy giờ ba mươi và bà đã không có đó. Tôi có nhiều lý do để tin rằng sự xuất hiện tức thời của cảnh sát đã cứu bà ta khỏi một vụ ám sát.

Tragg hỏi :

- Xác ở đâu?

- Ngay con đường nhỏ này - Mason nói - Tôi vẫn để đèn pha chiếu sáng con đường, và một trong những nhân viên cảnh sát đã tới đó chắc để canh chừng.

Tragg bước lại chiếc xe tuần tiễu nói chuyện với nhân viên cảnh sát ở trên xe, nói nhỏ ra lệnh cho ông ta rồi trở lại xe Mason.

- Ta đi - Tragg nói với vị luật sư - Ta đi thôi. Hãy cứ để đèn pha chiếu sáng. Nếu ắc quy hết điện ta có thể đổi cái khác tại trạm xăng. Hãy để chiếu sáng trên hiện trường.

Tragg bước lại chiếc xe của mình nói một vài câu, và một người chụp hình mang theo đèn flash và một chuyên viên dấu tay cùng với hộp đồ nghề, bước ra khỏi xe.

Tragg nói với Mason :

- Ông dẫn đường, nhớ đi sang một bên, đừng bước chồng lên các dấu vết.

Mason nói :

- Tôi đã bước qua đây một lần. Khi đó tôi không rõ có xác chết ở dưới ấy. Do đó có dấu vết ở trên đường. Nhưng khi trở lại, tôi đi bên cạnh đường.

- Được rồi - Tragg nói - Các dấu vết của ông đã có ở đây, nhưng cố đừng để lại thêm nữa.

Mason bước trên bờ cỏ bên đường đi về phía bãi trống.

Đèn bấm của nhân viên cảnh sát trên xe tuần tiễu chớp lên báo hiệu.

- Phía này. - Nhân viên cảnh sát gọi.

Tragg và nhóm người đi men tới bãi trống chỗ nhân viên cảnh sát đứng.

- Đại úy Tragg đây - Tragg nói - Anh thấy gì?

- Rõ ràng là một vụ án mạng - Người cảnh sát nói - Xác ướt đầm dầu xăng và mấy quyển sổ sách cũng vậy. Có một con dao rọc giấy rõ ràng là vũ khí

giết người. Tôi thấy hình như có người ở quanh đây định đốt cháy nên tôi đứng gác.

- Tốt lắm - Tragg nói, ông ta quay sang Mason - Được rồi, tôi sẽ cho người đưa ông về xe lại. Đừng bỏ đi cho đến lúc tôi hỏi ông.

- Tôi sẽ đến cây xăng - Mason nói - Ông có thể gặp tôi ở đó.

- Tại sao lại đến cây xăng?

- Della Street ở đó.

- Được rồi, đi đến đó thôi, không xa hơn nữa. Hãy ở đó.

Tragg nói với nhân viên.

- Hãy đưa ông ấy về xe, để ông ấy lên xe và lái tới trạm xăng. Nhớ đi bên lề, đừng để lại dấu vết.

Viên cảnh sát nắm cánh tay Mason dẫn đường đi ven theo bờ tường. Khi vị luật sư trở về xe, nhân viên cảnh sát nói :

- Bây giờ ông lái xe về trạm xăng. Tôi sẽ theo sau ông tới đó.

Mason mở máy xe và vọt ra đường Mulholand Drive lái về trạm xăng. Chiếc xe cảnh sát theo phía sau. Khi Mason lái xe vào trạm xăng, chiếc xe cảnh sát quay vòng trở lại.

Nhân viên trạm xăng tiến lại gần thắc mắc hỏi :

- Có chuyện chi vậy?

- Có án mạng ở dưới đường. - Mason nói.

- Trời, chuyện xảy ra thế nào?

- Chẳng ai rõ cả - Mason nói - Có một cái can xăng ở đó. Mới đây ông có bán cho ai một can xăng bốn lít hay không?

- Có - Người nhân viên nói - Cách đây một giờ rưỡi và tôi lấy làm lạ về chuyện ấy.

- Ông bán cho ai?

- Một cô gái đội nón đàn ông và mặc áo mưa. Cô ta kéo mũ xuống che mặt.

- Tóc vàng phải không? - Mason hỏi, liếc nhìn Della Street một cách có ý nghĩa.

- Tôi không rõ.

- Có thể một cô gái tóc vàng, mắt xanh, cao khoảng một mét sáu lăm, độ hăm bảy tuổi phải không?

- Tôi nghĩ cô ta trẻ hơn.

- Trẻ hơn bao nhiêu?

- Tôi cũng chẳng rõ. Có thể cô ta hăm bảy.

- Mắt xanh? - Mason nói.

Nhân viên trạm xăng nhướng mắt.

- Tôi không rõ - Ông ta nói - Tôi không dám chắc.

- Như vậy ông không nhìn rõ cô ta phải không?

- Tôi không nhìn kỹ cô ta. Cô tới nơi và cần một can xăng. Tôi ngạc nhiên về việc cô đội nón đàn ông và... tôi không hiểu chuyện gì xảy ra. Một cô gái đi một mình, xe hết xăng. Tôi muốn đưa cô ta trở lại xe, nhưng tôi ở đây có một mình.

- Phải chăng đó lại là một loại người ngổ ngáo? - Mason hỏi - Loại người lang thang ban đêm ăn mặc quần áo đàn ông?

- Tôi không dám chắc là cô ta mặc quần áo đàn ông. Cô ta đội chiếc nón đàn ông và mặc áo mưa.

- Đó là chiếc nón đàn ông?

- Đúng đó là chiếc nón đàn ông.

- Vành khá rộng?

- Vành rộng và cô ta kéo xuống thấp che mặt.

- Nhưng ông thấy mắt cô ta màu xanh phải không?

- Tôi không biết rõ.

- Ông thề là ông không biết rõ màu mắt của cô gái phải không?

- Tôi chịu, không biết.

- Thôi được - Mason nói - Della hãy nói chuyện với ông ta và ghi lại những lời ông ta nói. Cố ghi lại hình dáng cô gái ông ta tả.

Mason nháy con mắt phải với Delia và quay sang nhân viên trạm xăng.

- Tôi xin phép dùng điện thoại.

Mason bước lại buồng điện thoại gọi Paul Drake.

- Có tin gì về Endicott Campbell không, Paul?

- Chúng tôi chịu không theo dõi nổi. Ông ta không có nhà và chẳng thấy ông ta đâu.

- Cứ cố xem - Mason nói - Khi gặp dừng để mất hút. Đó là quan trọng. Còn bây giờ có chuyện nữa đây, Paul.

- Chi vậy?

- Chúng ta phải tìm cho được Carleton Campbell, đứa bé trai bảy tuổi đang bị cô bảo mẫu Elizabeth Dow đem cất giấu.

- Tôi sẽ cố gắng.

- Cố làm hơn thế nữa - Mason nói - Có một án mạng. Ken Lowry, quản lý Mojave Monarch đã bị giết. Tôi đã nói chuyện với ông ta chiều nay. Sau khi chúng tôi về có lẽ ông ta đã suy nghĩ và khởi hành đi Los Angeles để gặp Endicott Campbell hoặc là ông ta đi Los Angeles để gặp Amelia Corning ở khách sạn Arthenium. Tôi đoán là ông ta đi gặp bà Amelia Corning. Ông ta có thể biết bà Corning đã có mặt ở đây bằng cách nào đó hoặc bà ta đã gọi điện thoại cho ông ấy. Bà Corning đã biến mất. Bà có hẹn với tôi lúc bảy rưỡi và không giữ hẹn. Bà là một người rất đúng hẹn. Tôi muốn anh tìm kiếm cho ra mọi chuyện và làm thật nhanh.

- Vị trí của anh trong vụ này? - Drake hỏi.

- Mới chỉ ở giữa thôi - Mason nói - Tôi nghĩ rằng có vẻ đang chơi trò đuổi bắt với hung thủ nhưng vẫn chưa rõ hung thủ là ai.

- Nhưng anh có nghi ngờ chứ?

- Tôi có một nghi ngờ - Mason nói - Nhưng tôi cần có bằng chứng. Còn về bà em của Amelia Corning và tay đại diện thương mại Nam Mỹ, họ đã tới và ở khách sạn Arthenium. Thấy rõ một điều là bà em, Sophia Elliott đã làm chủ gia đình hoặc là muốn như vậy. Tôi không nghĩ rằng bà Amelia Corning quen chịu đựng như vậy. Ngoài ra còn vài điều làm tôi ưu tư. Tôi không nghĩ rằng bà Amelia Corning mong đợi bà em và Alfredo Gomez viên đại diện thương mại, đến gặp. Có lẽ họ đã tự ý đến.

Tôi có hé mở cho cảnh sát biết nơi ở của bà Amelia Corning. Tôi đã nói với họ bà ta đang ở trong tình trạng nguy hiểm và có thể bị ám sát. Như vậy sẽ kích thích cảnh sát trong vụ này.

- Anh có nghĩ bà ta gặp nguy hiểm không?

- Tôi không rõ. - Mason nói.

- Nếu cảnh sát dính vào việc này - Drake nói - tôi sẽ rất khó làm việc vì họ sẽ bọc xung quanh tôi.

- Đúng như vậy - Mason nói - Thôi hãy cố gắng lên.

Vị luật sư cúp điện thoại và gọi tiếp cho hãng tắc xi yêu cầu cho một xe đến trạm xăng.

Mason quay sang Della, sau khi đã xong công việc trở lại đứng bên cạnh vị luật sư.

- Della, tôi được lệnh cảnh sát không được rời khỏi đây. Nhưng không có ai ra lệnh đó với cô. Tôi đã gọi tắc xi đến đợi ở đây. Cô hãy lấy xe tôi và đi ngay.

- Đi đâu?

Mason nói :

- Della, đây là điều quan trọng. Tôi không muốn cảnh sát họ đến gặp Sue Fisher sớm và tôi cũng không muốn cô ta đi trốn vì làm như vậy chứng tỏ cô ta có tội. Bây giờ coi như cô nhận lệnh của tôi đi tìm bà Corning, vậy thì cô đi đâu?

- Tôi không biết.

- Đó là một vấn đề - Mason nói - Nhưng chúng ta phải ghi nhớ trong đầu là bà ta rất quan tâm đến Mojave, và vụ ám sát Ken Lowry mang ý nghĩa rất sâu sắc. Bây giờ cô đến gặp Sue Fisher và đưa cô ta đi cùng cô để cô ta cho cô biết thêm các chi tiết cần thiết và khởi hành đi Mojave. Tôi biết cô mệt. Các cô có thể nghỉ ở nhà trọ dọc đường, nhưng cẩn thận khi sử dụng tên đăng ký. Và hôm sau cô có thể tới Mojave quan sát. Hy vọng có một sự may mắn. Một sự may mắn là cô có thể tìm ra điều gì đó.

- Anh muốn trì hoãn phải không? - Della Street hỏi.

Mason nói.

- Suyt, Della. Cô không nên đi đến kết luận vội. Tôi chỉ yêu cầu cô đi tìm bằng chứng. Tôi nghĩ rằng cô có thể đến đó ở Mojave, chiến đấu và hoàn tất công tác.

- Anh có cần tôi báo cáo không?

- Cứ theo diễn tiến mà báo cáo. - Mason nói - Tối nay khỏi cần báo cáo.

Cô còn khá tiền không?

- Không nhiều lắm.

Mason lấy ví, rút ra hai tờ một trăm đô-la.

- Được rồi, giữ lấy xài tạm.

- Không có xe anh làm sao?

- Không sao - Mason trả lời - Tôi sẽ thuê xe. Cô cứ lấy xe tôi đi, đừng e ngại gì cả. Nhớ điện thoại cho tôi theo từng diễn tiến.

- Và nếu cảnh sát chặn tụi tôi?

- Cô có thể nói với Sue Fisher rằng một vị luật sư sẽ không muốn thân chủ của mình nói bất cứ điều gì, trừ khi có sự hiện diện của ông ta, và ông ta muốn được nói chuyện với thân chủ của ông ta để được biết rõ sự việc trước khi thân chủ nói bất cứ điều gì với cảnh sát.

- Tôi hiểu - Delia nói - Hãy chúc tôi may mắn.

- Lên đường thôi. - Mason nói.

Della Street bước lại xe của Mason, nhảy vào ghế ngồi và vọt xe đi.

CHƯƠNG 9

Đồng hồ tính tiền tắc xi chỉ chín đô-la tám mươi xu khi Tragg trở lại gặp Perry Mason.

- Tôi không được vui lắm về chuyện này, ông Mason. - Tragg nói.

- Chẳng ai vui về một án mạng cả. - Mason nói.

- Tôi muốn nói là không vui vì thấy ông dính vào chuyện này.

- Tôi không dính dáng gì về vụ án mạng cả. - Mason nói.

- Đó là ý nghĩ của ông. Còn riêng tôi, tôi nói với ông một điều là sớm muộn gì thì sự việc cũng được đưa ra ánh sáng. Chúng tôi sẽ tìm hiểu tại sao ông lại đến đó và tìm ra tử thi.

- Tôi nói với ông rằng tôi không tìm kiếm tử thi. - Mason nói.

- Thôi, chúng ta không cần đề cập trở lại nữa. Ông đi đi.

Mason chui vào xe, gạt đầu ra hiệu cho tài xế.

- Trở về Hollywood.

Khi xe tới Hollywood, Mason nói địa chỉ chung cư Sue Fisher và hỏi người tài xế.

- Có một văn phòng cho thuê xe cách chung cư đó khoảng ba hay bốn khu phố, ông có biết không?

Suy nghĩ một chút, người tài xế gạt đầu.

- Có một chi nhánh của hãng “Chúng ta thuê xe M” nằm trên đại lộ cách đó khoảng ba khu phố rưỡi.

- Đến chỗ đó xem. - Mason nói.

Người tài xế lái xe đến tận cửa. Mason bước vào và nói.

- Tôi muốn thuê xe.

- Chúng tôi sắp đóng cửa, và công việc hôm nay quá bận rộn. Đây là một chi nhánh của văn phòng chính. Chúng tôi có một chiếc xe vừa trả xong. Nó chưa được kiểm tra lại nhưng tôi chỉ cần đổ thêm xăng là chạy được thôi.

Nếu ông muốn trả xe trước chín giờ sáng mai thì phải trả tại một trong những văn phòng khác. Tôi sẽ đưa cho ông địa chỉ ghi trên phiếu.

- Tôi chỉ cần mượn xe thôi. - Mason nói.

- Ông có bằng lái xe chứ?

Mason đưa cho xem bằng lái và dùng thẻ tín dụng để tính tiền, sau đó ra trả tiền tắc xi.

- Vừa đúng lúc tôi đóng cửa - Người cho thuê xe nói - Suốt ngày bận rộn quá. Tôi còn phải mất mười lăm hai mươi phút nữa làm việc ngoài giờ để gửi các sổ sách đi.

- Cho thuê được nhiều không?

- Cũng khá.

- Ông không có nhiều xe à?

- Ở đây không có nhiều. Đây là chi nhánh. Trên thực tế chúng tôi luôn túc trực ở đây một xe và chúng tôi điện thoại đi văn phòng khác để lấy xe thay thế. Chỉ cần điện thoại, mười phút sau là có xe, đôi khi sớm hơn.

- Ông chỉ giữ ở đây có một xe thôi à?

- Đúng vậy. Nhưng không phải lúc nào cũng là chiếc đó đâu.

- Tôi hiểu - Mason nói - Tôi thấy hơi lạ về cách điều hành công việc làm ăn của các ông.

- Trên thực tế - Ông ta nói - Đây là tôn chỉ của hãng. Các đồng nghiệp của tôi thì lại đặt văn phòng ở đâu đó trong thành phố và một nơi ở phi trường. Như vậy muốn có xe ông phải tới tận nơi hoặc yêu cầu đưa xe đến. Như vậy hơi trở ngại khi trả xe. Chúng tôi có ý nghĩ khác. Chúng tôi đặt rất nhiều chi nhánh quanh thành phố. Ông có thể lấy xe ngay tại đây hoặc giao tận nơi cho ông trong vòng mười phút và đưa cho ông danh sách các địa chỉ trả xe. Ông có thể trả xe ở bất cứ nơi nào quanh thành phố.

- Ý kiến hay - Mason nói.

- Tôi thấy rất thuận lợi - Ông ta nói - Tôi có ga ra ở đây, để tôi đổ xăng cho ông đi.

Khi xe được đem đi đổ xăng, Mason bước vào phòng điện thoại gọi cho Paul Drake.

- Paul, tôi có một chiếc xe cần được xem xét rất kỹ càng bởi một tay chuyên viên. Tôi muốn có một tay chuyên nghiệp kiểm tra bằng kính lúp.

- Tìm gì vậy?

- Vết máu, dấu tay, mọi thứ.

- Được rồi - Drake nói - Có một tay chuyên viên làm việc cho phòng thí nghiệm của cảnh sát, đôi lúc ông ta có làm cho tôi vài việc. Có lẽ ông ta đi ngủ rồi, tôi sẽ gọi ông ta nếu anh muốn.

- Ông ta giữ mồm giữ miệng chứ?

- Ừ.

- Ông ta sẽ đồng ý làm cho anh à?

- Không làm cho tôi mà làm cho năm mươi đô-la.

- Và làm đêm.

- Làm đêm luôn.

- Được rồi - Mason nói - Cứ gọi ông ta dậy và xuống chờ tôi dưới đường. Tôi sẽ lái xe qua đón.

- Bao lâu?

- Mười lăm phút.

- Được rồi, tôi sẽ sắp xếp mọi chuyện - Drake nói - Tôi sẽ có mặt ở dưới đường.

- Thế có tin tức gì về Amelia Corning không?

- Có, tôi vừa mới có được đầu mối. Có một gã thuộc nhóm khuân vác được trả hăm lăm đô-la để đưa bà Corning xuống dưới nhà cùng với chiếc xe lăn bằng thang máy vận chuyển hàng hóa. Bà ta bảo rằng bà muốn đi mà không để ai thấy. Bà có chút công việc phải đi kiểm tra.

- Giờ nào, Paul?

- Sáu giờ ba mươi.

- Phải rồi. - Mason nói.

- Như vậy là thế nào?

- Bà ta có hẹn với tôi lúc bảy giờ ba mươi và bà ta rất đúng giờ. Bà ta tính có thể trở về trước bảy giờ ba mươi.

- Đúng vậy. Bà ta đã dự trù như thế. Bà sắp xếp với gã điều khiển thang máy vận chuyển hàng hóa yêu cầu gã có mặt ngay tại cửa thang máy lúc bảy

giờ hai mươi để đưa bà ta trở về phòng. Nhưng gã chờ đến mười phút cũng không thấy bà ta có mặt.

- Và bà ấy đã ra đi lúc sáu giờ ba mươi?

- Đúng vào khoảng giờ đó. Hẳn ta nói có thể hơi sớm hơn, khoảng sáu giờ hăm lăm.

- Hẳn ta có kể lại chuyện đó với cảnh sát không?

- Cảnh sát chưa hỏi. Hình như họ chưa quan tâm đến. Người của tôi không thấy cảnh sát có dấu hiệu quan tâm. Bà em của Amelia Corning có vẻ cố thủ trong nhà và không quan tâm gì đến việc ra đi và trở về của bà Corning cả.

- Như vậy càng tốt - Mason nói - Rõ ràng là chúng ta đã đi trước cảnh sát một bước. Anh thử hỏi các tắc xi đậu trước khách sạn Arthenium xem sao và...

- Đã làm rồi - Drake nói - Kể cả người gác cửa khách sạn vì ông ta rất thân thiện với các tài xế tắc xi.

- Thế có một chiếc xe được gọi ra cửa sau thì sao?

- Tôi đã sử dụng điện thoại - Drake nói - Gọi tất cả các hãng xe tắc xi và không có chiếc xe nào đến đó vào giờ ấy cả. Do đó bắt buộc phải là chiếc xe tư.

- Phải là xe tư? - Mason nói.

- Bắt buộc!

- Được rồi, tôi đi đây - Tôi muốn xe được kiểm tra dấu tay, và tôi muốn kiểm tra để lấy tất cả mọi bằng chứng như cảnh sát kiểm tra vậy.

- Như vậy mất thời gian.

- Chúng ta có thời gian.

- Tôi e ngại điều đó. - Drake lo âu.

- Gọi hẳn ta dậy - Mason nói - Tôi sẽ có mặt ở đó, nhớ đeo găng khi tôi đón anh.

Vị luật sư lái chiếc xe thuê đến văn phòng đón Paul Drake. Drake chỉ đường đi và họ đến khu cư xá và lái vào một ga-ra.

- Giới thiệu với anh ông Myrton Abort - Drake nói - Chuyên viên làm việc với phòng thí nghiệm cảnh sát.

- Tôi muốn kiểm tra chiếc xe này - Mason nói - Và không muốn ai biết cả.

- Tôi còn không muốn hơn cả ông nữa - Abert nói - Không phải chuyện ghê gớm chứ?

- Không phải như ông nghĩ đâu. Đó là chiếc xe thuê. Tôi muốn biết ai đã lái nó trước khi các dấu tay bị xóa.

- Nếu cảnh sát họ cũng cần như vậy thì sao? - Abert hỏi.

- Cứ cho họ biết các yếu tố. - Mason nói.

- Nếu vậy tôi phải dùng băng keo trong để lấy dấu tay.

- Cứ việc làm, nhưng đừng để lại dấu vết là ông đã làm việc đó.

- Tôi không hiểu ông làm để làm gì? - Abert nói.

- Đôi khi cảnh sát không chịu chia sẻ tin tức với tôi. Nếu tôi chia sẻ cho họ, tôi sẽ chỉ theo kịp họ chứ không tiến lên trước được.

Abert nghĩ một chút rồi cười và nói.

- Được rồi, tôi có người bạn sẽ đến phụ với tôi. Anh ta sắp tới bây giờ. Tôi phải dựng anh ấy dậy.

Abert đóng cửa ga-ra, bật đèn sáng và bắt tay vào việc.

Mãi cho đến sáng Abert nói.

- Xong rồi, ông Mason. Không có vết máu trên xe. Có một số dấu tay. Có tất cả hai mươi ba dấu tay nhận được trên cánh cửa, trên kính sau và trên kính chiếu hậu. Tôi đã lấy các dấu tay này bằng băng keo trong. Bây giờ chúng ta làm gì?

- Ông phân biệt các dấu tay có giỏi không? - Mason hỏi.

- Khá giỏi.

Mason nói.

- Tôi muốn có bản sao của những dấu tay này.

- Như vậy tôi phải chụp ảnh các dấu tay đã lấy được.

- Phải cần bao lâu?

- Chụp ảnh thì không lâu nhưng rửa và in thì lại là vấn đề khác.

- Được rồi - Mason nói - Ông muốn tự bảo vệ mình cũng tốt thôi. Ông hãy giữ lấy các bức hình chụp và đưa bản chính cho tôi. Ông có thể từ từ rửa ảnh được.

Abert nghĩ một chút rồi nói.

- Như vậy cần thêm ít tiền nữa, ông Mason. Công việc nhiều hơn tôi nghĩ lúc đầu.

Mason đưa thêm cho ông ta hai mươi đô-la.

- Như vậy đủ chứ?

- Đủ.

- Tiến hành thôi. - Mason nói.

Abert bước đến bên một chiếc tủ, lấy chiếc máy chụp dấu tay, đặt bản chính dấu tay trên mặt phẳng đậm màu, điều chỉnh máy ảnh và trong vòng vài phút đã chụp xong tất cả các dấu tay.

- Tất cả xong rồi chứ? - Mason hỏi.

- Rồi.

- Thôi, tôi đi đây. - Vị luật sư nói.

- Phải đây là chiếc xe thuê không?

- Đúng.

- Ông thông cảm, tôi phải bảo vệ lấy mình trong những việc như thế này - Abert nói - Nhưng không sao, đây chỉ là việc riêng tư, hơn nữa tôi đã có sổ xe và các chi tiết và...

- Chắc chắn tôi không bao giờ yêu cầu ông làm những gì gây nguy hại cho ông - Mason nói - Ông có quyền làm việc thêm ngoài giờ mà.

- Cảm ơn. Tôi muốn mọi chuyện cần được thẳng thắn. - Abert nói.

- Chúng ta đã thẳng thắn với nhau. - Mason nói.

Abert nhìn đồng hồ nói.

- Còn khoảng hai tiếng đồng hồ để chợ mắt trước khi đi làm.

- Ông thật may mắn. - Drake nói.

- May mắn cái gì?

- Có hai giờ chợ mắt. - Drake nói.

Mason cười, mở cửa xe ngồi vào tay lái.

- Đi thôi, Paul.

- Đi đâu? - Drake hỏi khi xe de ra khỏi ga-ra.

- Về giường ngủ. - Mason trả lời.

- Câu nói thật tuyệt diệu.

- Chúng ta ghé qua văn phòng của anh xem có chuyện gì xảy ra không, và xem có ai liên hệ thêm trong vụ này không. - Mason nói.

- Sao không gọi điện thoại?

- Được, chúng ta gọi điện thoại vậy.

Họ ngừng ở một buồng điện thoại. Drake gọi máy và trở lại lắc đầu.

- Chẳng có chi cả - Drake nói - Họ vẫn chưa tìm ra được Endicott Campbell. Vẫn không thấy dấu vết của cậu bé và cô bảo mẫu. Cảnh sát đã quần khắp Mojavo để lấy thêm chi tiết về Ken Lowry. Và thêm nữa là cảnh sát vẫn chưa quan tâm đến Amelia Corning. Chúng ta đã có tin tức trước họ.

- Thôi được - Mason nói - Như vậy còn hai tiếng rưỡi. Chúng ta chẳng cần phải dậy sớm hơn hai chuyên viên dấu tay.

CHƯƠNG 10

Perry Mason thức dậy lúc bảy giờ bốn lăm. Cạo râu, tắm rửa thay quần áo, không ăn sáng, chỉ ngừng lại ở cửa tiệm mua hai chục trái táo rồi lái chiếc xe thuê đến trước cửa một trường trung học. Mason đậu xe sát lề đường và xì bánh xe phía trước bên phải cho đến khi bánh xe xẹp lép, rồi đứng chờ đám học sinh đang cười đùa đi tới.

- Các em có muốn làm chút việc được trả công hai mươi đô-la không?

Đám học sinh nhìn Mason với con mắt nghi ngờ.

- Đây là chìa khóa xe - Mason nói - Tôi có hẹn và không muốn mất thì giờ thay lốp xe. Tôi cũng không biết cách thay lốp và cũng chẳng biết dụng cụ để ở đâu. Đây là chìa khóa xe và đây là hai mươi đô-la. Tôi lại đằng kia uống ly cà phê, các em giúp giùm nhé.

Mason đặt tờ giấy bạc hai mươi đô-la trên ghế xe và bước qua đường tới quán cà phê.

- Các em cứ tự nhiên ăn táo để trong xe nghe.

Đám trẻ bu lại quanh xe làm việc.

Sau khi uống xong tách cà phê, Mason trở lại đã thấy xe được thay bánh xong. Một cậu học sinh đứng gần nói.

- Cám ơn ông. Đáng nhẽ chúng tôi không nên tính tiền ông quá đắt như vậy.

- Không sao - Mason trả lời - Đó là ý kiến của tôi.

Khi đó một đám đông khác tiến lại gần, bất ngờ một cậu trong đám nói.

-Ồ, tôi đã gặp ông ở đâu... À tôi nhớ ra rồi, tôi đã thấy hình ông trên báo. Có phải ông là luật sư Perry Mason không?

- Đúng vậy - Mason mỉm cười ngồi vào tay lái và mở cửa xe để tiếp chuyện với đám học sinh khoảng bốn năm phút, sau đó đóng cửa xe và lái về văn phòng.

Tới nơi Mason nhảy vội ra khỏi xe và nói với nhân viên phụ trách bãi đậu.

- Tôi quá bận, ông đậu giùm xe vào chỗ của tôi. Cảm ơn nhiều lắm.

Mason chạy vội đến thang máy.

Ông ta ghé vào văn phòng Drake.

- Paul đã đến chưa? - Mason hỏi cô tổng đài.

- Chưa.

- Bảo ông ta lên gặp tôi khi ông ấy đến.

Mason trở lại văn phòng của mình. Khi đi qua phòng tiếp khách, Mason nói với cô trực tổng đài.

- Có lẽ Della Street không có mặt suốt ngày nay. Tôi sẽ làm việc một lúc, nhưng cô cho hủy bỏ tất cả các buổi hẹn của tôi trong ngày.

- Vâng. - Cô nhân viên trực tổng đài trả lời - Có vụ án mạng nữa sao luật sư?

- Tôi nghĩ như vậy. - Mason trả lời.

- Và ông có liên quan tới?

Mason mỉm cười.

- Chúng ta có một thân chủ có thể liên quan tới.

Mason bước về phòng làm việc, ngồi xuống, nhắc điện thoại nói.

- Gertie, tôi muốn gọi phòng cao cấp ở khách sạn Arthenium. Tôi muốn nói chuyện với bất cứ ai trả lời ở đầu dây. Tôi e rằng ngày hôm nay chúng ta rất bận rộn. Chúng ta phải làm việc với sự vắng mặt của Della và...

-Ồ, không. Cô ấy vừa mới tới. - Gertie nói.

- Cái gì? - Mason kêu lên và đứng dậy.

- Cô ấy vừa mới tới.

Mason cúp điện thoại, bước nhanh qua phòng ngoài và giơ tay kéo mạnh cửa, đúng vào lúc Della cũng định mở cửa.

Della ôm chầm lấy Perry Mason.

- Trời ơi, Della, tôi rất mừng gặp cô dù biết rằng là tin xấu.

- Vâng tin xấu. - Della Street nói.

- Chuyện ra sao?

- Tôi ở văn phòng Biện lý từ sáu giờ sáng nay - Della Street nói - Chúng tôi bị dựng dậy khỏi giường từ sớm bởi cảnh sát quận Keru. Ông bạn chúng

ta, Đại úy Tragg của Đội Hình sự hỏi cung tôi rất chi tiết.

- Cô nói gì với ông ta? - Mason hỏi.

- Tôi nói sự thật.

- Tất cả à?

- Tôi có tránh né vài điều, nhưng tôi chưa bao giờ thấy Đại úy Tragg quan tâm kỹ đến như vậy. Hơn nữa viên phó biện lý lại quá gay gắt.

- Họ không có quyền giữ cô. - Mason nói.

- Đó chính là điều tôi đã nói với họ. Nhưng họ bảo rằng tôi có thể là một nhân chứng cụ thể, có thể là trợ giúp và xúi giục phạm tội, có thể là tôi đã che giấu bằng chứng... Ồ, họ nói nhiều điều lắm.

- Còn Sue Fisher đã khai những gì? - Mason hỏi.

- Tôi không rõ - Della Street nói - Họ đưa cô ta vào phòng riêng từ khi họ bắt chúng tôi và không để cho chúng tôi có cơ hội gặp nhau. Họ đưa cô ta lên một xe và tôi lên một xe và họ hỏi cung chúng tôi ở phòng riêng.

- Tôi nghĩ rằng sẽ có chuyện rắc rối. Sóng gió đã bắt đầu nổi lên.

Gertie ở tổng đài đã báo hiệu trên chuông điện thoại, nhưng cửa phòng Mason đã được mở ra và Đại úy Tragg đứng mỉm cười trước cửa.

- Chào ông Mason - Ông ta nói, và quay sang Della Street cúi đầu nói - Tôi đã được gặp cô sáng nay, cô Della.

- Vâng. - Della nói.

- Xin lỗi, tôi đã vào đột ngột - Tragg nói - Tôi muốn ông xem lại một vài đoạn trong Bộ luật Hình Sự.

- Vậy sao? - Mason hỏi.

- Những đoạn nói về che giấu bằng chứng, tòng phạm và những điều đại loại như thế. Nhưng ngay bây giờ thì tôi chưa nói về những điều luật đó.

- Tại sao? - Mason hỏi.

- Bởi vì - Tragg vừa nói vừa cười - tôi biết rằng ông đã quá quen thuộc, ông luật sư, và ông cũng hiểu rõ hậu quả nếu nó không được tôn trọng.

- Vậy thì ông đến đây với mục đích gì? - Mason hỏi.

- Ngay bây giờ - Tragg nói - Mục đích của cuộc thăm viếng của tôi là yêu cầu ông cho tôi bắt giữ chiếc xe mà ông đã thuê đêm qua của hãng “Chúng ta

thuê xe M"... và tôi muốn hỏi ông tại sao ông lại thuê đúng chiếc xe đặc biệt đó.

- Chiếc xe nào đặc biệt? - Mason hỏi.

- Chiếc xe mà ông thuê.

Mason mỉm cười.

- Lý do mà tôi thuê xe là bởi vì Della Street có việc phải làm và ông ra lệnh cho tôi phải ở lại trạm xăng. Do đó tôi phải gọi tắc xi để đưa tôi về thành phố sau khi ông đã thẩm vấn tôi xong tại trạm xăng. Việc tiếp tục sử dụng tắc xi quá tốn kém, không ai làm như vậy.

- Tôi nghĩ rằng - Tragg nói - Ông đã biết chiếc xe ông thuê chính là chiếc xe mà thân chủ của ông, cô Sue Fisher, đã thuê từ trước và lái tới nơi mà xác của Ken Lowry đã được tìm thấy.

- Không! - Mason kêu lên ngạc nhiên.

- Ông không biết điều đó à?

- Làm sao tôi biết được?

- Ông đã thuê xe ở cùng một hãng.

- Vâng - Mason nói - Tôi nghĩ rằng đó là nơi cho thuê xe gần nhất tính từ trạm xăng mà ông ra lệnh giữ tôi ở lại.

- Tôi hiểu - Tragg nói - Nói một cách khác, đó là một sự trùng hợp.

- Ông có thể nói như vậy. - Mason nói.

- Chưa chắc - Tragg nói - Tôi biết chắc rằng Biện lý sẽ không nghĩ như vậy.

- Được thôi - Mason nói - Ông muốn đem chiếc xe đi xin ông cho tôi tờ ghi nhận, tôi sẽ ghi số dặm đường đã đi trên đồng hồ và tôi sẽ gọi cho hãng xe. Ông có thể báo với họ rằng cảnh sát đã giữ chiếc xe và đọc cho họ biết số dặm đường ghi trên đồng hồ. Tôi không muốn trả tiền thuê xe để cảnh sát sử dụng.

- Lễ dĩ nhiên - Tragg nói - Chúng tôi luôn luôn vui lòng cộng tác với ông.

- Cảm ơn.

- Và nếu khi - Tragg nói tiếp - chúng tôi lấy dấu tay trên xe mà khám phá ra rằng tất cả các dấu tay đã được xóa đi thì đó sẽ là một tình trạng hết sức đáng nghi ngờ, ông luật sư ạ. Tôi nghĩ rằng ông hiểu rõ điều đó.

- Tôi không cho rằng đó là một tình trạng nghi ngờ - Mason nói - Nhưng tôi chắc rằng khi công tố viên làm việc đó sẽ thấy rõ được vấn đề.

- Và nó sẽ đưa ông đến tình trạng khó khăn. - Tragg nhận xét.

- Có thể. - Mason đồng ý.

- Ông không nghĩ rằng nó sẽ như vậy?

- Tôi hy vọng là không. Bởi vì tôi hy vọng ông sẽ không tìm thấy sự xóa vết dấu tay.

- Tôi đã thấy chiếc xe dưới bãi đậu - Tragg nói - Chúng tôi sẽ có chuyên viên dấu tay làm việc. Mời ông xuống bãi đậu xe và kiểm tra đồng hồ ghi. Chúng tôi sẽ đưa cho ông giấy ghi nhận để đem nó đi.

- Đồng ý - Mason nói - Ông định làm trong bao lâu.

- Bằng khoảng thời gian ông sử dụng - Tragg nói và cười - Tôi muốn cá với ông, ông Mason.

- Cá cái gì?

- Chuyên viên báo cáo là chẳng thấy dấu tay nào hết ngoại trừ vài dấu tay của ông trên cửa xe... và nếu như vậy ông có biết chuyện gì sẽ xảy ra không? Tôi sẽ đưa ông về Bộ chỉ huy để thẩm vấn, để tìm hiểu xem ông biết gì về vụ xóa dấu tay. Tôi nghĩ rằng tôi cần cho ông biết để ông có thể bảo cô thư ký đầy năng lực của ông cho hủy bỏ các buổi hẹn nếu ông không trở lại văn phòng.

- Tôi rất lấy làm buồn về những phương pháp làm việc như vậy của cảnh sát. - Mason nói.

- Tôi biết, tôi biết - Tragg nói - Nhưng Biện lý đặc biệt quan tâm đến những vị luật sư xóa bỏ bằng chứng?

- Bằng chứng gì? - Mason hỏi.

- Bằng chứng giết người.

- Mà bằng chứng cụ thể là gì?

- Thí dụ như - Tragg nói - tôi không lấy gì làm ngạc nhiên nếu Ken Lowry đã từng ở trên xe đó và có thể tìm thấy dấu tay của ông ta trên xe nếu không bị xóa đi. Xin cho ông biết, ông luật sư, các chuyên viên dấu tay là những chuyên viên lành nghề và nếu chiếc xe bị xóa dấu vết, chắc chắn họ sẽ biết và vì lý do chiếc xe thuộc quyền sở hữu của ông, và vì ông là một người có động

cơ mạnh mẽ để bảo vệ thân chủ mình nên ít nhiều thì câu trả lời cũng đã rõ ràng.

- Tôi thấy chẳng cần phải nói nhiều - Mason nói - Hãy xuống xem chiếc xe và có lẽ Della cũng nên xuống theo làm nhân chứng. Cô có thể kiểm tra đồng hồ ghi dặm đường đi.

- Càng đông càng vui - Tragg nói - Ta đi thôi.

Tragg dẫn đường ra khỏi văn phòng, Mason và Della Street theo sau, xuống thang máy, qua cửa chính và ra bãi đậu xe.

Hai nhân viên đang cắm cúi làm việc trên chiếc xe Mason thuê. Một người khác với chiếc máy ảnh chụp dấu tay đang chăm chú chụp ảnh.

- Sao? - Tragg hỏi khi họ đến gần xe - Các ông đã thấy dấu vết xóa sạch rồi chứ?

Một trong những nhân viên quay sang Tragg, gương mặt lộ vẻ bức mình.

- Từ trước đến nay, Đại úy - Ông ta nói - tôi chưa hề thấy chiếc xe nào nhiều dấu tay hơn chiếc này. Khắp mọi nơi, đằng trước, đằng sau, cửa kính, tay lái, kính chiếu hậu. Toàn những dấu tay.

Một lúc sau, nụ cười đã biến mất trên khuôn mặt Đại úy Tragg. Sau đó hít một hơi dài rồi cúi đầu nói với Mason.

- Tôi chịu thua và tôi sẽ rất lấy làm vui mừng được về báo cáo cho ông Biện lý biết rằng không có lý do gì để mời ông đến để thẩm vấn.

- Ông hy vọng là tìm thấy dấu tay trên xe mà? - Mason hỏi.

- Tôi không nghĩ rằng tất cả các dấu tay đều bị xóa hết. Tôi chỉ làm việc theo nguyên tắc hướng dẫn là có thể xảy ra trường hợp như vậy. Nhưng sự việc lại xảy ra khác. Tôi thật tình không hiểu nổi, ông có thể giải thích giùm tôi không?

Mason nhún vai.

- Tôi nghĩ rằng đã có nhiều người sờ mó đến chiếc xe, và có lẽ cảnh sát đã xem xét nó trước khi tôi đem về đây.

- Đừng có vờ vịt như vậy - Tragg nói và nhắc mũ cúi đầu chào Della Street rồi quay sang nói với Mason - Trong tình thế hiện tại, chúng tôi không có lý do gì làm phiền ông nữa, luật sư. Xin chào ông.

- Chào ông. - Mason nói.

Mason đưa Della Street trở lên văn phòng.

Khi Mason và Della Street bước vào buồng thang máy thì Paul Drake bước lại gần, và tới nơi đứng lúc cửa buồng đóng lại.

- Chào Paul. - Mason nói.

Drake bước vội sang phía sau buồng thang máy và nói.

- Tôi rất mừng vì gặp được anh. Tôi sẽ gặp anh trên hành lang...

Khi thang máy ngừng, Mason và Della Street bước ra đã gặp ngay Paul Drake chờ sẵn. Cả ba người sánh bước về cuối hành lang.

- Họ đã bắt giữ thân chủ của anh. - Drake nói.

- Tối biết rồi - Mason nói - Họ cũng đã nhốt Della Street một lúc.

- Được rồi - Drake nói - Tôi sẽ cho anh biết một vài tin, Perry. Họ đã kiểm được một bằng chứng hết sức vững chắc mà tôi chưa biết là gì. Nhưng tôi muốn nói với anh một điều là lần này anh đã bào chữa cho một thân chủ có tội.

- Anh chắc chắn không?

- Tôi không chắc - Drake nói - Nhưng tin tức cho biết như vậy. Tôi đã nghe được tin tiết lộ từ Bộ chỉ huy Cảnh sát và tôi khuyến cáo anh nên rút khỏi vụ án này.

- Tôi không thể rút lui được, Paul. Tôi đã đi quá sâu, phải tiếp tục mà thôi.

- Tôi đã tìm thấy Endicott Campbell - Drake nói - Ông ta về nhà lúc năm giờ sáng nay. Không ai biết ông ta đã đi đâu. Ông ta lái xe về nhà và ở đó đến bây giờ.

- Còn gì nữa không?

- Cảnh sát đã bắt đầu để ý đến Amelia Corning. Bà ta đã đi xe lăn qua ngã thang máy hàng hóa tối qua và đó là lần cuối cùng người ta thấy bà ta.

- Còn nhân viên điều hành thang máy hàng hóa - Mason hỏi - Liệu cảnh sát có biết ông ta đợi bà Corning trở về hay không?

- Có chứ - Drake nói - Ngay khi họ chính thức lục soát và hỏi tất cả các nhân viên điều hành thang máy. Người nhân viên thang máy hàng hóa đã nói hết mọi chuyện cho cảnh sát nghe.

- Và họ không thấy dấu vết gì của bà ta?

- Không một dấu vết.

- Điều đó thật là lạ - Mason nói - Một người đàn bà gần như mù ngồi trên một chiếc xe lăn mà có thể biến mất không để lại dấu vết.

- Đúng - Drake nói - Bà ta đã làm điều đó, và nhớ rằng đây là lần thứ hai trong vòng bốn tám tiếng đồng hồ. Người thứ nhất là kẻ đã đội lốt Amelia Corning biến mất và bây giờ chính Amelia Corning biến mất.

- Đối với người đội lốt Amelia Corning - Mason nói - thì việc biến mất rất đơn giản, chỉ việc bước ra khỏi xe lăn, gỡ chiếc kính đen đeo trên mắt ra và cứ việc đi. Nhưng với bà Amelia Corning thực thì chẳng phải là đơn giản.

Vị luật sư mở khóa cửa văn phòng và đứng sang bên nhường lối cho Drake và Della Street bước vào.

- Paul, bây giờ ta có việc phải làm - Mason nói - Chúng ta có một số dấu tay phải kiểm tra.

- Chúng ta lại phải cầu mong may mắn - Drake nói.

- Sao vậy?

- Cảnh sát họ có rất nhiều quyền hạn - Drake nói - Họ có thể gặp người điều hành chi nhánh công ty “Chúng ta thuê xe M” và lấy dấu tay. Họ có thể đến gặp Endicott Campbell và hỏi ông ta có phản đối gì về việc lấy dấu tay hay không. Sau đó họ có thể so sánh những dấu tay này với dấu tay trên xe.

- Còn chúng ta ở vị trí khác. Chúng ta có một đồng dấu tay mà cách duy nhất là loại bỏ dần dần và đoán những cái còn lại. Chúng ta không có quyền hạn như cảnh sát.

- Thế còn về người chuyên viên lấy dấu tay giùm ta - Mason hỏi - Anh có nghĩ rằng ông ta sẽ đưa các bức ảnh đó cho cảnh sát không?

- Ông ta sẽ làm nếu biết cảnh sát đang tìm chúng.

- Khi nào ông ta biết?

- Có lẽ chẳng phải một hay hai ngày - Drake nói - Nó tùy thuộc ở tin tức báo chí. Vụ án này thật là kỳ lạ, Perry. Ta không nên coi thường Endicott Campbell. Ông ta là một tay thâm trầm, nhanh nhẹn và khôn ngoan.

Mason nói.

- Tôi đã phạm một lỗi lầm, Paul. Đáng nhẽ tôi phải cho người theo dõi ông ta ngay từ đầu để có thể biết nơi ông ta đến và làm gì. Dĩ nhiên là chúng ta không có cách gì biết bà Amelia Corning đã biến mất ra sao.

- Dĩ nhiên. - Drake nói.

- Được rồi - Mason nói - Anh cố làm mọi điều có thể được. Ráng thu thập tất cả các tin tức. Trong khi đó hãy lấy các dấu tay này đem so sánh. Hiện giờ cảnh sát đã bắt giữ Suo Fisher và họ sẽ có dấu tay của cô ta. Nhân viên giao nghiệm sẽ lấy dấu tay của Ken Lowry. Còn việc chúng ta có lấy được dấu tay của Amelia Corning hay không lại là chuyện khác. Tôi nghĩ rằng họ có thể có dấu tay của bà ta trên hộ chiếu nhập cảnh hoặc trên các giấy tờ liên quan đến di trú.

- Giả dụ là Amelia Corning hoặc Ken Lowry đã có mặt trên chiếc xe thuê đó - Drake nói - Và giả dụ các dấu tay đã được xác nhận.

Mason suy nghĩ một lúc rồi từ từ lắc đầu.

- Nếu bất cứ ai trong họ đã ở trong xe đó - Ông ta nói - Chúng ta sẽ bị đi đứt.

Drake nói.

- Dù sao tôi cũng có một cảm nghĩ đặc biệt về vấn đề này, Perry. Đó là cảnh sát đang phục kích anh.

- Không sao - Mason nói - Anh sẽ không gặp khó khăn khi lấy dấu tay của Ken Lowry. Ông ta đang ở nhà xác. Cho người làm việc đó ngay.

- Tôi đã làm rồi - Drake nói - Đưa tôi các dấu tay, tôi sẽ về văn phòng làm việc. Tôi đã chỉ thị văn phòng cho người đi lấy dấu tay ngay khi nhân viên giao nghiệm làm xong.

- Anh có biết vụ sát nhân thực hiện ra sao không?

- Một nhát đâm ngay tim, một vết đâm duy nhất rõ ràng là bằng con dao rọc giấy.

- Vào đâu? Trước hay sau?

- Bên cạnh - Drake nói - Chắc chắn rằng đã làm Ken Lowry hết sức ngạc nhiên. Ông ta đã ở bên cạnh một người nào đó mà ông ta tin tưởng.

- Được rồi - Mason nói - Anh hãy bắt đầu làm việc với các dấu tay đó đi.

- Tôi có thể kiểm tra dấu tay của Ken Lowry trong vòng vài phút nữa - Drake nói - Để tôi gọi điện thoại cho văn phòng của tôi xem sao. Tôi sẽ bảo họ đem các dấu tay đến đây.

Drake gọi cho văn phòng.

- Tôi ở văn phòng của Mason. Cô đã lấy được dấu tay của Ken Lowry chưa?... Tốt... Đem ngay đến đây cho tôi.

Trong vòng ba mươi giây nhân viên của Drake đã có mặt ở cửa với một bộ dấu tay. Mason mở cặp lấy ra những dấu tay trên xe đưa cho Drake.

Drake ngồi trước bàn với chiếc kính lúp xem các dấu tay do Mason đưa và so sánh với bộ dấu tay của Ken Lowry.

Bất chợt Drake nhìn lên, nét mặt sợ hãi.

- Perry xem này! - Drake kêu lên.

- Gì vậy? - Mason hỏi.

- Để tôi xem lại chắc chắn đã. - Drake nói.

Drake cầm một dấu tay do Mason đưa, để gần với dấu tay của Ken Lowry và dùng kính lúp xem lại lần nữa. Sau đó đặt kính xuống bàn, nhìn Perry và nói.

- Dấu tay của Ken Lowry có trên xe hơi. Nếu anh báo cho Đại úy Tragg biết anh có dấu tay đó, có nghĩa là anh đã mua vé đi tàu suốt cho thân chủ anh. Còn nếu anh không báo cho ông ta biết có nghĩa là anh đã đặt anh vào tình trạng che giấu bằng chứng chính yếu trong một vụ án mạng.

Mason nghĩ ngợi một chút rồi nói.

- Cả hai điều đó, chúng ta đều không làm. Paul, anh hãy điện thoại cho nhân viên lấy dấu tay giùm mình đó. Bảo ông ta rằng chiếc xe đó liên quan đến một vụ án mạng và ông ta hãy in những tấm ảnh dấu tay đó và đưa ngay cho cảnh sát.

- Mà không để cho ai biết rằng anh đã đề nghị như vậy phải không?

- Đúng như vậy.

- Như vậy sẽ làm anh gặp không hay từ cả hai phía - Drake nói - Cảnh sát có được tin tức đó và anh lại không được kể đến trong việc trao bằng chứng cho cảnh sát.

Mason gật đầu.

- Chúng ta sẽ phải qua cầu khi tới nơi. Nếu cảnh sát họ để ý đến tôi, họ sẽ không có mấy thì giờ làm việc về Sue Fisher. Tôi sẽ là một con mồi phân tán.

- Đừng đùa với chính anh - Drake nói một cách buồn rầu - Cảnh sát sẽ làm việc với tất cả mọi người, kể cả tôi.

CHƯƠNG 11

Chánh án Burton Elmer bước vào phòng xử và đứng trước bàn, người thư ký tòa tuyên bố tòa bắt đầu họp. Các khán giả thấy Biện lý Hamilton Burger ngồi bên người phó của mình, ông Harrison Flanders.

Các lời bàn tán xôn xao khắp mọi nơi như pháo ran. Họ nói rằng đây là vụ án mà thân chủ của Perry Mason sẽ bị kết án có tội, chắc chắn rằng luật sư không thể thắng được trong vụ này. Sự buộc tội coi như chắc chắn và không hề một chút nghi ngờ gì là vụ án sẽ được đưa lên Tòa thượng thẩm sau khi xử sơ khởi tại tòa Chánh án Elmer.

Hơn thế nữa người ta còn đồn rằng ngay khi có án lệnh buộc tội bị cáo do Chánh án Elmer đưa lên Tòa thượng thẩm thì Perry Mason có thể cũng bị buộc tội che giấu bằng chứng và các thủ tục sẽ được tiến hành chống lại ông ta.

Một trong những nhà báo còn đi xa hơn nữa là tiên đoán trên tờ báo buổi sáng là vụ án tại tòa Elmer chỉ diễn ra khoảng hai tiếng đồng hồ và trước khi đêm xuống vị luật sư sẽ thấy mình cũng ở trong tình trạng khó khăn giống hệt như thân chủ.

Cung cách của Hamilton Burger cho thấy sự trang nghiêm của một người đang thi hành xét xử vụ án mà kết quả chỉ có thể đưa đến án tử hình.

- Nhân dân chống Susan Fisher. - Chánh án Elmer nói.
- Bên Nhân dân sẵn sàng. - Harrison Flanders nói.
- Bên Bị cáo sẵn sàng. - Mason nói.

Flanders tiến hành với sự khéo léo của một biện lý kỳ cựu, đặt nền tảng cho vụ án. Ông ta đưa ra bằng chứng phạm tội, sự khám phá ra xác chết của Ken Lowry trong khoảng thời gian ngắn sau khi bị giết chết, các bản đồ và sơ đồ chính xác vị trí nơi khám phá, sự nhận dạng tử thi của một người thân trong gia đình, các chi tiết về sự liên hệ giữa nạn nhân với công ty Mỏ

Mojave Monarch, một công ty phụ của công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting.

Sau khi dứt, Flanders đồng dặc nói.

- Tòa gọi Endicott Campbell.

Endicott Campbell tiến lên phía trước tuyên thệ, xưng tên, nơi cư ngụ và nghề nghiệp là Tổng giám đốc của công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting.

- Ông có biết Kenneth Lowry, người chết không? - Flanders hỏi.

- Tôi đã gặp ông ta một lúc, trước khoảng thời gian gần ông ta chết.

- Ông có quen thuộc với Công ty Mỏ Mojave Monarch không?

- Công ty mà tôi điều hành đã gửi tiền cho Công ty Mỏ Mojave Monarch với mục đích duy trì hoạt động của mỏ này.

- Ông có biết số tiền trợ giúp này trong năm qua là bao nhiêu không?

- Có.

- Bao nhiêu?

- Hai trăm lẻ bảy ngàn năm trăm ba mươi sáu đô-la tám mươi lăm xu.

- Có phải nó đã được ghi trên sổ sách của Công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting không?

- Vâng, phải.

- Có chuyện gì bất thường xảy đến với Công ty Mỏ Corning, tức là Công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting mà kể từ giờ tôi gọi tắt là công ty Mỏ Corning.

- Thưa có.

- Điều gì vậy?

- Bà Amelia Corning, chủ nhân của chín mươi phần trăm cổ phần của công ty, người đã sống ở Nam Mỹ trong nhiều năm, đã tới thành phố này để đích thân thanh tra các dịch vụ của Công ty Corning và các công ty phụ.

- Ông có quen biết với bị cáo không?

- Có.

- Cô ấy là nhân viên của ông phải không?

- Vâng.

- Từ bao lâu?

- Khoảng mười tám tháng.

- Khả năng của cô ấy thế nào?
- Cô ta làm phụ tá cho tôi và có khả năng cao hơn là một người thư ký. Cô phụ tá tôi điều hành công việc của công ty.
- Nhắc ông chú ý đến ngày thứ Bảy mồng ba tháng này ông có nói chuyện với bị cáo không?
- Tôi có.
- Nói chuyện ở đâu?
- Trên điện thoại.
- Ông có quen thuộc với tiếng nói của bị cáo để chắc chắn rằng đó là bị cáo đang nói chuyện với ông hay không?
- Dạ có.
- Nội dung cuộc nói chuyện là gì?
- Cô ta nói với tôi rằng bà Corning đã không đến theo dự trù vào ngày thứ Hai mồng năm mà đã tới đây rồi, ngày mồng ba. Cô ta đang cố gắng gặp tôi và nói rằng Carleton, đứa con trai bảy tuổi của tôi đã có mặt ở văn phòng cùng với cô bảo mẫu Elizabeth Dow. Carleton có đưa cho bị cáo một cái hộp giày mà nó nói là của bố nó. Cô ta đã xem trong hộp và thấy chứa đầy những giấy một trăm đô-la. Cô ta đã cất chiếc hộp giày đó vào trong tủ sắt mà không đếm số tiền.
- Còn gì nữa?
- Bị cáo tiếp tục nói với tôi rằng bà Corning bảo cô lên phi trường đón bà, nên cô đã đón bà ta về khách sạn. Sau đó bà Corning đã tới văn phòng và làm việc ở đó một thời gian tham khảo các hồ sơ và đã lấy đi một số hồ sơ của văn phòng.
- Tất cả sự việc này đã xảy ra vào ngày thứ Bảy mồng ba phải không?
- Dạ phải.
- Thế ông có biết một cách chắc chắn rằng sự việc đó là giả hay thật không?
- Tôi chắc chắn rằng tối thiểu thì cũng có một phần là không đúng sự thật.
- Phần nào?
- Con trai của tôi không đưa cho cô ta bất kỳ cái hộp nào hoặc bất kỳ vật chứa đựng nào có tiền bên trong, và bà Corning không có mặt tại văn phòng.

Một người đàn bà giả mạo nào đó tự xưng là bà Corning đã đăng ký tại khách sạn và bị cáo đã âm mưu cùng với người đàn bà này để đưa cho bà ta....

- Khoan đã - Mason chặn lại - Tôi phản đối dùng từ “âm mưu” của nhân chứng vì nó đi đến kết luận.

- Vẫn được phép - Chánh án Elmer nói - Nó chỉ liên quan đến cuộc nói chuyện mà thôi.

- Vâng - Campbell nói tiếp - Lẽ dĩ nhiên tôi tìm cách gặp bị cáo ngay và tiếp xúc với bà Corning này. Người đàn bà đội lốt bà Corning đã biến mất. Bị cáo tới nơi cùng với ông Mason là luật sư của cô. Tôi có thể nói, tôi hoàn toàn không được biết gì thêm về chiếc hộp đựng tiền.

- Thế trước khi đó ông có gặp Ken Lowry, người đã chết, không?

- Tôi đã gặp và tôi còn gặp ông ta lần nữa ngay khi sự kiện vừa nói xảy ra.

- Ông đã thực hiện việc đó như thế nào?

- Tôi lái xe đến Mojave?

- Và hỏi chuyện ông Lowry?

- Vâng.

- Và sau đó, lần thứ hai ông cũng đích thân gặp ông ta chứ?

- Vâng. Lần thứ nhất khoảng trưa thứ Bảy mồng ba. Lần thứ hai khoảng gần một giờ sáng hôm mồng bốn. Cuộc gặp mặt lần thứ hai lâu khoảng một tiếng.

- Có lý do gì để ông không gặp ông ta trước ngày mồng ba không?

- Tôi được chỉ thị tập trung tất cả vào các hoạt động bất động sản của Công ty Corning và không cần để ý đến mỏ Mojave. Tôi đã được chỉ thị đặc biệt giao trọn quyền Công ty Mỏ Mojave cho ông Lowry.

- Ai cho ông chỉ thị đó?

- Bà Corning.

- Bằng cách nào?

- Cuộc nói chuyện qua điện thoại viễn liên.

- Ông đã gửi khoảng hai trăm lẻ bảy ngàn đô-la từ Công ty Corning cho mỏ Mojave Monarch trong năm vừa qua. Vậy có gì từ công ty đó gửi trả lại hay không?

- Có, nhưng không gửi thẳng cho Công ty Mỏ Corning và Đầu tư Smelting, mà gửi cho một công ty chi nhánh khác. Tôi được bà Corning chỉ thị là để cho công ty chi nhánh đó kết toán.

- Thế khi ông gặp ông Lowry, ông có nói chuyện với ông ta về các hoạt động của ông ấy không?

- Có.

- Thế ông ta đã nói gì với ông về số tiền mà ông ta gửi đi hoặc việc ông ta đã sử dụng số tiền do Công ty Mỏ Corning gửi tới?

- Phản đối vì lý do vô thẩm quyền, không chính đáng và không cụ thể - Mason nói - Đó không thể là bằng chứng vững chắc được, nó là bằng chứng nghe nói mà thôi. Và cuộc nói chuyện đó không có mặt bị cáo.

- Thưa quý tòa - Flanders nói - Đây là một phần của tìm hiểu. Nó mở ra cho thấy lý do tại sao Lowry bị giết. Đây là một cuộc nói chuyện chính thức giữa một nhân viên và một giám đốc của một hãng.

- Tôi không cần biết cuộc nói chuyện đó chính thức ra làm sao - Mason nói - Nhưng nó không thể buộc tội bị cáo. Hơn nữa bây giờ ta thấy rõ rằng Lowry không phải là nhân viên trực tiếp của Công ty Corning. Ông ta đã nhận tiền từ Công ty Corning và rõ ràng là theo lời nhân chứng, ông ta đã sử dụng món tiền đó một cách khác hơn là gửi cho Công ty Corning.

- Đó chính là điểm mà tôi muốn chứng minh. - Flanders nói.

- Vậy hãy cứ chứng minh bằng những bằng chứng có giá trị. - Mason gằn giọng.

- Tôi nghĩ rằng đúng như vậy đó - Chánh án Elmer nói - Có phải đó là vấn đề sổ sách kế toán không?

- Trên thực tế thì không phải - Flanders nói - Đây là một vấn đề hết sức đặc biệt, và chính vì vấn đề đó mà Lowry đã bị giết chết. Chúng tôi có thể chứng minh bởi nhiều người về việc Lowry sử dụng số tiền mà ông ta đã nhận được.

- Ông có thể chứng minh được những điều mà ông ta nói là đã làm - Mason nói - Nhưng cái điều mà ông ta nói đó, nó không thể buộc tội bị cáo được.

- Tôi nghĩ rằng, tôi chấp thuận lời phản đối. - Chánh án Elmer nói.

- Thôi được - Flanders nói - Vậy ông có nói chuyện tiếp với ông Lowry sau câu chuyện trong ngày hôm đó không?

- Tôi có.

- Cuộc nói chuyện xảy ra lúc nào?

- Khoảng năm giờ chiều.

- Đích thân nói chuyện hay qua điện thoại?

- Qua điện thoại.

- Ông Lowry nói gì?

- Ông ta nói với tôi rằng, ông Mason và cô thư ký...

- Xin khoan đã - Mason nói - Tôi xin ngắt ở đây để phản đối vì câu chuyện đó chỉ là nghe nói, chứng tỏ một sự vô thẩm quyền, không chính đáng và không cụ thể, và không có nền tảng đúng đắn. Không có một chỉ dấu nào cho thấy sự có mặt của bị cáo trong cuộc nói chuyện và câu chuyện đó cũng không được truyền đạt lại cho bị cáo dù là toàn thể hay một phần câu chuyện.

- Tôi muốn đưa ra cuộc nói chuyện của người đã chết với nhân chứng này

- Flanders nói - Vì nó liên quan đến lời tuyên bố đã được thực hiện của ông Mason với tư cách luật sư của bị cáo.

Chánh án Elmer lắc đầu.

- Ngoại trừ ông có thể chứng minh được rằng cuộc nói chuyện này đã được nói cho bị cáo biết hoặc có mặt của bị cáo. Nếu không, lời phản đối được chấp thuận.

- Được rồi - Flanders nói - Tôi xin hỏi ông có bao giờ đích thân nói với bị cáo về cái hộp giấy đựng đầy tiền không?

- Tôi có.

- Có ai hiện diện trong cuộc nói chuyện đó?

- Bị cáo, Perry Mason với tư cách luật sư của bị cáo và cô Della Street thư ký của Perry Mason.

- Câu chuyện đã nói gì?

- Tôi nói với bị cáo là không thấy có hộp giấy đựng đầy tiền trong tủ sắt ở văn phòng, như cô ta đã nói với tôi.

- Thế cô ta đã nói ra sao?

- Không nói gì, ngoại trừ nhấn mạnh rằng con trai tôi đã đưa chiếc hộp đó cho cô.

- Cậu con ông bao nhiêu tuổi?

- Bảy tuổi.

- Tên là gì?

- Carleton.

- Và bị cáo nói với ông cô ta đã nhận chiếc hộp khi nào?

- Cô ấy nói vào sáng thứ Bảy tại văn phòng, lúc đó có Carleton được cô bảo mẫu Elizabeth Dow đi kèm, Carleton đã đưa chiếc hộp giày cho bị cáo. Bị cáo đã xem và được biết rằng hộp chứa đầy những giấy bạc một trăm đô-la.

- Chết vẫn - Flanders nói.

- Trước khi có cuộc nói chuyện với chúng tôi, ông đã đến văn phòng để tìm chiếc hộp giày phải không? - Mason hỏi.

- Vâng.

- Tại sao?

- Bị cáo đã nói với tôi rằng con trai tôi đã đưa chiếc hộp cho cô ta và bảo rằng nó là của tôi. Lẽ dĩ nhiên tôi muốn điều tra sự việc với cả hai tư cách là người cha và người giám đốc công ty.

- Và ông không tìm thấy bất cứ hộp giày nào trong tủ sắt?

- Đúng như vậy.

- Ông đã mở tủ sắt để xem xét.

- Vâng.

- Có ai ở đó với ông không?

- Không.

- Như vậy chỉ có lời nói riêng của cá nhân ông chống lại cô ta mà thôi. Cám ơn ông, như vậy đủ rồi.

- Gọi nhân chứng kế tiếp - Chánh án Elmer nói.

- Tòa gọi Elizabeth Dow. - Flanders nói.

Elizabeth Dow, một người đàn bà có thân hình cứng nhắc, đi giày thấp gót bước lên bục nhân chứng. Cô ta ngồi im lặng chờ câu hỏi sau khi đã xưng tên, địa chỉ và nghề nghiệp.

- Có phải cô có quen biết với Carleton Campbell, cậu bé bảy tuổi con trai của Endicott Campbell, người nhân chứng vừa mới khai báo?

- Vâng.

- Cô có liên hệ chính thức gì với cậu bé không?

- Tôi là cô bảo mẫu của cậu bé.

- Cô có đưa cậu bé tới văn phòng Công ty Mỏ Corning vào sáng hôm mồng ba không?

- Tôi có.

- Có ai ở đó?

- Có Susan Fisher tức bị cáo.

- Giữa Susan và Carleton có nói chuyện với nhau không?

- Có.

- Cô có nghe được cuộc nói chuyện không?

- Có. Một ít thôi.

- Carleton có đem theo cái gì khi đến văn phòng không?

- Có.

- Cái gì vậy.

- Một cái hộp đựng giày.

- Cô có biết, theo chính sự hiểu biết của cô, có gì trong chiếc hộp đó không?

- Tôi biết.

- Cái gì vậy?

- Một đôi giày da của Edicott Campbell.

- Làm sao cô biết nó ở trong đó?

- Có cuộc đối thoại trước khi tôi rời nhà, giữa Carleton và cha em về một chiếc hộp kho tàng và Carleton yêu cầu cha em trao đổi kho tàng. Carleton nghĩ rằng cha em đã cho phép em lấy hộp giày của ông ta.

- Chỉ có một cái hộp giày đó thôi à?

- Đúng vậy, chỉ có một cái hộp mà Carleton đã đem từ nhà đi.

- Làm sao cô biết trong đó đựng gì?

- Sau khi ngồi trên xe hơi, tôi có dịp mở hộp khi Carleton không thấy. Tôi muốn kiểm soát xem bên trong có gì, vì tôi nghĩ rằng đó là trách nhiệm của

tôi.

- Cái gì ở trong đó?

- Như tôi vừa nói, đó chỉ là một đôi giày.

- Xong, ông có thể hỏi - Harrison Flanders nói và cúi đầu về phía Perry Mason.

- Khi đó cô đang lái xe đưa Carleton đi phải không? - Mason hỏi.

- Không phải lúc tôi lái xe - Cô ta nói - Tôi ngồi sau tay lái. Tôi mở máy xe và hỏi Carleton cái áo khoác của em đâu. Cậu bé quên trong nhà. Tôi bảo cậu vào lấy. Khi cậu vào nhà lấy áo, tôi có dịp mở dây cột chiếc hộp.

- Chiếc hộp được cột lại à?

- Vâng.

- Cột bằng gì?

- Một sợi dây. Tôi nghĩ rằng đó là một đoạn dây cước.

- Và cô nhìn vào trong hộp?

- Vâng.

- Và cô cột lại?

- Vâng.

- Và từ đó cô lái xe đi đâu?

- Thẳng tới văn phòng.

- Tại sao cô lại đến văn phòng?

- Tôi biết bị cáo dự định có mặt ở đó và tôi muốn nhờ cô ta trông giùm Carleton để tôi rảnh tay có hẹn riêng. Tôi nhờ cô ta giúp giùm.

- Và cô ta đồng ý?

- Vâng.

- Có thể có một cơ hội nào đó chiếc hộp bị đánh tráo không?

- Không - Không thể xảy ra trước khi chúng tôi đến văn phòng. Carleton luôn luôn giữ chiếc hộp và đem tới văn phòng. Nếu có bất kỳ sự tráo đổi nào đều là do bị cáo.

- Thôi hết. - Mason nói.

- Tòa gọi Frank Golden - Flanders nói.

Golden tuyên thệ và cho biết nghề nghiệp là chủ nhân của một chi nhánh công ty “Chúng ta thuê xe M”.

- Nhắc ông chú ý đến ngày Chủ nhật, mồng bốn tháng này. Ông có trông thấy bị cáo không?

- Có.

- Ông có nói chuyện với cô ta không?

- Có.

- Và ông có quan hệ dịch vụ gì với cô ta không?

- Có.

- Dịch vụ gì?

- Tôi cho cô ta thuê một trong những xe của tôi, chiếc xe được ghi trên sổ sách của chúng tôi là xe số 19.

- Ông cho cô ta thuê xe đó vào lúc mấy giờ?

- Sáu giờ ba mươi.

- Cô ta có trả xe lại không?

- Có.

- Lúc mấy giờ?

- Trên sổ sách chúng tôi ghi là tám giờ mười lăm.

- Và chiếc xe đó được ghi trên sổ sách của ông là xe số 19?

- Vâng.

- Trên xe đó có ghi số không?

- Có. Không được rõ lắm, nhưng có ghi xe số 19.

- Chiều tối hôm đó ông có cho ai thuê chiếc xe đó nữa không?

- Có.

- Ai?

- Ông Perry Mason, luật sư của bị cáo.

- Khi đó mấy giờ?

- Ngay trước khi tôi đóng cửa. Khoảng vài phút trước mười một giờ. Tôi ghi trên sổ là mười giờ ba mươi bởi vì đó là giờ chính thức hằng đóng cửa.

- Khi ông nhìn thấy bị cáo thì thấy cô ta ăn mặc ra sao?

- Cô ta mặc một cái áo mưa, một áo len, quần dài và đội nón đàn ông, một cái nón rộng vành kéo sụp xuống che mắt. Đầu tiên tôi tưởng là một người đàn ông, nhưng sau khi cô ta nói với tôi thì lẽ dĩ nhiên tôi biết cô ta là đàn bà. Và tôi nhận dạng cô ta qua bằng lái xe.

- Cô ta đưa cho ông xem bằng lái xe?
- Vâng, đó là yếu tố cần thiết để thuê xe.
- Và trên sổ sách có ghi tên theo bằng lái xe?
- Thưa vâng. Tên là Susan Fisher, chính là bị cáo.
- Và cuối cùng ông nhận xe lại vào lúc nào?
- Vào chiều ngày mùng năm. Xe được cảnh sát đưa trả lại. Tôi được biết cảnh sát đã giữ chiếc xe đó.
- Thôi hết, ông có thể hỏi được. - Flanders nói.
- Không có câu hỏi.
- Tòa gọi Myrton Abert - Flanders nói.

Myrton Abert nói địa chỉ nghề nghiệp và khai rằng sau nửa đêm hôm Chủ nhật vào khoảng mười hai giờ ba mươi đến một giờ sáng ngày thứ Hai, ông ta được gọi bởi Perry Mason và Paul Drake để lấy dấu tay trên một chiếc xe. Ông đã ghi số xe và ghi luôn con số 19 được sơn ở một chỗ hơi khó nhận. Ông ta đã lấy được một số dấu tay và đưa cho Perry Mason. Tuy nhiên để đề phòng trường hợp chiếc xe có thể liên hệ tới một vụ tội phạm, ông đã chụp lại ảnh các dấu tay để sẵn sàng đưa cho cảnh sát khi cần. Và ông đã đưa những ảnh dấu tay này cho cảnh sát. Nhưng trước khi đưa cho cảnh sát thì cảnh sát đã có những dấu tay của Ken Lowry, người đã chết. Một trong những dấu tay của người chết, ngón tay giữa bên phải trùng với dấu tay lấy được trên đằng sau kính chiếu hậu của xe hơi. Ông ta khai rằng ông ta là một chuyên viên về dấu tay và xác nhận chắc chắn rằng dấu tay trên kính chiếu hậu đó là dấu tay của ngón tay giữa bên phải của người chết.

- Chết vẫn. - Flanders nói.
- Không có câu hỏi. - Mason nói.
- Tòa gọi Đại úy Tragg - Flanders nói.

Đại úy Tragg bước lên bục nhân chứng. Ông ta khai rằng nhận được một cú điện thoại của Perry Mason báo cho biết tìm thấy một xác người tại nơi được ghi trên bản đồ thuộc khu vực đường Mulholland Drive. Ông ta ra lệnh cho xe tuần tiễu đến nơi ngay lập tức và bảo vệ các bằng chứng. Sau đó ông ta cùng với một nhân viên giao nghiệm, một nhân viên chụp ảnh và một chuyên viên đến ngay hiện trường, nơi đó tìm thấy xác của Kenneth Lowry.

Tragg đưa ra một số ảnh và xác định từng bức một.

- Xác chết đã ở đó từ bao lâu? Thời gian chết xảy ra lúc nào?

- Trong một khoảng thời gian rất ngắn - Đại úy Tragg nói - Tôi sẽ để cho chuyên viên giao nghiệm xác định chính xác thời gian, nhưng sự chết vừa mới xảy ra.

- Trong khi điều tra ông có để ý đến các vết bánh xe ở gần xác chết không?

- Có.

- Ông tìm thấy gì?

- Tôi tìm thấy có một chiếc xe lái trên mặt đất đến gần chỗ xác chết được tìm thấy. Tôi cẩn thận theo dõi vết bánh xe hằn trên mặt đất. Tôi có thể thấy được vết của cả bốn bánh xe.

- Các bánh xe có cùng loại không?

- Không. Các bánh xe thuộc hai loại, hai loại dấu vết bánh xe khác nhau. Hai bánh trước là một loại, hai bánh sau là một loại khác. Hơn nữa vết của bánh xe trước bên phải có kích thước rõ rệt hằn sâu trên mặt đất.

- Từ đó ông có tìm ra được chiếc xe nào có bánh xe ăn khớp với dấu vết đó không?

- Thừa có.

- Đó là chiếc xe nào?

- Xe số 19 của hãng cho thuê xe “Chúng ta thuê xe M”. Tôi đã tìm thấy chiếc xe này đậu ở bãi đậu văn phòng ông Mason và ông Mason xác nhận với tôi rằng chính ông ta đã đậu xe tại đó và nói ông ta đã thuê chiếc xe đó đêm hôm trước của hãng cho thuê xe.

- Ông có thể hỏi. - Flanders nói.

Mason nheo cặp mắt hỏi.

- Đại úy, ông tìm thấy các vết xe khi nào?

- Vào đêm chúng ta khám phá ra xác chết.

- Sau bao lâu kể từ khi khám phá ra xác chết?

- Chỉ vài phút sau, trong khi ông chờ ở trạm xăng.

- Ông đã không nói cho tôi biết về việc tìm ra các vết bánh xe đó.

- Tôi không nói.

- Tại sao không?

- Tôi nghĩ rằng tôi không có bổn phận phải báo cáo cho ông biết những gì mà cảnh sát tìm thấy, ông Mason.

- Thôi, hết. - Mason nói.

Flanders kêu Sophia Elliott lên bục nhân chứng. Sophia Elliott khai rằng bà là em của bà Corning. Bà Sophia đã từ Nam Mỹ tới và đã đến ở phòng của bà chị ở khách sạn Arthenium và khi bà tới phòng thì thấy cửa mở và thấy ông Perry Mason và cô thư ký có mặt ở đây. Sau vài câu nói chuyện bà đề nghị khách ra về và hứa sẽ báo cho ông Mason biết nếu bà Corning cần gặp ông ta.

Người nhân viên chạy thang máy hàng hóa khai rằng đã nhận hai mươi lăm đô-la để bí mật đưa bà Corning ra khỏi khách sạn.

Sau đó đến một nhân chứng gây ngạc nhiên.

- Yêu cầu nhân chứng Carlotta Ames Jackson lên bục nhân chứng. - Harrison Flanders nói.

Bà Jackson bước lên bục nhân chứng với vẻ hài lòng vì thấy thiên hạ chú ý đến mình.

- Bà đã ở đâu vào đêm Chủ nhật ngày mồng bốn tháng này? - Flanders hỏi.

- Tôi ở trong hẻm phía sau cổng hàng hóa của khách sạn Arthenium.

- Lý do bà có mặt tại đó?

- Tôi làm việc ở khách sạn. Tôi là người hầu phòng. Tôi thường đi ra cổng sau và đi qua hẻm hàng đêm khi tôi nghỉ việc.

- Bà đã đi xuống đó vào đêm ấy?

- Vâng.

- Bà có để ý thấy điều gì bất thường xảy ra không?

- Có.

- Bà hãy tả về điều đó.

- Tôi thấy một người đàn bà ngồi trên chiếc xe lăn ở trong hẻm. Trong hẻm không có lẽ đường và người đàn bà này ngồi trên xe lăn sát ngay bên đường. Đó là một nơi không bình thường đối với một người đàn bà trên chiếc xe lăn và tôi định bước tới nói chuyện với bà ta.

- Thế bà có nói gì với bà ta không?
 - Không.
 - Tại sao?
 - Bởi vì một chiếc xe hơi đi vào hẻm, vượt qua tôi và đậu ngay bên người đàn bà này. Người tài xế ra khỏi xe, giúp người đàn bà bước vào xe. Chiếc xe được gấp lại bỏ vào trong xe và chiếc xe lái đi mất.
 - Bà có thấy người tài xế chiếc xe không?
 - Có.
 - Đó là đàn bà hay đàn ông?
 - Một người đàn bà.
 - Bà có thể tả người đó không?
 - Cô ta mặc một cái áo mưa, áo len, quần dài và một cái nón đàn ông kéo sụp xuống che mắt.
 - Bà có lúc nào thấy mặt người đàn bà đó không?
 - Có.
 - Bà đứng cách bao xa khi nhìn thấy mặt người đàn bà đó?
 - Tôi đoán khoảng bảy mét.
 - Bà có biết người đàn bà đó trước không?
 - Không.
 - Bà có gặp lại người đàn bà đó lần nào nữa không?
 - Có.
 - Vào khi nào?
 - Ở đồn cảnh sát.
 - Ai chỉ cho bà biết?
 - Có một hàng người đứng, gồm năm người đàn bà. Tôi nhận ra người đàn bà đó trong số những người đứng.
 - Và đó là ai, bà biết không?
 - Chính là bị cáo, người đàn bà ngồi kia, Susan Fisher.
- Sue Fisher kinh hoàng thở hỗn hển.
- Bà có cơ hội nào quan sát loại xe hơi không?
 - Dạ có.
 - Sau đó bà có thấy lại chiếc xe đó không?

- Dạ có. Tôi đã nhận dạng ra nó tại hãng “Chúng ta thuê xe M”. Trên xe có viết số 19 để chỉ tên xe.

- Ông có thể hỏi. - Flanders nói một cách lịch sự quá đáng với Perry Mason.

Mason đứng lên đối diện với nhân chứng.

- Lần đầu tiên bà gặp chiếc xe, bà có nhớ số xe không?

- Tôi nghĩ rằng tôi có nhớ.

- Bà nghĩ rằng bà nhớ à?

- Vâng tôi chắc chắn là tôi nhớ.

- Thế bà có ghi lại trên bất cứ đâu không?

- Không.

- Bà tin vào trí nhớ của bà à?

- Vâng, và tôi quên mất nó. Nhưng rồi tôi được nói cho biết là điều mà tôi trông thấy có thể rất quan trọng trong một vụ án sát nhân. Tôi thấy tôi không thể nhớ được số xe.

- Bà có nhìn thấy con số 19 trên chiếc xe khi nó đi vào đường hẻm không?

- Không.

- Lúc đó trời tối phải không?

- Vâng trời tối.

- Bà có đứng gần chiếc xe không?

- Cách khoảng bảy mét.

- Bà đang đi à?

- Không. Tôi đứng một chỗ.

- Tại sao?

- Để tôi có thể nhìn thấy rõ.

- Bà có thể nhìn rõ hơn nếu ở gần hơn không?

- Có thể.

- Tại sao bà lại không tiếp tục đi.

- Tôi... Tôi chỉ muốn xem chuyện gì đã xảy ra, chỉ có thể thôi.

- Bà thường hay tò mò về những việc xảy ra chung quanh bà phải không?

Bà Jackson?

- Không. Tôi không.

- Như vậy đây là lần đầu tiên đối với bà?
- Tôi không hiểu ý ông muốn nói gì?
- Bình thường thì bà không quan tâm đến những việc xảy ra xung quanh mình phải không?
- Bình thường thì tôi quan tâm đến điều tôi nhìn thấy.
- Và cố nhớ đến những điều đó?
- Một đôi khi.
- Bà nói bà nhận dạng được bị cáo trong tám người đứng thành hàng phải không?
- Vâng.
- Trước đó bà có thấy bị cáo bao giờ không?
- Tôi có liếc thấy cô ta khi cô ta được đưa đến phòng nhận dạng.
- Thế bà có được thấy ảnh của cô ta trước lúc đó không?
- Có. Cảnh sát có đưa cho tôi một bức ảnh và hỏi đó có phải là người đàn bà mà tôi đã thấy không.
- Và bà nói với họ là đúng?
- Tôi nói với họ tôi... Tôi nói với họ là tôi nghĩ đó là cô ta.
- Thế lúc đầu bà có nói với họ là bà không chắc chắn không?
- Vâng, lẽ dĩ nhiên. Người ta không thể chỉ nhìn vào bức ảnh và....
- Tôi xin hỏi bà - Mason chặn lại - Lúc đầu bà có nói với họ là bà không chắc chắn phải không?
- Vâng.
- Thế lúc đầu bà có nói với họ là bà không nghĩ rằng bức ảnh đó là cô gái phải không?
- Có thể tôi có nói như vậy.
- Nhưng khi bà nhìn thấy cô ta trong tám người đứng nhận dạng, sau khi cảnh sát đã để cho bà liếc nhìn thấy cô ta, thì bà đã khẳng định phải không?
- Vâng.
- Bà có nhìn thấy con số 19 sơn ở trên xe khi bà thấy nó ở trong đường hầm không?
- Không, mà sau đó mới thấy.
- Thế bà làm sao nhận dạng chiếc xe?

- Bởi hình dáng bên ngoài của nó.
 - Chiếc xe đó là một xe thuộc loại thông thường phải không?
 - Vâng.
 - Có hàng ngàn và hàng ngàn những xe như vậy, cùng hãng chế tạo, cùng kiểu, cùng hình dạng như nhau trên các đường phố của Los Angeles phải không?
 - Tôi không rõ có hàng ngàn và hàng ngàn chiếc xe, nhưng dù sao, tôi cũng thấy rằng đó là cùng một chiếc xe.
 - Có bao nhiêu cuộc đối thoại giữa bà và cảnh sát.
 - Ô, nhiều.
 - Và với văn phòng biện lý?
 - Cũng nhiều.
 - Với cảnh sát, tới mười lần không?
 - Khoảng đó.
 - Với văn phòng biện lý, tới mười lần không?
 - Không, chỉ khoảng năm lần với văn phòng biện lý.
 - Bây giờ, chúng ta xem lại - Mason nói - Theo tôi hiểu, bà đã không hoàn toàn chắc chắn khi cảnh sát thẩm vấn bà lần đầu tiên. Nhưng dần dần, những lần sau bà trở nên càng chắc chắn phải không?
 - Vâng.
 - Bà không chắc chắn khi lần đầu tiên được hỏi phải không?
 - Tôi nói với họ, tôi không hoàn toàn chắc chắn. Tôi phải suy nghĩ về điều đó và càng ngày tôi càng nhớ ra.
 - Như vậy, mỗi lần nói chuyện với cảnh sát, bà lại, chắc chắn thêm?
 - Vâng.
 - Như vậy với mười lần nói chuyện với cảnh sát thì lần thứ chín, bà không chắc chắn bằng lần thứ mười phải không?
- Hamilton Burger đứng dậy.
- Thưa quý tòa - Ông ta nói - Đó là dọa nạt nhân chứng. Đó là mưu mẹo xấu. Đó là chất vấn không hợp pháp. Đó không phải là lời bà ta nói.
 - Đó chính là lời bà ta đã nói - Mason đáp lại - Chính bà ta đã nói mỗi lần nói chuyện bà ta lại chắc chắn hơn và bà ta có ít nhất là mười lần nói chuyện.

Do đó lần thứ chín bà không chắc bằng lần thứ mười.

- Tôi nghĩ rằng phản đối không được chấp thuận. - Chánh án Elmer nói và cười.

Hamilton Burger từ từ ngồi xuống.

- Bây giờ thì sự phản đối của ông biện lý đã báo động cho bà, vậy xin bà trả lời câu hỏi. Xin bà cho biết lần thứ chín bà có ít chắc chắn hơn bây giờ không?

- Ý tôi muốn nói không phải như vậy.

- Không cần biết đến ý bà nghĩ ra sao - Mason nói - Chỉ cần trả lời câu hỏi có hay không.

- Lần thứ chín thì tôi chắc chắn.

- Như vậy tại sao còn có lần thứ mười nữa?

- Tôi không biết.

- Và tại sao bà lại nói mỗi lần nói chuyện bà lại chắc chắn hơn?

- Tôi không chú ý đặc biệt nói đến giữa lần thứ chín và thứ mười.

- Vậy thì ta trở lại lần thứ tám - Mason nói - Lần thứ tám bà có ít chắc chắn hơn lần thứ mười hay không?

- Có. - Nhân chứng giận dữ nói.

- Và lần thứ bảy thì bà chắc chắn hơn lần thứ sáu?

- Vâng.

- Xong rồi, xin cảm ơn. - Mason nói.

Chánh án Elmer nhìn đồng hồ.

- Bây giờ đã quá giờ nghỉ trưa vài phút - Ông ta nói - Bên công tố có còn nhiều bằng chứng nữa không?

- Thừa quý tòa không - Hamilton Burger nói.

- Tòa sẽ đình đến hai giờ chiều nay - Chánh án Elmer nói - Tôi có một vấn đề quan trọng vào lúc một giờ ba mươi nhưng dự trù chấm dứt vào lúc hai giờ như vậy chúng ta có thể tiếp tục phiên tòa.

Tòa tạm ngừng và bị cáo vẫn còn bị giam giữ.

CHƯƠNG 12

Perry Mason, Della Street và Paul Drake họp nhau lại trong buồng ăn riêng của một quán ăn Pháp gần Tòa án, nơi họ thường ăn trưa mỗi khi Mason đến dự phiên tòa.

Mason nhìn quanh và nói.

- Hiện giờ chúng ta thấy hầu như thất bại đến nơi. Nhưng thông thường, trong bữa ăn trưa, chúng ta châu đầu với nhau và sẽ tìm ra được giải pháp.

- Tôi thấy vụ này chắc anh không tìm ra được giải pháp - Drake nói một cách buồn bã - Thân chủ của anh có tội, Perry, và có thể hơn nữa, cô ta đã nhử Amelia Corning đến một nơi nào đó và giam giữ bà ta. Tôi cá rằng trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa, người ta sẽ tìm ra được xác bà Amelia Corning ở một nơi nào đó. Và khi xác chết đã được tìm thấy thì thân chủ của anh lại bị gắn thêm một tội giết người nữa.

- Có thể cô ta bị kết án giết người - Mason nói - Nhưng không có nghĩa là cô ta đã phạm tội.

- Perry, sao anh lại nói như vậy? Bằng chứng cho thấy một cách chắc chắn và không chối cãi được, cô ta không có một chút hy vọng gì là vô tội cả.

Mason nói.

- Đó là vì anh nhìn theo quan điểm của công tố. Bây giờ nếu ta để chút thì giờ phân tích theo công việc thám tử thì sẽ thấy... Anh có tìm thấy gì về những cú điện thoại của Ken Lowry không?

- Không thấy gọi đi - Drake nói - Nhưng chúng tôi không thể theo dõi được cái cú điện thoại gọi tới.

- Có điện thoại đến - Mason nói - Chúng ta biết có một cú điện thoại gọi đến. Đó là của Endicott Campbell. Campbell khai như vậy. Như vậy thì hoặc là Campbell đã nói gì đó mà Lowry vội vàng đi Los Angeles, hoặc là có một cú điện thoại khác ngay sau khi Campbell gọi. Khi Della Street và tôi từ già

ông ta, ông ta không có ý định đi Los Angeles. Bắt buộc phải có một cú điện thoại đến ông ta ngay sau khi chúng tôi rời đó, và cú điện thoại đó thúc đẩy ông ta đi Los Angeles. Chúng tôi đã ngừng lại để điện thoại cho anh và uống một ly cà phê. Chúng tôi đã đến khách sạn Arthenium vào lúc bảy giờ hăm lăm. Lowry chắc không thể về tới thành phố trước đó lâu được. Kể cả nếu ông ta nhận được cú điện thoại ngay tức thì, ông ta cũng không thể tới đây trước bảy giờ bốn lăm được.

- Như vậy - Drake nói - Thân chủ của anh vẫn có thể gặp ông ta ngay khi ông ta tới nơi, đưa ông ta đi và giết chết, sau đó lái xe trở về vào lúc tám giờ mười lăm, cũng vẫn được như thường.

- Không đủ thời gian - Mason nói - Nếu vậy thì chỉ có thể là cô ta gặp Lowry ở ngay tại hiện trường mà thôi.

- Có gì sai trái đâu? - Drake nói - Lowry trở về nhà của ông ta ở hẻm nhỏ. Ông ta đợi điện thoại. Giọng nói của Sue Fisher, một giọng nói mà ông ta phải biết, đã chỉ thị cho ông ta là ông ta đại đột nói chuyện với anh và ông ta phải lái xe đi Hollywood ngay, và tới điểm hẹn được chỉ dẫn. Thân chủ anh đã viết sẵn các chỉ dẫn đó bằng tốc ký. Anh và Della đi Los Angeles rồi tới Hollywood, còn Lowry có thể đi đường tắt qua Burbank và tiết kiệm được ít ra là nửa tiếng đồng hồ.

Mason nói.

- Chúng ta phải tìm hiểu về cú điện thoại. Ta xem thử có thể lần ra được không?

- Nếu lần ra được - Drake nói - ta sẽ thấy nó là của thân chủ anh... Như vậy ta phải làm sao, Perry? Anh sẽ hủy bỏ bằng chứng hay là trao nó cho cảnh sát?

- Điều đó - Mason nói - đưa đến vấn đề về đạo đức. Một luật sư không được phép xóa bỏ bằng chứng và cũng không thể đi tìm thêm bằng chứng kết tội thân chủ của mình. Tuy nhiên cái bằng chứng đó chưa chắc đã chống lại thân chủ của tôi. Hãy thử gọi văn phòng của anh xem có tìm thấy gì thêm không?

Drake ra gọi điện thoại.

- Tôi Paul Drake đây. Có gì mới lạ không?... Được rồi, cho biết đi.

Drake nhúu mày và ghi lại trên giấy.

- Được rồi tôi ở đây nơi quán ăn mọi khi, trong phòng riêng. Gọi tôi ngay khi có tin.

Drake cúp điện thoại nói với Mason.

- Chúng ta đã có, nhưng là một manh mối lạ lùng.

- Cái gì vậy? - Mason hỏi.

- Điện thoại viễn liên từ Los Angeles gọi Kenneth Lowry vào chiều Chủ nhật. Có lẽ vào thời điểm anh nói chuyện với ông ta tại Mojave Lowry không có trên đầu máy nên có nhắn lại yêu cầu ông ta gọi về tổng đài 67 Los Angeles. Một người đàn bà bồi phòng người Mexico đang dọn dẹp trong nhà ghi lại con số 67 trên mẫu giấy. Chúng tôi tiếp xúc với tổng đài 67 và theo dấu cú điện thoại đó. Nó được gọi từ một máy công cộng. Đó là một giọng nói đàn bà và bà ta nói đợi đầu dây cho đến khi ông ta trả lời. Chắc chắn rằng người đàn bà này đã ngồi chờ trong buồng điện thoại khoảng hai mươi phút trước khi cuộc điện đàm chấm dứt. Đó là buồng điện thoại trả tiền và người đàn bà đã trả tiền qua máy tính tiền. Vị trí của buồng điện thoại công cộng đó chỉ cách nhà thân chủ của anh có hai khu phố. Chắc cô ta không muốn gọi từ nhà, mà bước qua hai khu phố để gọi đi từ buồng điện thoại công cộng.

- Người đàn bà gọi điện thoại đó xưng tên là gì? - Mason hỏi.

- Bà ta nói với nhân viên tổng đài là bà Corning gọi.

- Tôi e rằng cảnh sát đã biết điều đó - Mason nói.

- Tôi không nghĩ như vậy.

Mason nhúu mày.

- Bây giờ ta đã biết lý do tại sao Lowry lái xe về thành phố. Ông ta đến để gặp một ai đó. Đó phải là một vấn đề cực kỳ quan trọng bởi vì ông ta đã phải lên đường ngay sau khi nghe điện thoại. Ông ta phải ở ngay sau chúng tôi trên đường về Los Angeles.

- Và Sue Fisher đón bà Amelia Corning ở trong con hẻm - Drake nói - Rồi đi cùng bà ta đón Ken Lowry. Và chúng ta đã biết chuyện gì đã xảy ra cho Ken Lowry... Trời đất! Cô gái này phải là một con quỷ cái. Để che đậy gian lận một món tiền lớn mà cô ta đã giết chết hai người và...

- Khoan đã - Mason nói - Không nên kết tội cô ta đã giết hai người khi mà ta chưa thấy rõ bằng chứng cụ thể. Cô ta nói với tôi rằng tuyệt đối không có Ken Lowry trên xe cô ta đêm đó, và cô ta chưa bao giờ gặp Ken Lowry. Cô ta cũng không rõ mặt mũi Ken Lowry và cô ta cũng nói rằng cô không có đón bà Amelia ở trong hẻm.

- Sai! - Drake nói - Có quá nhiều bằng chứng chống lại cô ta. Perry, anh là một người quá lạc quan. Hầu hết mọi người sáng nay tại tòa đều thấy các bằng chứng hết sức thuyết phục... Anh không thấy Hamilton Burger chỉ ngồi im mà ngó đó sao? Đây là một vụ án mà ông ta thấy quá dễ dàng, và đích thân ông ta đã xuất hiện trước tòa để sẵn sàng có hình trên báo chí một khi Mason đã thất bại trong vụ án.

- Chúng ta sẽ không thất bại - Mason nói - Đây mới chỉ là xử sơ khởi. Mục đích duy nhất là xác định xem có đủ bằng chứng để tiến hành một tội phạm hay không và các bằng chứng đó có xác định bị cáo liên quan với tội phạm hay không mà thôi.

- Tôi biết - Drake nói - Anh có thể giải thích với tất cả các yếu tố hợp pháp nếu anh muốn, nhưng hãy nhớ rằng theo dư luận quần chúng thì đây là một vụ án mà anh sẽ thất bại.

- Anh ấy chưa thất bại mà, Paul - Della Street nói một cách quả quyết và nhìn vào đồng hồ đeo tay - Anh ấy còn một giờ ba mươi phút trước khi xác định là thất bại.

Mason nói :

- Có một vài điều trong vụ án này làm tôi thắc mắc vô cùng.

- Thí dụ điều gì? - Drake nói.

- Cung cách của người đàn bà có mặt tại phi trường sáng hôm thứ Bảy. Dĩ nhiên cung cách thật khác lạ, ngồi trên chiếc xe lăn với hành lý xung quanh... Tôi muốn chúng ta tìm hiểu thêm về người đàn bà này.

- Bà ta là một người giả mạo. - Paul Drake nói.

- Nhưng là một kẻ giả mạo khôn ngoan - Mason nói - và bà ta sử dụng xe lăn rất giỏi. Bà ta có thể lướt xe nhanh nhẹn.

- Sao anh biết? - Drake hỏi.

- Sue Fisher đã diễn tả với tôi. - Mason nói.

Drake cười một cách hoài nghi và nói :

- Tôi sẽ không lập luận theo lời nói của Sue Fisher. Theo tôi nghĩ cô ta có thể bị bệnh tâm thần.

- Bên công tố có thêm bằng chứng nào khác nữa không? - Della Street hỏi.

- Chỉ có vũ khí giết người - Mason nói - Họ đưa ra làm bằng chứng và cột chặt vào Sue Fisher.

- Anh có định đưa ra bằng chứng nào không?

- Tôi không nghĩ như vậy - Mason nói - Không nên đưa Sue Fisher ra để phủ nhận tất cả các điều này.

- Nếu anh đưa cô ta lên bục, Hamilton Burger sẽ chất vấn cô ta, tả tơi ra từng mảnh - Drake báo động - Đó là lý do tại sao Burger lại ngồi im phục kích trước tòa. Nếu anh không đưa cô ta ra, ông ấy sẽ thắng và mặt anh sẽ như cái bị rách. Còn nếu anh đưa cô ấy ra, ông ta sẽ xé cô ta ra từng mảnh.

- Thông thường, - Mason nói - không có lợi gì khi đưa bị cáo ra trước bục nhân chứng trong phiên tòa sơ khởi... Thật là điên người. Tôi muốn biết thêm chi tiết về người đàn bà giả mạo đội lột Amelia Corning.

- Bà ta đã đến ga Union - Drake nói - và biến mất. Bà ta không đi khỏi bằng tắc xi. Như vậy bà ta phải đi bằng xe riêng. Có ai đó đợi bà ta và bà ta chỉ việc đơn giản gỡ bỏ chiếc kính đen, bước ra khỏi xe, gấp xe lại và bước đi như một người bình thường.

Bất chợt Mason búng ngón tay.

- Gì vậy? - Drake hỏi.

- Có một điều anh chưa làm thử. - Mason nói.

- Điều chi?

- Xe thuê bao.

- Ý anh muốn nói gì?

- Đi quãng đường ngắn anh dùng tắc xi - Mason nói - Quãng đường dài anh thuê xe bao với tài xế. Gọi lại văn phòng Paul. Bảo họ liên lạc với tất cả các hãng xe thuê bao, hỏi xem có điện thoại thuê xe chiều thứ Bảy khoảng năm giờ đi Mojave không.

- Đi Mojave?

Mason gật đầu.

- Tại sao lại Mojave? - Drake hỏi.

Mason bất thành linh bật dậy khỏi ghế, bước tới lui trong phòng.

- Tôi vừa mới nghĩ ra, Paul - Mason nói - Một ý nghĩ kinh khủng.

- Anh nghĩ rằng không bao giờ có người đàn bà đó phải không? Có phải thân chủ của anh, Sue Fisher chính là người đội lốt Amelia Corning và cô ta đã...

- Gọi ngay điện thoại đến văn phòng anh - Mason ngắt ngang - Bảo họ liên lạc ngay với các hãng xe thuê bao.

Drake đứng dậy làm như cái máy.

- Tôi chẳng hiểu gì cả - Della Street nói - Tôi ăn cái đã.

Đồng hồ chỉ một giờ hai mươi, có điện thoại gọi cho Paul Drake.

Drake nghe, ghi lại trên giấy và nói.

- Đúng rồi.

Cúp máy, Drake quay sang Mason nói :

- Perry anh là người sáng suốt.

- Tiếp tục - Mason nói một cách cố giữ bình thản - Nói đi.

- Chiều thứ Bảy, năm giờ mười lăm, hãng xe thuê bao A-Z nhận được điện thoại yêu cầu cho xe có mặt tại cửa nhà ga Union. Họ được yêu cầu xe đổ đầy xăng và sẵn sàng đi xa. Người tài xế đến đó theo lệnh và đón một người đàn bà trên chiếc xe lăn - người đàn bà đeo kính xanh đen. Bà ta đưa chìa khóa cho tài xế để mở tủ tại nhà ga. Người tài xế đã lấy cái va-li và túi xách bỏ vào xe và lái đi Mojave.

Mason nhìn đồng hồ đeo tay, nhú mày.

- Được rồi, hãy trở lại tòa. Tôi cần chất vấn thêm chút ít nữa và chúng ta sẽ biết rõ vấn đề hơn là bây giờ.

CHƯƠNG 13

Trở lại phòng xử, trong khi chờ đợi chánh án Elmer tới, Mason bất chợt nói với Drake.

- Paul, tôi muốn tìm hiểu về các bạn gái của Endicott Campbell.

- Không có ai cả. - Drake nói.

- Đừng nói với tôi như vậy - Mason nói - dĩ nhiên là phải có. Vợ ông ta đã xa ông ta hai năm nay rồi và...

- Vậy thì cũng có - Drake nói - Xảy ra trước khi Sue Fisher tới làm việc. Người đàn bà này là thư ký của ông ta. Bà ta là một người có chồng. Người chồng biết, dọa định giết Campbell và bắt vợ nghỉ việc.

- Bây giờ họ không còn gặp nhau nữa phải không?

- Đúng vậy.

- Ông ta không gặp bất cứ người đàn bà nào khác nữa à?

- Không, kể từ lúc chúng tôi theo dõi ông ta.

- Như vậy ông ta quả là khôn ngoan. Không điện thoại, không đàn bà tới nhà.

- Chỉ có một người đàn bà tới nhà - Drake nói - Đó là cô bạn của Elizabeth Dow.

- Bạn của Elizabeth Dow thì đâu phải là bạn của Endicott Campbell. - Mason nói.

- Người này thì khác - Drake nói - Đây tôi cho anh chi tiết.

Drake lấy quyển sổ trong túi, mở ra và nói.

- Cindy Hastings, 1536 đường Rentnen. Đó là địa chỉ của chung cư Tulane. Cô ta ở phòng 348. Y tá. Người vóc dáng giống như Elizabeth Dow nhưng hơi già hơn. Người Anh quốc. Khó tính. Chân dài. Ngực lép. Mặt ngựa....

- Đủ rồi - Mason nói - Ngoài ra còn có ai là bạn cùng lứa tuổi với Elizabeth Dow nữa không?

- Không - Drake trả lời - cũng có thể là họ quá khôn ngoan, biết chúng ta theo dõi. Họ...

Một nhân viên cảnh sát đưa Sue Fisher vào phòng xử. Khi ngồi xuống ghế phía sau Mason, cô ta nhón người về phía trước nói.

- Ông có nghĩ rằng tôi đã gây khó khăn cho ông không, ông Mason?

- Thực tình mà nói, tôi cũng không rõ.

- Thôi được, tôi có thể nói với ông một điều ông Mason. Các lời khai đó điều hoàn toàn nói láo. Tôi không hề biết Ken Lowry trong đời tôi. Tôi không bao giờ chờ ông ấy trên xe hơi. Tôi luôn luôn nói đúng sự thật với ông. Tôi...

Chánh án Elmer bước vào phòng xử viên thư ký tòa gõ bàn yêu cầu im lặng trật tự.

Hamilton Burger ngồi trước bàn công tố, liếc nhìn đặc thẳng về phía Mason rồi cúi nhìn đám giấy tờ trên bàn.

Harrison Flanders nói :

- Thưa quý tòa, nhân chứng kế tiếp là Norma Owens.

Norma Owens tự xưng là văn phòng trưởng của công ty Corning. Flauders nói.

- Tôi đưa cho cô xem con dao rọc giấy có mang phiếu ghi Bằng chứng G và cô cho biết có nhận dạng được nó không?

- Con dao rọc giấy đặc biệt đó là con dao trên bàn giấy của bị cáo Susan Fisher. Cô ta thường dùng để mở thư.

- Làm sao cô có thể nhận dạng được là chính nó?

- Bởi hình dáng của nó và một vết cắt nhỏ ở cán dao. Tôi nhớ được vết cắt đó vì cô Fisher đã dùng nó để mở nắp lon sơn.

- Không có gì hỏi thêm nhân chứng này nữa - Flauders nói - Ông có thể chất vấn.

- Không có chất vấn.

- Tôi xin gọi lại Đại úy Tragg để hỏi thêm - Flauders nói - Ông đã tuyên thệ rồi, xin mời lên bục.

Mason nhìn ra ngoài cửa sổ, cặp mắt hướng về xa xăm, hầu như chẳng để ý gì đến sự việc đang xảy ra.

- Có phải ông đã khám xét căn phòng của bị cáo trong vụ án này không? Đại úy?

- Tôi có khám xét.

- Trong các vật dụng, ông có thấy biên lai thuê xe số 19 của hãng “Chúng ta thuê xe M” không?

- Tôi có thấy.

- Nó có mang chữ ký của bị cáo không?

- Có.

- Ông có thể đưa ra trình thực không?

Tragg đưa tờ biên lai ra trình trước tòa.

- Tôi đề nghị nó được đưa vào làm bằng chứng với phiếu ghi Bằng chứng

R. - Flanders nói và quay sang Mason.

- Chắc chắn.

Mason không hề nghe thấy Flanders nói. Cặp mắt nhúu lại suy tư và hướng về xa xăm qua cửa sổ.

- Ông có thể chắc chắn, ông Mason. - Chánh án Elmer nói.

Mason chột quay lại và nói.

- Thưa quý tòa vâng. Cảm ơn.

Ông ta đứng dậy tiến lại gần Đại úy Tragg, nhìn thẳng vào mặt viên Đại úy rồi nói.

- Không có câu hỏi.

- Như vậy đã xong, Đại úy - Flanders nói - Thưa quý tòa, đó là vụ án chúng tôi trình trước tòa.

Hamilton Burger đứng dậy.

- Thưa quý tòa - Ông ta nói - Đây là một vụ giết người, một vụ án mạng có âm mưu. Thêm vào đó còn có sự mất tích của Amelia Corning. Đây là một vụ nghiêm trọng và chắc chắn rằng vụ án mạng và vụ mất tích có liên hệ với nhau.

- Xin hãy khoan - Mason ngắt ngang - Có phải ông định tranh luận vụ án ngay lúc này không?

- Dĩ nhiên. - Hamilton Burger nói.
- Tôi nghĩ rằng không cần phải tranh luận. - Chánh án Elmer nói.
- Tại sao không để bên bào chữa có dịp đưa ra các bằng chứng. - Mason nói.

Burger nhìn Mason với con mắt ngạc nhiên.

- Bằng chứng nào mà ông đưa ra?

Mason nói.

- Thưa quý tòa, trước khi đưa bằng chứng của phía chúng tôi ra, tôi xin quý tòa cho gọi lại Endicott Campbell để chất vấn thêm.

- Tôi phản đối - Hamilton Burger nói - Đây là một tiểu xảo của luật sư, đợi cho tất cả lời khai đã xong hầu nắm vững sự kiện thiết lập vụ án của công tố, sau đó gọi trở lại những nhân chứng chủ yếu của công tố để chất vấn lại.

- Tuy nhiên, tôi sẽ cho phép - Chánh án Elmer nói - Vì đây là xử sơ khởi với mục đích xác định xem bị cáo có liên hệ với tội phạm hay không. Bị cáo được hưởng mọi cơ hội trình bày sự việc. Mời ông Campbell lên bục.

Mason nói.

- Tôi muốn hỏi ông một vài câu hỏi. Ông đã được bị cáo điện thoại cho biết con trai của ông, Carleton, đã đưa cho cô ta một hộp giày đựng đầy giấy bạc một trăm đô-la. Ông đã được biết điều đó vào đêm thứ Bảy phải không?

- Tôi không biết điều đó - Campbell nói - Cô ta chỉ nói với tôi rằng con trai tôi làm như vậy. Tôi không biết rằng nó có cái hộp đó vì sự thực là nó không có. Cô ta đã nói dối với tôi.

- Tuy nhiên - Mason nói - ông sợ rằng cậu bé sẽ bị hỏi về điều đó nên ông đã đem giấu biệt tằm cậu bé để cảnh sát không thể hỏi được phải không?

- Tôi không làm điều đó! - Campbell hét lên - Dĩ nhiên là tôi không có ý định để cho ông thôi miên và tẩy não đứa bé mới bảy tuổi đầu hầu để có được...

- Xin khoan đã - Hamilton Burger nói - ông Campbell không cần phải tình nguyện cung cấp tin tức cho bên bào chữa. Thưa quý tòa sự chất vấn này là một khuyến cáo sai trái, không thích hợp đưa đến vấn đề vô thẩm quyền, không thích đáng và không cụ thể.

- Tôi nghĩ rằng đây có thể là điều tránh né của nhân chứng. Tôi muốn biết sự kiện xảy ra - Chánh án Elmer nói - Không có lý do gì mà nhân chứng lại không trả lời câu hỏi.

Hamilton Burger ngồi xuống.

Campbell nói.

- Đó là tất cả những điều tôi phải nói. Dĩ nhiên là tôi không muốn vị luật sư tài ba biến đứa con trai tôi thành trái banh trong một vụ án biển thủ. Tôi xác nhận là có bảo cô Elizabeth Dow, cô bảo mẫu, đem đứa bé đến một nơi nào đó để nó không bị người ta hỏi nó, và ở nguyên đó chờ cho đến khi tôi bảo cô ta đem nó trở về.

- Thế làm sao cô ta có thể biết lúc nào ông bảo cô ta đem đứa bé trở về, khi mà ông không biết chỗ cô ta ở cùng với đứa bé?

- Tôi có dặn cô ta điện thoại đều đặn.

- Tôi không còn câu hỏi nữa. - Mason nói.

- Như vậy đã trình bày xong vụ án. - Hamilton Burger tuyên bố.

- Tôi muốn kêu lại nhân chứng Elizabeth Dow để chất vấn thêm nữa. - Mason nói.

- Thưa quý tòa, tôi phản đối. Rõ ràng là luật sư đang đi mò tìm sự kiện.

- Rõ ràng là như vậy - Chánh án Elmer nói - Lời yêu cầu không được chấp thuận. Bây giờ ông Mason cần nói gì nữa không?

- Thưa quý tòa - Mason nói - tôi muốn xin phép quý tòa được đình lại tạm nghỉ cho đến bốn giờ chiều nay. Tới lúc đó tôi sẽ hoặc tiến hành bào chữa hoặc quyết định vụ án không bào chữa.

- Tại sao ông lại yêu cầu trì hoãn, ông Mason - Chánh án Elmer nói - Với tư cách một luật sư kỳ cựu, chắc chắn ông biết rằng các bằng chứng đã đầy đủ để chống lại thân chủ của ông và không có cách chi tòa ra lệnh thả bị cáo ra được.

- Tôi nghĩ rằng - Mason nói - tôi còn có một tiếng rưỡi đồng hồ để làm việc theo lập luận của tôi. Về vụ án mà tôi sẽ trình bày với tòa sau. Nó có thể làm rõ được một số vấn đề cần thiết. Tôi xin bảo đảm trước quý tòa rằng tôi có lý do để tin rằng tôi sẽ tìm ra được bằng chứng quan trọng nhất trong thời gian một giờ rưỡi còn lại.

- Nếu như vậy - Chánh án Elmer nói - Tòa sẽ chấp thuận lời yêu cầu. Tòa sẽ đình đến bốn giờ chiều. Bị cáo vẫn còn bị giam giữ.

Mason ra hiệu cho Della Street và Paul Drake, đồng thời bước vội lại chỗ Đại úy Tragg đang ngồi.

- Đại úy Tragg - Mason nói - Tôi có thể gặp ông một lát trong vấn đề khẩn cấp được không?

Tragg ngần ngừ một chút rồi nói.

- Được, tại sao không?

- Đi lối này. - Mason nói.

Vị luật sư dẫn đường đi tới thang máy. Cả bốn người bước vội vào buồng thang máy.

- Cho tôi xuống tầng dưới cùng - Mason nói với nhân viên thang máy - Việc khẩn cấp.

- Khoan đã - Tragg nói - Việc chi vậy?

Mason nói.

- Chúng ta phải làm một việc mà trước khi thiên hạ ý thức được chúng ta đang làm gì.

- Khoan đã - Tragg phản đối - Tôi không phải ở phía bên ông, ông Mason. Tôi ở...

- Tôi hỏi ông một câu là - Mason nói - ông có muốn thi hành luật pháp để bảo vệ công dân thuộc cộng đồng này không?

Tragg mỉm cười.

- Khỏi cần phải đọc diễn văn. Tôi luôn luôn vì đất nước và chống tội ác. Tôi sẽ đi cùng với ông. Nhưng tôi báo động cho ông biết trước là tôi sẽ chống lại ông.

- Dẹp đi. - Mason nói.

Thang máy xuống đến tầng dưới cùng. Mason ra cửa chính, rảo bước cùng Paul Drake, Della Street và đại úy Tragg hầu như chạy theo sau.

Mason dẫn đường đến chỗ đậu xe.

- Ông có xe cảnh sát ở đây phải không Đại úy? - Mason hỏi.

Tragg gật đầu.

- Hãy sử dụng nó - Mason nói - Ông lái xe đi - Sử dụng đèn đỏ và còi hú.

- Tôi không làm thế được ngoại trừ khẩn cấp. - Tragg nói.

- Đây là việc khẩn cấp - Mason nói với ông ta - Chúng ta sẽ đi lấy bằng chứng quyết định vụ án trước khi bằng chứng bị hủy diệt.

- Ông muốn nói bằng chứng sẽ chứng tỏ thân chủ của ông vô tội phải không?

- Bằng chứng sẽ kết luận cho thấy ai là thủ phạm - Mason nói - Tôi hứa với ông như vậy. Tôi chưa bao giờ nói dối với ông.

Tragg nói.

- Được rồi, ta đi. Đây là ngoại lệ, nhưng tôi sẽ thực hiện.

Tất cả bước vào xe của Tragg.

Tragg mở máy, khi xe ra tới đường, bật đèn đỏ và mở còi hụ.

- Đi đâu? - Ông ta hỏi.

- 1536 Đường Rentner - Mason nói - Chung cư Tulane, phòng 348.

- Ở đó có gì? - Tragg hỏi.

- Bằng chứng - Mason nói.

Tragg nói.

- Được rồi, tôi đã dẫn thân và tôi sẽ đi cùng ông, Perry. Nhưng tôi thấy có vẻ hấp dẫn.

- Chắc chắn sẽ hấp dẫn. - Mason nói.

Còi hụ của xe Tragg làm dẫn đường qua các ngã tư. Viên Đại úy quyết định băng ngang qua tất cả đèn đỏ và bàng dừng xe để tranh thủ thời gian.

Khi xe còn cách chung cư Tulane khoảng sáu khu phố, Mason nói.

- Nên tắt còi hụ Tragg. Chúng ta không nên báo động thiên hạ.

Tragg ngắt còi và tiến tới chung cư, ép sát xe vào lề đường.

Mason mở cửa trước khi xe dừng hẳn lại và bước nhanh vào chung cư. Cả bốn người chui vào thang máy tự động. Mason nhấn nút tầng thứ ba. Buồng thang máy từ từ đi lên, Mason biểu lộ sự nôn nóng.

Họ tiến qua hành lang về phía buồng 348. Mason gõ cửa.

Một lát sau cửa hé mở và chặn lại bởi sợi xích nhỏ.

Một giọng nói đàn bà hỏi.

- Ai đó?

Mason nói.

- Cảnh sát - Đây là Đại úy Tragg thuộc Đội Hình sự. Chúng tôi muốn vào phòng và hỏi bà.

- Ông không được quyền vào. - Bà ta nói.

- Đây là công việc cảnh sát - Mason nói.

- Khoan đã - Tragg nói - Tôi....

- Ông có giấy phép không? - Bà ta hỏi.

- Không - Đại úy Tragg nói - Và hơn nữa tôi....

Mason lùi lại mấy bước rồi bất thành linh xô mạnh vào cửa.

Sợi xích an toàn bật ra và cánh cửa bật mở.

Mason chạy vụt qua mặt người đàn bà, băng ngang qua phòng khách và mở bung cánh cửa phòng ngủ.

Một người đàn bà ngồi bên cạnh giường, hai tay ôm cọc chân giường, dáng điệu rủ rượi. Khi Mason bước vào, theo sau là Đại úy Tragg, bà ta ngẩng lên nói một cách thều thào ngái ngủ.

- Đứng... Đứng để cho họ... Đứng để cho họ chích thuốc cho tôi nữa.

- Ai vậy? - Đại úy Tragg quay sang hỏi Mason.

- Đây là bà Amelia Corning - Mason nói - Và nếu tình ý ông đã có thể bắt được người đàn bà trong phòng này trước khi bà ta chạy ra thang máy.

Tragg nhìn người đàn bà ngồi trên giường, rồi vụt quay người chạy ra khỏi phòng.

Ông ta đã quá chậm. Người đàn bà ở trong phòng đã chạy ra cuối hành lang. Nhìn không thấy thang máy sẵn sàng ở đó, bà ta liền chạy như bay xuống cầu thang. Tragg vụt chạy đuổi theo.

Mason ngồi xuống giường bên cạnh người đàn bà và nói.

- Bà có thể nói được không, bà Corning?

- Cho tôi xin ly cà phê - Bà ta nói - Tôi bị chích ma túy.

Della Street nói.

- Tôi sẽ lấy cà phê. Chắc thế nào trong phòng cũng có, Paul, giúp tôi một tay.

Người đàn bà ngồi trên giường ngả nghiêng qua lại quờ quạng tựa vào Mason rồi gục đầu trên vai ông ta ngủ thiếp đi. Giấc ngủ của ma túy.

Mười phút sau, Đại úy Tragg trở lại căn phòng ông ta thấy Mason và Della Street đang đỡ người đàn bà và Paul Drake đang cho bà ta uống cà phê.

- Bà ta trốn mất hả? - Mason hỏi.

Đại úy Tragg cười và trả lời.

- Không trốn thoát nổi.

- Chắc bà ta quần ông trên đường phố lắm phải không? - Mason hỏi.

- Đúng như vậy - Tragg nói - Nhưng bà ta không thoát khỏi các phương pháp tối tân của cảnh sát. Tôi lên xe của tôi và gọi máy cho nhân viên điều vận và chúng tôi đã phong tỏa khu vực. Chúng tôi cho xe tuần tiểu lòng kiểm trên khắp mọi nẻo đường. Tôi đã tả lại hình dáng, cách trang phục, tuổi tác, chiều cao, sức nặng, đặc điểm...

Mason quay lại ngạc nhiên.

- Mới liếc sơ qua mà ông đã có được nhận dạng đó sao?

- Đúng như vậy - Tragg nói - Thế ông nghĩ tôi là người thế nào? Tôi là một cảnh sát nhưng không phải là một cảnh sát dăn độn. Sự ý thức đó là do cảnh sát huấn luyện. Bà ta đã bị bắt trong vòng ba phút sau khi chạy ra phố, và đang trên đường tới Bộ chỉ huy Cảnh sát, ở đó bà ta sẽ được thẩm vấn. Bây giờ hãy cho tôi biết đó là chuyện gì và tôi phải thẩm vấn bà ấy điều gì?

- Người đàn bà đó là - Mason nói - Cindy Hastings một y tá. Bà ta đội lốt bà Corning, đeo kính đen và ngồi trên xe lăn. Chính bà ta đã điện thoại cho Sue Fisher và bảo cô ta hãy mặc áo mưa, quần dài, áo len và đội chiếc nón đàn ông kéo sụp xuống che mặt, rồi tới một nơi trên đường Mulholland Drive và mua một can xăng ở trạm xăng.

- Và rồi Sue Fisher đón bà ta ở đường hẻm? - Tragg hỏi.

- Chẳng có đón gì cả - Mason nói - Cindy Hastings ngồi trên xe lăn ở đường hẻm, còn Elizabeth Dow, ăn mặc giống hệt như Sue Fisher đã tới nơi đón bà ta. Và sự việc đó xảy ra có nhân chứng nhìn thấy. Và ông thấy đấy, lời khai không chính xác của nhân chứng và nhất là lời khai về nhận dạng một người lạ. Người nhân chứng đã nhìn thấy người đàn bà nào đó mặc áo mưa, đội nón đàn ông kéo sụp xuống che mặt và kể tiếp đó là sự tưởng tượng và các hướng dẫn khác khéo léo của cảnh sát làm nốt công việc còn lại.

Sau đó hai người đàn bà giả mạo đó đã đến gặp Lowry. Trong vòng một thời gian ngắn sau khi đã đón Lowry, họ đã thực hiện việc giết ông ta. Họ đã nghiên cứu chi tiết kế hoạch một cách cẩn thận để Sue Fisher không thể thuyết phục được ai tin rằng cô ta vô tội. Tôi chỉ bắt huyệt vụ giết người trong vòng có vài phút.

- Như vậy bà Corning thực sự là - Tragg nói - là người đàn bà đã...

- Người đàn bà đã đến hôm thứ Bảy - Mason nói - Chúng ta có thể thấy được nếu chúng ta suy nghĩ thật kỹ. Người đàn bà đó là người sử dụng xe lăn rất thành thạo. Bà ta làm được mọi điều mà bà Corning “thực” đã làm, mà bà Corning “giả” không làm được.

Hai người đàn bà đã bắt cóc bà ta khi bà ta đến Mojave để kiểm tra mỏ. Họ để cho bà ta tới Mojave rồi mới thuốc bà ta và đem về Los Angeles và giấu bà ta tại đây. Trong khi đó, biết được rằng Ken Lowry sẽ nói ra điều là ông ta có thể nhận ra tiếng nói của người đàn bà đã bảo ông ta gửi tiền cho Xí nghiệp Liên hợp Corning. Họ bèn quyết định phải trừ khử Lowry. Và họ thấy cách hay nhất là gài Sue Fisher hứng lấy tội phạm.

Người đàn bà ngồi trên giường mỉm cười trong cơn ngái ngủ.

- Tôi không thấy rõ nhưng... - Bà ta nói và ngáp - Nhưng tôi nghe tốt lắm. Dù ông là ai, ông cũng thật là thông minh.

Mason nói.

- Mọi chuyện đã xong rồi, bà Corning. Tôi là luật sư Perry Mason. - Tôi sẽ giúp bà trong vụ này.

Mason quay sang Tragg nói.

- Họ vạch kế hoạch sử dụng người đội lốt giống như bà Corning thật, còn bà Corning thật thì bị coi như là giả. Nhưng khi bà em của bà Corning và người đại diện thương mại gửi điện tín báo cho biết sẽ từ Nam Mỹ tới, thì họ phải thay đổi kế hoạch.

Người đàn bà trên giường chợt bừng tỉnh.

- Sophia đến hả? ... Thật là đau đầu... Tôi lo ngại phải gặp kẻ săn tiền. Bà ta lại ngáp.

- Được rồi - Tragg nói - Bây giờ cho tôi biết về món tiền và tôi sẽ tổng kết được, sự việc.

- Tôi không chắc chắn về món tiền lắm - Mason nói - Nhưng có lẽ Campbell có một đôi giày trong một hộp đựng giày ở đâu đó. Đồng thời, Elizabeth Dow đã bỏ tiền của cô ta trong một chiếc hộp giày. Campbell có nói với con trai ông ta là họ có thể trao đổi kho tàng và đứa nhỏ đã không ngờ lấy chiếc hộp có đựng đầy tiền của Elizabeth Dow đã đánh cắp từ dịch vụ mỏ. Cô ta không biết điều đó mãi cho tới khi nghe được câu chuyện giữa Campbell và Sue Fisher. Lúc đó cô ta mới biết Carleton đã lấy chiếc hộp tiền của cô thay vì chiếc hộp kho tàng của Bố, một chiếc hộp đựng một đôi giày.

- Thế chuyện gì đã xảy ra với chiếc hộp giày đựng tiền? - Tragg hỏi.

Bà Amelia Corning ngáp, định nói gì đó nhưng lại ngáp rồi cười và nói.

- Tôi đã cất nó. Tôi cất ở một nơi kín, không ai biết được, chờ cho đến khi tôi sẵn sàng... Xin cho chút cà phê.

- Đó, như vậy đó - Mason nói - Elizabeth Dow trong thời gian làm bảo mẫu đã biết được mọi chuyện của công ty qua Endicott Campbell và một số nhân viên. Cô ta nhìn thấy một cơ hội tuyệt đẹp cho mình. Cô liền gọi điện thoại cho Ken Lowry tự xưng với ông ta là bà Corning, gọi từ Nam Mỹ. Và bảo ông ta làm một số điều mà những người làm ăn chân chính không làm. Nhưng vì Lowry là một người thợ mỏ thật thà, quen với đời sống ngoài trời và liên hệ với những người mà lời nói cũng như việc làm đều thẳng thắn trung tín. Ông ta đã thi hành theo chỉ thị nhận được vì nghĩ rằng có thể đó là một hình thức để tránh thuế.

Elizabeth Dow thuê một hộp thư tại bưu điện, dưới cái tên là Xí nghiệp Liên hợp Corning.

- Lowry khá trung thành nên... - Mason nhìn đồng hồ đeo tay và nói.

- Có lẽ chúng ta phải cho bà ta uống thêm cà phê, và phải đưa bà ta đi bác sĩ. Có lẽ phải sử dụng xe của ông để đưa chúng ta trở lại tòa trước bốn giờ.

CHƯƠNG 14

Mason vội vàng bước vào phòng xử đúng bốn giờ. Chánh án Elmer cũng vừa ngồi xuống trước bàn.

- Ông có muốn đưa ra nhân chứng bào chữa không, ông Mason? - Chánh án Elmer hỏi.

- Có - tôi muốn gọi lại Frank Golden, chủ nhân của chi nhánh công ty “Chúng ta thuê xe M” để chất vấn thêm.

- Tôi phản đối! - Hamilton Burger kêu lên - Đây lại là trò lặp lại - chúng ta...

- Phản đối được chấp thuận - Chánh án Elmer ngắt lời - Nếu ông đã thiết lập xong vụ án thì ông hãy trình bày.

- Vâng - Mason nói - Tôi sẽ gọi Frank Golden ra với tư cách là nhân chứng của tôi và sau đó nếu được tòa cho phép tôi sẽ gọi nhân chứng kế tiếp là Amelia Corning làm nhân chứng của tôi nếu bà ta đã hồi phục sau khi đã trải qua cơn say vì bị chích ma túy.

- Ông định gọi ai? - Hamilton Burger hỏi gặng.

- Amelia Corning - Mason nói và cười - Xin mời ông Frank Golden lên bục.

Golden bước lên bục nhân chứng.

Mason hỏi.

- Ông cho bị cáo thuê chiếc xe này đêm Chủ nhật. Cô ta đã đem trả lại. Sau đó tôi thuê chiếc xe đó. Vậy tôi xin hỏi chiếc xe đó có đi đâu không sau khi bị cáo đem trả lại và trước khi tôi đem nó đi?

- Tôi nghĩ rằng có - Golden nói - Tôi mắc bận khi bị cáo đem xe trả. Tôi chỉ ghi đồng hồ cây số mà chưa ghi số sách. Tôi vẫn để chiếc xe đậu ở ngoài đường. Sau đó tôi ra xem lại thì không thấy chiếc xe. Tôi nghĩ rằng người phụ tá của tôi đã đem xe vào bãi đậu. Một lát sau tôi biết là không phải.

- Thế chiếc xe đã đi trong bao lâu?

- Khoảng một tiếng đồng hồ. Nó ở lại chỗ cũ ngay trước khi ông đến thuê xe và đồng hồ cho biết nó đã đi khoảng ba mươi dặm.

- Tại sao ông không nói gì về điều này? - Mason hỏi.

- Tôi không được hỏi - Nhân chứng nói - Và tôi nghĩ rằng có thể gặp rắc rối. Tôi quyết định không nói gì cả ngoại trừ tôi được hỏi.

- Cám ơn ông. - Mason nói.

Della Street bước vào phòng xử trao tay cho Mason một mảnh giấy.

- Thưa quý tòa - Mason nói - Bác sĩ xác định rằng bà Corning không thể ra làm chứng được. Tuy nhiên, tôi sẽ gọi Đại úy Tragg ra làm nhân chứng của tôi.

Tragg đang thì thầm với Hamilton Burger, đứng dậy định tiến ra bục, nhưng ông Biện lý đã đứng dậy hít một hơi dài và nói.

- Thưa quý tòa, không còn cần thiết nữa. Tôi sẽ đề nghị hủy bỏ vụ án chống lại Susan Fisher và xin trả lại tự do cho cô ta.

Hamilton Burger ngồi xuống.

Cả phòng xử choáng váng im lặng, sau đó các phóng viên đã hình dung ra được các biến chuyển ngoạn mục của tình thế. Họ bắt đầu xôn xao khắp cả phòng như tình trạng một cuộc di tản. Chánh án Elmer phải chờ vài giây sau mới nhìn xuống Susan Fisher mỉm cười và nói.

- Đề nghị được chấp thuận. Vụ án chống lại bị cáo được hủy bỏ... và cám ơn ông, ông Biện lý.

Mason đứng dậy, tay xách chiếc cặp da, quay lại và bắt chợt Sue Fisher nhảy đến ôm chầm lấy cổ vị luật sư vừa khóc vừa cười và nói :

- Ông là một người tuyệt diệu, một người tuyệt diệu.

Della Street đứng ngay bên cạnh cũng cười và nói.

- Chúng tôi cũng định nói vậy.

- Nhưng tôi không bao giờ, không bao giờ đền ơn ông nổi - Sue Fisher nói trong nước mắt - Có trời mới biết ông bỏ ra biết bao nhiêu công sức và...

- Đừng lo chuyện đó - Della Street nói - Đã có bà Corning lo trả chi phí rồi.

Đại úy Tragg tiến lại bên Mason nói.

- Mọi chuyện tốt đẹp, Perry. Thân chủ của ông đã được thả. Chẳng còn lý do gì giữ kín câu chuyện nữa. Làm sao ông biết được chuyện đó?

Mason nói.

- Khi một luật sư kỳ cựu chất vấn một nhân chứng, ông ta sẽ thấy được người đó nói thật hay nói sai. Cho nên khi tôi hỏi Endicott Campbell về món tiền trong hộp giấy và về con ông ta, thì tôi bất chợt thấy ra được rằng các câu trả lời của ông ta là sự thực.

Tôi làm ông ta hơi bối, bởi vì ông ta là một tay hào hoa kiêu căng, nhưng còn về chiếc hộp giấy đựng đầy tiền thì ông ta đã nói thật.

Nếu ông ta nói thật thì Elizabeth Dow phải nói dối. Và tôi đã để ý đến khả năng đó. Bất chợt tôi nhìn thấy các sự kiện của vụ án xảy ra trong một bối cảnh hoàn toàn mới. Nó giống như những ảo ảnh quang học khi thì anh thấy các bậc thang màu đen đang đi lên và rồi bất chợt một cái gì đó kích thích trong đầu óc anh, và anh thấy các bậc thang màu trắng đang đi xuống.

Một trong hai người đàn bà nhận là Amelia Corning đó phải có một người là giả mạo. Chúng ta giả thử nếu là người thứ nhất, bà ta rất khéo léo điều khiển chiếc xe lăn, và khi được biết bà ta đã rời khỏi khách sạn để bí mật đi đến Mojave thì tôi biết rằng bà ta chính là Amelia Corning thật, vì bà Amelia Corning giả thì chẳng có gì cần phải đi Mojave cả.

Khi mà ánh sáng lóe lên cho biết rằng Elizabeth Dow nói dối và bà Amelia Corning thật đã biến mất thì tôi bất chợt nhớ ra rằng những cuộc điều tra của tôi phát hiện ra Elizabeth Dow có một cô bạn là y tá có vóc dáng giống hệt như Amelia Corning.

Khi lập luận đến đó, tôi đã biết được câu trả lời. Lowry đã nói với tôi là ông ta nghĩ rằng ông ta có thể nhận ra được giọng nói của người đàn bà đã chỉ thị cho ông ta trên điện thoại và đã báo cho biết đã nhận tiền. Lẽ dĩ nhiên người đàn bà đó sẽ muốn trừ khử ông ta. Campbell đã nói chuyện với Lowry trên điện thoại. Lowry đã nói với ông ta là đã kể hết mọi chuyện với tôi. Elizabeth Dow ở gần đó có thể nghe được phần cuối câu chuyện, nhưng cũng đủ để phải quyết định thủ tiêu Lowry ngay lập tức.

Và cũng đương nhiên cô ta muốn đổ tội cho Sue Fisher. Mọi người sẽ kết tội Sue là gian lận.

Do đó Elizabeth Dow vội vã đến buồng điện thoại công cộng gọi cho Lowry và bảo ông ta đến Los Angeles ngay lập tức tại một địa điểm ở Hollywood và đợi mình ngay tại đó nếu ông ta đến trước.

Từ đó hai người đàn bà nghĩ ra được một kế hoạch thâm độc. Họ bảo Sue ăn mặc quần áo một cách đặc biệt, thuê xe, và tự đưa mình vào một tình trạng tội phạm và rồi đem trả xe. Sau đó, Elizabeth Dow ăn mặc giống hệt như vậy, đến đón người bạn đồng lõa âm mưu đội lốt bà Corning mà bây giờ cần phải biến mất vì em gái của bà Corning sẽ đến.

Ngay khi Sue trả chiếc xe thuê, họ liền lấy đi đến gặp Lowry tại điểm hẹn, lái xe đưa ông ta đến nơi mà sau này tìm thấy xác ông ta. Nên nhớ một điều là Lowry là một nhân viên trung thành. Ông ta chỉ biết Elizabeth Dow qua giọng nói mà thôi. Ông ta nghĩ rằng cô là quản lý của một công ty phụ. Ông ta có thể nhận ra được giọng nói và tuân theo mọi chỉ thị của cô.

- Thế ông có đoán những chỉ thị đó là gì không? - Tragg hỏi.

- Chỉ là đoán thôi - Mason nói - Nhưng là phỏng đoán khá vững chắc.

- Ra sao?

- Thế này nhé - Mason nói - Có lẽ Elizabeth Dow nói với ông ta rằng người đồng nghiệp của mình là Amelia Corning, chủ của công ty, họ đã quyết định hủy đi một sổ sách của công ty và muốn ông ta là nhân chứng. Họ nói rằng những việc đã làm có thể là sai trái, do đó họ đốt đi các sổ sách liên hệ và khai số tiền đó một cách chính thức và chịu thuế, nhưng trúng luật.

- Đó là ông phỏng đoán? - Tragg hỏi.

- Đó là phỏng đoán - Mason nói - Ông có thể tự đoán ra theo suy luận của ông. Hãy cứ đặt mình vào vị trí của Lowry. Ông ta ở trong xe hơi với một người đàn bà mà ông yên trí là chủ nhân của Đại công ty và ngoài ra còn có người đàn bà trong những tháng qua đã chỉ thị cho ông và ông tuân theo tuyệt đối. Ông ta sẽ thi hành bất cứ điều gì mà họ bảo ông làm.

- Người nào đã giết ông ta? - Tragg hỏi.

Mason nhún vai nói.

- Cả hai nhúng tay vào việc đó nên chẳng có gì khác biệt cả. Nhưng có thể là Elizabeth Dow, kẻ đã đâm nhát dao định mệnh. Nhưng tôi nghĩ rằng khi ông tra hỏi họ sẽ đổ tội cho nhau. Tuy nhiên Elizabeth Dow là người bị thua

thiệt nhiều nhất bởi vì Lowry có thể nhận ra tiếng nói của cô. Đồng thời cô cũng là người khỏe hơn.

Tragg nhú mào hỏi.

- Nếu như vậy tại sao họ lại không phóng hỏa đốt hết bằng chứng?

- Bởi vì họ không muốn bị đốt cháy - Mason nói - Họ muốn dựng lên một màn ra vẻ như muốn phá hủy bằng chứng, nhưng thực sự họ muốn xác chết và các sổ sách ướt sũng dầu xăng để cột chặt với chiếc can xăng mà Sue Fisher đã mua ở trạm xăng.

Tất cả sự việc đã được nghiên cứu bởi một kẻ sống ở trong vùng, biết rõ các ngõ ngách, biết rõ các sự kiện và thói quen của hãng cho thuê xe mà viên quản lý thường chỉ kiểm tra đồng hồ cây số mỗi khi trả xe và để nó y nguyên ở đó với cả chìa khóa. Sự kiện đó xảy ra như những ảo ảnh quang học - Một khi anh nhìn thấy nó....

Della Street tiến lại gần bắt gặp ánh mắt Perry Mason. Nhìn biểu hiện diễn tả trên mặt cô, vị luật sư ngừng ngang giữa câu nói.

- Bà Amelia Corning đã khá hơn rất nhiều - Della Street nói - Bác sĩ đã chích thuốc kích thích cho bà ta và đã giải được hiệu quả của ma túy. Đầu óc bà đã trở lại bình thường và bà nói cảm ơn luật sư rất nhiều.

Tragg nhìn Mason nhếch mép cười và nói.

- Còn bây giờ, xin luật sư cho biết, làm sao ông có thể có nhiều dấu tay trên xe như thế được.

- Đó là bí mật nghề nghiệp. - Mason cười và nói.

HẾT